LA IZVOARELE SFINTELOR SCRIPTURI

Domnica Iovin

Editura Multimedia Internaţional, Arad 2002
Copyright © - Domnica Iovin Toate drepturile rezervate
Permisiunea de a uza sau de a reproduce vreo parte din această carte, cu excepţia citatelor necesare la redactarea de articole sau recenzii, se poate obţine în scris de la autoare.
Domnica Iovin 5130 N. Kildare Ave. Chicago, Illinois 60630
Citatele biblice aparţin versiunii Dumitru Cornilescu (1923), cu excepţia sublinierilor sau a expresiilor parantetice, folosite în mod deliberat cu caracter argumentativ sau explicativ.
Tehnoredactare şi coperta: Vârtaci Horea

Cuprins

Agar 1
Suie-te la Betel 5
Rugul în foc Şi focul în rug 11
Moise în crăpătura stâncii 19
Hipopotamul 27
Leviatanul 33
Psalmul 68 47
Psalmul 91 63
Unde voi fugi departe de faţa Ta? **71**
Ca tămâia să fie rugăciunea mea 79
înaintea Ta, Şi ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele 87
Când tace Dumnezeu 93
Domnul Isus prin lanurile de grâu 97
Via lui Dumnezeu si vierii 101
învierea lui Lazăr 105
întâlniri cu Cel înviat 111
Hristos-Domnul cunoscut în felul 121
lumii Şi Hristos-Domnul Cel Răstignit 129
Si fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui 137
O preoţie împărătească 139
A lua sau a ţi se da?! Iov capitolul 26 143

25 octombrie 1997

Geneza: Cap. 16 Cap. 21: 1-21

AGAR

Prezenta glorioasă a lui Dumnezeu în istoria creaţiei şi a răscumpărării este spre desfătarea credincioşilor Săi, care ajung la cunoaşterea planurilor şi a lucrărilor Sale din Sfintele Scripturi. Dezvăluirea gândurilor Sale de pace şi fericire pentru făptura mâinilor Sale, a dragostei Sale nemărginite, nedespărţită de sfinţenia Sa ca de foc mistuitor, este sursa de bucurie cerească a tuturor copiilor Săi care îi caută fata şi părtăşia cu El.

Toate lucrările Sale au temeiuri în El însuşi, în raţiunea Sa desăvârşită, în voinţa Sa cea bună şi în dragostea Sa atotcuprinzătoare. Cuvântul Său scris, Biblia, ne spune în fiecare detaliu cât este de mare şi minunată opera Sa şi ne duce la adorarea Autorului.

De curând am recitit în întregime istoria lui Avraam. Cuvântul lui Dumnezeu este cu atât mai scump, cu cât vorbeşte puţin şi spune mult. Conexiunile care apar de la Geneză la Apocalipsă sunt ca nişte curcubee care răsar unul dintr-altul, din lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu răsfrântă pe fata Domnului Isus Hristos (2 Cor. 4:6). El este "îngerul Domnului" care a apărut în chip tainic în lucrările din Vechiul Testament, prin care Dumnezeu a cârmuit istoria şi Şi-a manifestat vizibil Cuvântul Său.

în şiragul celor petrecute în viata lui Avraam, episodul cu Agar, roaba egipteancă a Sarei şi mama lui Ismael, apare acum într-o lumină deosebită. Din experienţa acestei sărmane femei avem de învăţat. Ea s-a născut roabă, a fost roabă si a născut pentru robie (Gal. 4: 21-31). Ştim că Avraam şi Sara au îmbătrânit fără să aibă copii, pentru că "Domnul o făcuse stearpă" pe Sara. Chemarea lui Avraam şi făgăduinţele pe care Dumnezeu i le-a făcut au fost

magnifice şi credinţa cu care le-a primit i s-a socotit ca neprihănire (Gen. 15:6). Dar se vede clar din Cartea Sfântă că Dumnezeu Şi-a făcut lucrarea treptat, iar credinţa lui Avraam a crescut în acelaşi fel, în ritmul şi măsura în care Domnul i Se descoperea.

Mai întâi, Avraam a primit şi a ascultat chemarea sa de a ieşi si de a pleca într-o direcţie si într-o tară necunoscută (Gen. 12: 1-9). In acelaşi timp i s-a făgăduit un neam mare, un nume mare, a fi binecuvântat şi făcut el însuşi o binecuvântare. După despărţirea de Lot i s-a promis ţara Canaanului în întregime şi o sămânţă nespus de numeroasă. (Urmărind ordinea în care au fost date făgăduinţele, vedem că fiecare apare după câte un eveniment şi mereu se repetă cuvântul "după"...). Dar, pentru prima dată când i s-a promis lui Avraam un fiu ieşit din el, care să-i fie moştenitorul si cel dintâi în numărul fără număr al seminţei sale, a fost "după" războiul cu coaliţia împăraţilor şi "după" întâlniră sa cu tainicul Melchisedec. Cuvântul specifică: "după aceste întâmplări", ceea ce înseamnă că ele şi-au avut importanţa lor. In această promisiune, Domnul n-a amintit nimic de Sara, nici de Isaac. Aici este locul gol şi momentul când apar în istorie Agar şi fiul ei Ismael. Nu la întâmplare, nici din omisiune n-a precizat Domnul lucrurile. Golurile, sau necunoscutele din ecuaţia vieţii noastre de credinţă, dau la iveală iscusinţa sărăcăcioasă a minţii omeneşti, care ne îngreunează drumul, îngăduinţa şi răbdarea lui Dumnezeu este nespus de mare fată de omul care îşi complică existenţa. înţelepciunea Sa are mijloace nebănuite de ieşire din orice impas, iar bunătatea Sa "dă ploaia şi peste cei buni şi peste cei răi". El are pentru toată făptura mâinilor Sale rost şi sens în viaţă, dar planul Său cel mai ales, cel mai slăvit, cu nici un chip nu-1 va lăsa neîmplinit.

Până să anunţe Domnul făgăduinţa Sa clară cu privire la Isaac din Sara, a avut loc ratificarea legământului Său cu Avraam privitor la tară, apoi a avut loc schimbarea lui din

Avram în Avraam şi legământul tăierii împrejur. Abia "după" aceste lucruri Domnul a schimbat şi numele lui Sărai în Sara şi, potrivit cu numele ei nou, a binecuvântat-o, i-a promis un fiu cu un viitor strălucit şi i-a dat şi numele, Isaac. Dar, pentru că în mintea omenească a lui Avraam stăruia Ismael, Dumnezeu 1-a promis pe Isaac încă o dată, în altă împrejurare. Astfel, cea mai scumpă dintre făgăduinţe a întârziat destul de mult, de asemenea şi împlinirea ei. Dar întotdeauna zăbava lui Dumnezeu încearcă inima şi creşte credinţa. Toţi copiii lui Dumnezeu au nevoie de o credinţă încercată si crescută, care să treacă peste prăpăstiile deschise de căderea în păcat şi să se ridice deasupra împotrivirilor vrăjmaşului!

Agar a fost o roabă egipteancă în slujba Sarei. După uzanţele vremii, ea a fost dată de bună voie ca soţie legitimă lui Avraam, în vederea însuşirii fiului ei ca fiu legitim al Sarei. Greşeala

a fost mare şi urmările ei se simt până în ziua de astăzi. Conflictele Israelului cu celelalte neamuri ieşite din Avraam dar nu si din Sara, omeneşte sunt fără rezolvare.
Agar s-a făcut vinovată de dispreţ faţă de stăpâna ei stearpă, în timp ce ea era însărcinată. Persecutată, ea a fugit în pustie, cu gând să se întoarcă în Egipt. însă aici, în pustie, are loc o întâlnire minunată, care pune în lumină marea îndurare a lui Dumnezeu, înţelepciunea Sa, planurile şi temeiurile Sale sfinte.
"îngerul Domnului" a venit la Agar, a ajutat-o în mâhnirea si suferinţa ei, i-a vorbit cu multă bunăvoinţă si i-a promis si ei o sămânţă deosebit de numeroasă. Dar calitatea acestei sămânţe va fi mult inferioară, dispusă la împotrivire şi stârnindu-şi împotrivire. Desigur, Dumnezeu vede departe, El cunoaşte înclinaţiile naturii umane si, mai ales, amestecul Satanei în cursul istoriei. în bunătatea Sa cea mare, El atenuează influenta acestui vrăjmaş şi îi limitează puterea asupra sărmanului om căzut şi slab, care îi atrage mila.
Domnul Dumnezeu a ţinut seama că sărmana Agar era sotia lui Avraam cel binecuvântat.
Puterile divine cuprinse
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI
în această binecuvântare nu putea să rodească în deplinătate în sămânţa lui Agar, decât în măsura pământului pe care 1-a oferit ea. în lumina Noului Testament avem descoperită raţiunea justă, perfectă, superioară a căilor de cârmuire ale lui Dumnezeu: Galateni, 4: 21-31. Anume, ca să iasă la iveală că sunt: două legăminte, două statute: robie şi slobozenie, Lege şi Har, firesc şi duhovnicesc, pământesc şi ceresc.
Avraam a putut să transmită viaţa prin Agar la Ismael, dar calitatea vieţii o dădea femeia. Roaba a născut pentru robie, Sara, femeia slobodă, a născut pentru slobozenie. Sara este icoana naşterii de sus, din Duhul, a fiilor Ierusalimului ceresc, care este slobod, şi este "Mama noastră"! Agar a rămas icoana "Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi", şi pentru că se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem"! (Gal.'3: 10-14).
O parte frumoasă din viaţa lui Agar, luată ca femeie slabă, fugară, însărcinată, fără ajutor, este întâlnirea ei cu îngerul Domnului în pustie. Căci oriunde şi oricând se arată îngerul Domnului, se revarsă mila, bunătatea, îndurarea şi frumuseţea slavei lui Dumnezeu, în Domnul Isus. Ea a spus atunci cuvinte memorabile: "Tu eşti Dumnezeu care mă vede!" Căci, a zis ea: "Cu adevărat, am văzut aici SPATELE Celui Ce m-a văzut!" (Gen. 16: 13).
Mare şi sfânt adevăr a spus, fără să fie conştientă de toată adâncimea cuvintelor ei. A rămas pentru noi, fiii răscumpărării, născuţi din Duhul Adevărului, al slobozeniei şi al Vieţii care este în Hristos-Domnul, să pătrundem în realităţile dumnezeieşti la care am fost chemaţi. O sărmană roabă n-a putut să vadă decât spatele Celui Ce a văzut-o şi i-a alinat mâhnirea, în timp ce "Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului!" (2 Cor, 3: 18).
Şi "cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului" faţă de slujba aducătoare de moarte şi de osândă a Legii", care totuşi a fost slăvită, dar cu o slavă trecătoare, în timp ce slujba
AGAR
Duhului are o slavă netrecătoare?! (2 Cor. 3: 7-11). De aceea duhul robiei, al Legii, al oricărui fel de jug în afară de jugul Domnului Hristos trebuie "izgonit", căci nu poate convieţui şi nici moşteni împreună cu Duhul Slobozeniei şi al Slavei fiilor lui Dumnezeu! Nici un om întreg şi sănătos nu ia cârji, ca să umble mai bine cu ele. Cuvântul lui Dumnezeu, cel viu şi adevărat, ne învaţă că în Domnul Hristos avem totul deplin, harul Său ne este de-ajuns şi legea Duhului Său de Viaţă ne-a eliberat de legea păcatului şi a morţii.
Agar şi fiul ei Ismael au putut vieţui în casa lui Avraam până la înţărcarea lui Isaac. Ismael să fi avut 14 ani când s-a născut Isaac, dar nu ştim la ce vârstă a fost Isaac înţărcat. La ospăţul acela, cei doi fii au fost de faţă şi s-a descoperit adevăratul caracter al lui Ismael, în prezenta lui Isaac. în Geneza 21: 8-9, Cuvântul ne spune că Ismael a râs de Isaac, iar la Galateni 4: 29, apostolul Pavel ne spune că "cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul". Luate împreună, se înţelege că lucrurile au fost grave şi însuşi Domnul S-a pronunţat pentru izgonirea roabei şi a fiului ei.
Aşa cum n-au putut convieţui şi nici moşteni împreună Isaac cu Ismael, aşa nu poate convieţui şi nici moşteni firea cea nouă cu firea cea veche adamică, nici faptele Legii nu pot da neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credinţă, prin harul adus în Domnul. Firea veche

trebuie "izgonită" din orice drepturi şi ţintuită pe cruce, ca să rămână răstignită împreună cu Domnul.
Dar faptul acela mişcător, că Agar a văzut spatele Acelui Dumnezeu care a văzut-o pe ea, vorbeşte despre o stare de lucruri însemnată. Ea s-a bucurat de mila şi bunătatea lui Dumnezeu, dar statutul ei de roabă şi al urmaşilor ei nu s-a schimbat. Astăzi, mai încordat ca oricând, conflictul între urmaşii lui Isaac si ai lui Ismael rămâne ireconciliabil. Neamurile care pretind că sunt şi ele din Avraam, cred într-un singur Dumnezeu, dar nu recunosc pe Fiul, nu vor putea să vadă decât "spatele" lui Dumnezeu, pentru că faţa Lui este

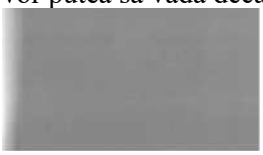

oglindită şi întipărită în Domnul (Evrei 1: 1-4): "Daţi cinste Fiului, ca să nu Se mânie si să nu pieriţi pe calea voastră"... (Ps. 2: 12) este Cuvântul lui Dumnezeu care se îndreaptă spre toate acele neamuri şi popoare care se postează pe astfel de poziţii.
Iar credincioşii, copii ai lui Dumnezeu, care s-au întors la El, L-au primit pe Domnul ca Mântuitor, dar nu L-au sfinţit în inimile lor ca Domn, trăiesc o viaţă inferioară, săracă, neroditoare. Supuşi duhului de robie, legalist, sectar, fără să-şi fi făcut orice gând rob al ascultării de Hristos-Domnul, şi umblă cu o inimă nepătrunsă de Lumină în căile luminoase ale harului, nu văd faţa Lui şi nu se bucură de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.
"Daţi cinste Fiului" (după altă traducere: "sărutaţi pe Fiul" sau "adoraţi pe Fiul") şi veţi vedea pururea fata lui Dumnezeu, cu o inimă curată!

3 februarie 1999
Geneza 35

"SUIE-TE LA BETEL"

în cartea Geneza, Duhul care a inspirat Sfintele Scripturi ne face multe dezvăluiri preţioase. Printre acestea avem şi istoria formării poporului lui Dumnezeu, Israel. Dumnezeu a chemat acest popor în slujba Sa pe pământ printre popoare, 1-a binecuvântat, i-a dat să-I poarte mărturia şi Şi-a legat slava de el. Este adevărat că, atunci când 1-a ales, Dumnezeu a ales materialul uman cel mai greu de lucrat, dar acest lucru pune în lumină puterea Lui, dragostea Lui, îndelunga Lui răbdare!
Esenţialul în istoria poporului Israel este prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lui: intervenţiile Lui nelipsite, cârmuirea şi providenţa Sa. La originea lui stau, ca nişte pioni adânc înfipţi în harul lui Dumnezeu, cei trei patriarhi, care, în lumina Noului Testament, apar ca eroi străluciţi ai credinţei: Avraam, Isaac şi Iacov (Evrei, cap. 11). Ei au fost chemaţi prin credinţă, au umblat prin credinţă, tot ce au primit au primit prin credinţă. Prin ei a instituit Dumnezeu pe pământ cel mai puternic aşezământ: credinţa. Deşi pare a fi calea cea mai simplă, credinţa are cei mai mulţi vrăjmaşi si cele mai nefavorabile împrejurări. Dar tocmai aceşti factori potrivnici o dezvoltă şi îi adeveresc puterea, "căci în calea credinţei nu poate sta nimic! Dumnezeu Se slăveşte pe Sine prin credinţa pe care El a dat-o sfinţilor, o dată pentru totdeauna!" (Iuda, vers. 3). Atunci când poporul evreu s-a abătut de la credinţă, a intrat sub Lege şi a suferit jugul şi marea lui cădere. Legea a fost o paranteză aspră, pe care a închis-o Hristos-Domnul şi atunci a fost născută şi chemată la credinţă Biserica!
Patriarhii au avut parte de o comunicare directă şi susţinută cu Domnul. El li S-a arătat mereu, le-a vorbit, le-a călăuzit paşii vieţii lor de străini şi călători într-o ţară promisă,

în care ei nu stăpâneau încă nimic. Locuiau în corturi, între neamuri puternice, cu cetăţile şi civilizaţiile lor, cu dumnezeii lor străini şi stricăciunile lor. în aceleaşi condiţii vitrege trăieşte si umblă astăzi Biserica, atât în lumea creştină falsă, cât şi în lumea păgână. Dar credinţa este aceea care biruie lumea! (Ioan 5: 4).
Atunci când Israel a pierdut legătura cu Dumnezeul său Cel Viu şi Adevărat, a pierdut şi

puterea făgăduinţelor. "Ţara promisă" le-a fost asuprită, "Numele mare"..., urât de toate popoarele, "binecuvântarea", schimbată în blestem, "Neamul mare", prigonit şi decimat. Acestea sunt urmările neascultării şi răzvrătirii faţă de un Dumnezeu Prea Sfânt!
Istoria patriarhului Iacov începe cu o luptă în sfera nevăzută. în spirit, în primul rând, în pântecele mamei, în al doilea rând, cei doi gemeni Iacov şi Esau se luptau pentru întâietate. Afară de Avraam, care a fost cel dintâi chemat, Isaac şi Iacov au avut câte o dublură, prin care marele vrăjmaş a căutat să arunce umbră peste mersul vieţii lor. Isaac 1-a avut pe Ismael, Iacov pe Esau. Conflictul cel mai încordat a fost însă între Iacov si Esau, deşi urmările în amândouă cazurile dăinuie si astăzi! Domnul Dumnezeu nu-Şi lasă slava ştirbită, nici Cuvântul neonorat, de aceea nu va întârzia în arătarea biruinţei Sale.
Evenimentele majore care au marcat viaţa zbuciumată a patriarhului Iacov le cunoaştem din Sfânta Scriptură şi le trecem sumar în revistă, ca să ajungem la lecţia de azi: înşelarea lui Esau şi smulgerea dreptului său de întâi născut, fuga lui Iacov în Padan-Aram, revelaţia de la Betel, truda si munca lui în casa lui Laban, căsătoria şi formarea familiei sale, întoarcerea în Canaan, lupta cu îngerul la pârâul lui Iaboc, popasul de la Sihem. Aici ne oprim.
Ştim ce tragedie mare s-a întâmplat la Sihem (Gen. 33: 17-20; cap. 34). Masacrul crud şi viclean al celor doi fii ai lui Iacov, Simeon şi Levi, 1-a aruncat în disperare. Se vedea nenorocit, urât de toţi, neputincios, bătut de toţi şi nimicit!
"SUIE-TE LA BETEL"
(cap. 34: 30). Focul deznădejdii i-a ars sufletul şi nu i-a mai rămas decât cenuşa dezastrului. Din această cenuşă 1-a ridicat Domnul! Acolo unde Domnul vede cenuşa arderilor omeneşti, acolo vine El ca să ridice puterea vieţii nepieritoare! Din eclipsa credinţei, Domnul scoate mai multă lumină!
"Dumnezeu a zis lui Iacov: 'Scoală-te, suie-te la Betel, locuieşte acolo (... nu la Sihem!...) şi ridică acolo un altar Dumnezeului care ţi s-a arătat când fugeai de la fratele tău Esau!'" (cap. 35: 1) Aceste cuvinte sfinte înseamnă pentru fiecare credincios: ridicarea din cenuşă, urcuş, statornicire în Domnul şi închinare! "Scoală-te" este o poruncă a Dumnezeului Celui Viu, care cheamă la Viaţă! "Mă voi scula", a fost primul lucru ce 1-a spus şi fiul risipitor când "si-a venit în fire"! "Scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina!" (Efes. 5: 14). în porunca dumnezeiască se cuprinde şi puterea, iar omul este dator numai cu ascultarea!
Domnul îl cheamă pe Iacov la acelaşi Betel unde el a adormit obosit şi fricos ca un fugar vinovat şi, totuşi, acolo Domnul i S-a descoperit într-o măreţie si slavă pe care numai El o are. Acolo i-a înnoit făgăduinţele părinţilor săi! Dar 1-a aşteptat la pârâul Iaboc, pentru că la Dumnezeu scopul nu scuză mijloacele! Binecuvântarea ce şi-a luat-o Iacov pe cale nelegiuită trebuia s-o capete pe cale dreaptă. îngerul (Domnul Isus, Iehova, Vechiul Testament) S-a luptat cu el ca să-i ia tot ce şi-a câştigat în chip nedrept, iar Iacov se lupta să nu lase. Dacă Iacov a biruit, totuşi, a fost pentru că "a plâns şi s-a rugat de El"! (Aşa cum ne dezvăluie proorocul Osea, cap. 12: 3-4). Frângerea inimii şi zdrobirea duhului, pocăinţa sinceră cu lacrimi câştigă lupta cu dreptatea lui Dumnezeu, căci la El "mila biruie judecata"!
Popasul lui Iacov, cu întreaga familie şi avere, nu trebuia să devină stabilire la Sihem. Nu era locul lui acolo, cum nu este locul multor credincioşi acolo unde este uşurătate duh lumesc, idolatrie etc. El trebuia să ajungă acolo de unde a plecat. Tatăl său Isaac îl aştepta! (Gen. 31: 30...; 35: 27) La

Sihem, Iacov a procedat corect când a cumpărat un teren pentru cortul său (Gen. 33: 19). Dar s-a pus şi pe zidit o casă şi colibi pentru turme. Aici, măsura planului divin a fost depăşită, de aceea a şi costat!
Când Domnul S-a coborât la Iacov, în depresia lui, aceasta a însemnat marea Lui îndurare, bunătate, dragoste şi credincioşie! Din cele mai mari prăbuşiri, Domnul ne ridică şi pe noi mai sus decât am fost înainte, dar aceasta se poate numai la "Betel"! Aceasta înseamnă pentru noi un nou altar, o nouă pocăinţă, care să ne reaşeze în credinţă şi în drepturile credinţei, în ce-1 priveşte pe Iacov, între cele două piscuri strălucitoare de la Betel (cel dintâi când fugea, cel de-al doilea când se întorcea) a fost victoria de la Peniel (sau pârâul Iaboc) şi căderea de la

Sihem! Aceasta este uneori şi diagrama vieţii credincioşilor. De aceea rămâne constantă revenirea la crucea Domnului Hristos, locul de reînnoire, de restaurare şi ridicare. Chemarea la Betel este şi "întoarcerea la dragostea dintâi" pentru sfinţii care au pierdut-o. Iacov avea la temelia vieţii lui o stâncă neclătinată, "alegerea" (Rom. 9: 11-13). Cu atât mai mult, cei ce se bizuie pe harul pe care l-au primit în Domnul Isus Hristos, să rămână în El! "Şi harul ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie." (Tit 2: 11-14)
Dar ceea ce n-am băgat de seamă până acum este că noul urcuş la Betel a însemnat pentru Iacov trei îngropări: una înainte de a fi ajuns acolo, alta chiar în timp ce era acolo şi una după plecarea de acolo.
Iacov a înţeles bine chemarea lui la întâlnirea cu Domnul, la Betel. Nu faptul că Domnul nu i S-a putut descoperi oriunde, dar Iacov trebuia adus la locul unde în conştiinţa lui să retrăiască Cuvântul lui Dumnezeu, a făgăduinţelor Sale. ("Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele dintâi"... ne spune şi nouă Cuvântul Domnului! - Apoc. 2: 5). înţelegerea lui Iacov s-a arătat prin faptul că a dat ordin foarte sever şi clar întregii sale case: "Scoateţi dumnezeii străini care sunt în

mijlocul vostru, curăţaţi-vă şi schimbaţi-vă hainele, ca să ne sculăm, şi să ne suim la Betel"... (35: 2-3) O întâlnire duhovnicească, un urcuş si un altar al consacrării cere un preţ!
In vremea aceea, "dumnezeii străini", fetişurile, orice chip turnat sau reprezentare a vreunui idol erau lucruri obişnuite. Poate Iacov nici n-a ştiut că tabăra lui este atât de încărcată cu ele, după cum n-a ştiut că soţia lui iubită Rahela furase idolii tatălui său. Cu siguranţă că Rahela s-a descărcat de ei cu acest prilej, căci cererea a fost categorică! La aceasta s-au adăugat cerceii, podoabele de aur, scumpeturile, deci, tot ce a fost vinovat faţă de Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. Cuvântul spune că toată casa lui Iacov s-a supus, au dat tot si totul a fost îngropat "sub stejarul de lângă Sihem". Stejarul acela a rămas martor al unei îngropări de lucruri scumpe.
Mulţi copii ai lui Dumnezeu au avut parte de însemnate pierderi şi lipsuri de avantaje materiale atunci când s-au întors la El şi s-au predat în slujba Lui. Harul şi binecuvântările cereşti, Domnul însuşi mai presus de toate şi moştenirea sfinţilor în lumină le-au fost mai scumpe decât bunurile pământului. De bună voie şi cu bucurie le-au îngropat pe cele trecătoare, pentru că au preţuit pe cele veşnice. "Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona", a spus Domnul Isus, care n-a avut pe pământ decât o cruce, dar a răspândit bogăţiile cerului, darurile şi puterile învierii Sale! (Mat. 6: 24; Efes. 3:7-13)
Uşurat şi primenit în felul acesta a plecat Iacov din Sihem. Urmarea unui astfel de act de predare înaintea lui Dumnezeu a fost extraordinar: "groaza lui Dumnezeu s-a răspândit peste cetăţile care-i înconjurau"... (35: 5) Neamurile de care Iacov s-a îngrozit au ajuns îngrozite şi n-au cutezat să-i urmărească pe fiii lui. Domnul înaltă tăria aleşilor Săi! Dezlipirea de Mamona şi alipirea de Domnul conferă sfinţilor o putere şi o autoritate de temut. Nu există o îngropare sau pierdere din pricina Numelui Lui să nu fie urmată de o înălţare în grad duhovnicesc.
Iacov şi tabăra lui au ajuns la Betel, a zidit acolo un

altar şi a supranumit locul acela "El-Betel", care tradus înseamnă "Dumnezeul Casei lui Dumnezeu". în fiinţa lui Iacov a pătruns mult mai adânc conştienta prezenţei lui Dumnezeu însuşi, mai presus de însăşi Casa Lui. Dar aici apare ca o paranteză un eveniment familial: moare Debora, doica Rebecăi (mama lui Iacov) şi au îngropat-o ceva mai la sud de Betel. Probabil că nu au ajuns chiar la Betel, atunci. Din nou o îngropare, din nou sub un stejar, numit cu acel prilej "Stejarul Jalei". Debora trebuie să fi fost o doică foarte afectuoasă şi plăcută. Ea a însoţit-o pe Rebeca, atunci când ea şi-a părăsit bucuroasă familia şi tara ca să plece în Canaan, la Isaac, condusă de Eliezer, robul lui Avraam. înseamnă că după aceea Debora s-a întors în Haran, acum făcea parte din tabăra lui Iacov si plecase din nou si definitiv în Canaan. Dar a murit si a fost îngropată înainte de a se fi desfăşurat revelaţia de la

El-Betel (Gen. 24: 59).
Doica înlocuieşte o mamă; ea alăptează şi creşte pe lângă copilul ei şi alt copil, are lapte abundent şi de calitate. O dată cu laptele ea îşi leagă simţămintele de copilul alăptat şi-1 leagănă în dulceaţa acestor simţăminte. Doica Rebecăi era bătrână acum şi şi-a încheiat viaţa aproape de El-Betel, unde Dumnezeu îl aştepta pe Iacov ca să-i înnoiască definitiv binecuvântarea şi toate făgăduinţele, în cadrul cel mai solemn şi în atmosfera sfântă a prezenţei Sale.
Faptul este o imagine a puterilor sufletului care trebuie să moară în prezenţa slavei lui Dumnezeu şi să fie îngropate, oricât ar fi de mare jalea. W. Nee explică foarte clar în cărţile sale caracterul omului natural, adamic, cu care ne naştem din părinţi şi care este strâns unit cu omul păcatului din fiecare din noi. Acest om natural din noi, cu simţămintele lui dulci ca mierea lipicioasă, nu are viaţa nouă din Dumnezeu, ci este dat morti,i şi îngropării împreună cu Domnul Hristos. Dragostea care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Rom. 5: 5) este din Dumnezeu şi are cu totul altă natură şi alte manifestări! Omul natural, cu cât este mai dulce, cu atât mai

mult fuge de cruce! Istoria ne relatează cazurile pătrunzătoare despre martirii care au preferat să sufere şi să moară pentru credinţa lor în Domnul Isus Hristos. Unora dintre ei li s-au adus copiii mici înainte, părinţii, soţii îndureraţi, ca de dragul lor să renunţe la moarte. Dar credinţa şi dragostea lor pentru Numele scump al Mântuitorului a fost mai tare decât aceste puteri ale sufletului şi au biruit! Omul natural, cu simţămintele lui dulci, găseşte îndreptăţiri puternice ca să ocolească crucea, suferinţa şi moartea.
Este cu totul altceva, pe plan duhovnicesc a fi "doică" pentru cei ce trebuie să crească şi doresc laptele duhovnicesc si curat! (1 Petru 2: 2) Apostolul Pavel s-a înfăţişat pe sine ca "o doică ce-şi creşte cu drag copiii"... Laptele duhovnicesc este Cuvântul lui Dumnezeu, Adevărul Sfintelor Scripturi, învăţătura sănătoasă care duce la evlavie. Cine umblă în adevăr si în dragoste este în stare să înveţe si pe alţii! Oh, cu câtă recunoştinţă mulţumim lui Dumnezeu pentru înaintaşii noştri care ne-au crescut, ne-au "alăptat", ne-au fost scumpe şi minunate doici. Pe urmele lor am putut merge înainte, fără să greşim calea!
Iacov a plecat fericit de la Betel. Acum totul era în ordine, cu Dumnezeu, cu el însuşi, cu familia lui! Legământul de credinţă al Celui Prea înalt era pecetluit! Dar abia s-au depărtat de locul acelei mari sărbători, şi moare Rahela, soţia iubită. A fost ultima şi cea mai grea îngropare pe drumul întoarcerii în Canaan! Rahela a fost lipită de inima lui, ea i-a dat pe cel mai scump fiu: pe Iosif, ea a fost limanul dulce al sufletului său, când a întâlnit-o prima dată la fântână şi a plâns vărsându-şi amarul înaintea chipului ei frumos! Pentru ea a muncit în slujba vicleanului Laban şapte ani şi i s-au părut câteva zile, pentru că o iubea! (Gen. 29: 30)
De ce trebuie oare îngropări atât de dureroase pe drumul credinţei?!
Nu este vorba numai de moartea vreunei fiinţe iubite, ci de orice lucru sau fiinţă care ni s-a lipit de inimă şi ia locul lui Dumnezeu. Este ceva atât de rău în aceasta?! Da, este! Omul nu-şi dă seama că ceea ce ţine cu puterile lui, lipit de

inima lui, sau strâns în mâinile lui, aceea se pierde mai uşor! Nu poate omul să vadă şi să înţeleagă aşa ceva! Dar Dumnezeu ştie că numai ceea ce este încredinţat în mâinile
5 5
Lui este în siguranţă! Dacă Avraam nu l-ar fi dus pe Isaac pe muntele Moria, l-ar fi pierdut. Dar, pentru că 1-a dus, 1-a primit "ca înviat din morţi înapoi"! (Evrei 11: 17-19) Credinţa îşi îngroapă aurul în prundul pâraielor şi atunci câştigă pe Dumnezeu de partea sa, ca aur nepieritor şi izbândă în lucrările sale (Iov 22: 24-30). Domnul Isus a spus: "... oricine va vrea să-şi scape viata, o va pierde; dar oricine o va pierde pentru Mine, o va câştiga"! (Matei 16:

25)
Această lege dumnezeiască, duhovnicească, lucrează numai pentru omul nou care merge pe calea întoarcerii la Dumnezeu. Pe această cale din orice moarte şi îngropare răsare viata si slava cea fără sfârşit. Cei răscumpăraţi si sfinţiţi prin
jertfa cea mare a Domnului Hristos II cunosc pe El şi se încred în El cu o inimă supusă. Ei ştiu că El nu poate greşi, măsurile Sale sunt desăvârşite. Cele mai mari suferinţe si dureri omeneşti
găsesc alin sfânt în Domnul, sprijinul Său şi izbăvirea Sa. Duhul Slavei Se odihneşte peste sfinţii care sufăr după voia Lui şi-i poartă biruitori prin Valea Umbrelor Morţii!
11 noiembrie 1998
Exod, cap. 3 şi 4
18

RUGUL ÎN FOC ŞI FOCUL ÎN RUG

Lucrările lui Dumnezeu din vechime ne încântă spiritul, ne fac si mai luminoasă persoana şi lucrarea Domnului Isus Hristos. "El este Acelaşi, ieri, azi şi în veci"! (Evrei 13: 8) El a fost Iehova Vechiului Testament, îngerul Domnului, Domnul din rugul aprins, "Eu Sunt Cel Ce Sunt" şi în orice arătare în care S-a făcut cunoscut. Tot ce ne descopăr şi ne învaţă Sfintele Scripturi sunt mărgăritare de mare preţ date ca să împodobească Mireasa. Ea "nu duce lipsă de nici un fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos" (I Cor. 1:7).
întâlnirea lui Moise cu Domnul "într-o flacără de foc care ieşea din mijlocului unui rug"... a fost un eveniment magnific. Cineva a spus într-o împrejurare un mare adevăr: "Izbăvirea poporului evreu din robia cruntă a Egiptului a început când mama lui Moise 1-a pus pe Moise în sicriaşul uns cu lut si cu smoală si 1-a aşezat între trestii pe malul râului
(Nilul) atunci când el a fost un copilaş de trei luni!" Dacă atunci a început izbăvirea, pentru că atunci a lucrat credinţa, la întâlnirea din pustie cu rugul care ardea şi nu se mistuia a început să se arate slava lui Dumnezeu. Dumnezeu Şi-a legat slava pe vecie de poporul Său şi a desfăşurat-o în mod vizibil în mijlocul lui. Israel a avut parte de o guvernare teocratică plină de strălucire, a pierdut-o, dar o va recâştiga în Mileniu. Pământul pe care a venit Fiul lui Dumnezeu, a suferit, a murit, a înviat şi S-a înălţat glorios la ceruri, acest pământ va cunoaşte odihna şi slava promisă, potrivit cu ordinea şi armonia planului dumnezeiesc.
După 40 de ani de viaţă de cioban la oile socrului său, într-o bună zi Moise "a mânat turma până DINCOLO de pustie si a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb" (Exod, 3: 1).
întotdeauna există un "dincolo". De atâtea ori, în diferite feluri,
19

ne lăsăm mărginiţi, încadraţi într-o viaţă stereotipă, în pustiul acestei lumi, complăcându-ne în sfera cotidiană care se repetă mecanic. Mare si minunată este bunătatea lui Dumnezeu care
ne cercetează, ne atrage "dincolo" de cele obişnuite.
Acolo, Domnul îl aştepta pe Moise în flacăra unui foc ce ieşea dintr-un rug. "Rugul era tot un foc şi rugul nu se mistuia deloc..." în pustie era ceva obişnuit ca rugurile uscate să se aprindă, dar nu era obişnuit să ardă şi să nu se mistuie. Domnul a aşteptat încă ceva: să vadă dacă Moise se întoarce să vadă de ce nu se mistuie rugul. Şi Moise s-a întors! Este binecuvântată o "întoarcere" a noastră cu băgare de seamă la lucrările lui Dumnezeu, la El, şi la harul Său. Moise trecuse de rugul aprins, dar a fost atras să se întoarcă. Aşa şi apostolul Ioan, pe insula Patmos, "s-a întors să vadă glasul" care îi vorbea (Apoc. 1: 12). Măria Magdalina "s-a întors" când Hristos-Domnul Cel înviat a chemat-o pe nume... (Ioan 20:16). De multe ori atenţia noastră este îndreptată şi concentrată în altă parte decât aceea în care ne aşteaptă Domnul şi vrea să ni Se descopere. Dar ce bine că există un "dincolo" de mărginirea noastră şi o "întoarcere" către Domnul şi Dumnezeul nostru!
Rugul era în foc şi focul în rug! Priveliştea trebuie să fi fost o splendoare! Dar ce minunat a fost când s-a auzit şi glasul! Domnul Dumnezeu 1-a chemat pe Moise din mijlocul rugului şi el a răspuns: "iată-mă"! Dar, înainte de a-i comunica mesajul Său, i-a poruncit să-şi scoată

încălţămintea din picioare, căci locul pe care călca era un pământ sfânt! Era semnul respectului şi al reverenţei datorat prezenţei lui Dumnezeu.
în Vechiul Testament, Dumnezeu S-a descoperit întotdeauna în felul cel mai apropiat de înţelegerea omului. Rugul aprins fără să se mistuie a fost atunci semnul poporului evreu ca un rug uscat în cuptorul de foc al robiei Egiptului. Focul acelei robii crunte nu 1-a putut distruge, dimpotrivă, poporul s-a înmulţit şi s-a întărit. Dar focul ieşea din mijlocul rugului" ca semn al prezentei lui Dumnezeu-Iehova în viaţa acestui popor, foc al

sfinţeniei de neatins, flacăra sfântă a vieţii eterne!
Ceea ce ne spune nouă, astăzi, acest rug aprins care nu se mistuia este să învăţăm să deosebim cele ce se mistuie în foc de cele ce nu se mistuie. Suntem chemaţi prin Harul lui Dumnezeu să lucrăm la zidirea împărăţiei, clădind pe temelia cea tare, neclintită şi veşnică: Isus Hristos-Domnul! Aurul, argintul şi pietrele scumpe rămân nearse în foc; lemnul, fânul şi trestia vor arde! (1 Cor. 3: 10-15) Lucrarea fiecăruia se va descoperi în foc. Aceasta este judecata din faţa scaunului de domnie al Domnului Hristos, pentru răsplătire. Cuvântul ne spune lămurit acest lucru. Dar rămâne să ne gândim ce înseamnă: aurul, argintul şi pietrele scumpe; lemnul, fânul şi trestia.
Aurul înseamnă faptele credinţei "pregătite mai dinainte ca să umblăm în ele..." (Efes. 2: 10). Şi aceste "fapte bune" nu sunt numai milosteniile si binefacerile, ci lucrările adânci ale harului care a pătruns în vieţile credincioşilor. Sunt actele de predare şi consacrare sinceră şi totală, sunt renunţările cele mai dureroase, dezbrăcările de sine, suferinţele pentru slava Numelui Domnului Isus, răbdarea în suferinţe, necazuri şi încercări şi multe acte săvârşite în ascuns, de sfinţire şi dăruire cu bucurie, de smerenie şi mărturie vie!
Argintul simbolizează în Sfintele Scripturi "preţul răscumpărării". Cine a primit răscumpărarea săvârşită prin jertfa Fiului lui Dumnezeu, acela lucrează cu râvnă sfântă la răscumpărarea altora. Câştigarea sufletelor pierdute la Domnul Isus Hristos, prin puterea Evangheliei, este o slujbă de onoare pentru fiecare credincios.
Pietrele scumpe sunt referire la acele pietre preţioase care împodobeau pieptarul marelui preot, 12 pietre pentru cele 12 seminţii ale fiilor lui Israel (Exod 28: 15-30). Purtate pe pieptarul acela, ele însemnau veşnica aducere aminte înaintea lui Dumnezeu a celor 12 seminţii ale fiilor lui Israel. Astăzi, pentru noi ele vorbesc despre o viaţă de preoţie sfântă, de rugăciune, închinare, adorare şi mijlociri după voia lui Dumnezeu. Cu cât viaţa de rugăciune a unui credincios este

mai adânc ascunsă în Domnul Hristos, trăită mai mult în taină în lumina feţei Lui, cu atât se adună mai multe pietre preţioase şi mai strălucitoare în zidirea care se înalţă pe temelie, pe care focul nu le va mistui.
Lemnul, fânul, trestia sunt lucrările slavei deşarte ale omului religios, care nu cunoaşte Realitatea vie a unei trăiri şi lucrări "din El, prin El şi pentru El": Domnul Hristos! Vorbe şi fapte răsunătoare fără Hristos; lăudăroşii care sunt ca floarea ierbii frumoasă, dar care se usucă repede şi devine fân; trestii goale pe dinlăuntru, ca filosofiile lumeşti pe care unii le amestecă cu Adevărul cel curat. Oricine aduce pe temelie astfel de lucruri îşi va vedea lucrarea arsă şi va pierde orice răsplată.
Este surprinzătoare şovăirea lui Moise, ba chiar încercarea lui de a se sustrage de la chemarea lui Dumnezeu. Dar este mare şi minunat Domnul, căci nu 1-a lăsat pe robul Său din mâna Sa, la cheremul slăbiciunilor lui. Moise ştia prea puţin despre Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, iar pe Eu Sunt Cel Ce Sunt nu-L cunoştea. în popor nu avea încredere, căci s-a izbit de afrontul propriilor lui fraţi, aşa robi cum au fost. Dar nici în el însuşi nu se mai încredea, căci ştia ce greşeală mare a făcut când 1-a omorât pe egipteanul care asuprea pe fraţii săi. Aceste slăbiciuni însă voia Domnul să le schimbe cu puterile tăriei Sale.
Domnul 1-a întărit pe cel pe care 1-a chemat în slujba Sa. I-a dat trei semne: toiagul prefăcut în şarpe şi şarpele toiag; mâna băgată în sân şi scoasă cu lepră, băgată şi scoasă a doua oară fără lepră. Al treilea semn nu s-a petrecut atunci imediat, ci urma să se petreacă în caz de

nevoie: apa luată din râu (Nilul) şi aruncată pe pământ să se prefacă în sânge.
A. C. Gaebelein interpretează astfel aceste semne:
1) Toiagul afară din mâna lui Moise, aruncat la pământ, îl întruchipează pe Satana - uzurpatorul puterii şi al cârmuirii în Egipt şi înrobirea poporului lui Ichova. Dar Moise împuternicit de Iehova va schimba **starea** lucrurilor.
2) Mâna băgată în sân şi scoasă cu lepră, arăta condiţia

poporului în chinurile robiei şi în întinăciunea Egiptului (simbolul lumii) şi prima încercare a lui Moise de a izbăvi neamul său. Dar numai la a doua încercare, prin puterea lui Dumnezeu, izbăvirea se va putea face.
3) Apa luată din râu, prefăcută în sânge, arăta judecata care va veni asupra Egiptului.
Am învăţat însă că şarpele prefăcut în toiag şi toiagul în şarpe arăta că Domnul este Singurul care are puterea să mişte lucrurile în orice direcţie, să lucreze înainte şi înapoi. Cuvântul Sfintei Scripturi spune: "El omoară şi învie", "El face rana şi tot El o tămăduieşte", El aduce belşugul şi El aduce restriştea!... Satan nu are această putere, el distruge, dar nu mai poate repara. Ce face într-o parte, nu mai poate schimba. Aceasta s-a dovedit şi prin faptul că vrăjitorii Egiptului n-au mai putut schimba şerpii în toiege şi nici celelalte semne ale lor nu le-au putut întoarce la loc. Iar de la a 4-a treaptă în sus, ei au încetat să mai poată imita lucrarea lui Dumnezeu şi s-au declarat învinşi: "Aici este degetul lui Dumnezeu!" Şi astăzi acesta este un criteriu de deosebire a oricărei lucrări sau proorocii mincinoase, de amăgire. Copiii lui Dumnezeu trebuie să practice un dar de deosebire a duhurilor, cu atât mai veghetor, cu cât trăim într-o lume mai înşelată ca oricând de semne si minuni mincinoase!
Moise se temea de şarpe şi "fugea de el". Dar la Cuvântul lui Dumnezeu a fost în stare să-1 apuce de coadă si să-1 prefacă iarăşi în toiag supus în mâna sa! Cuvântul lui Dumnezeu are putere! "La Cuvântul Tău voi arunca mrejile..." (Luca 5: 5), a zis Petru către Domnul după noaptea aceea de eşec la pescuit! Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut lumină şi toate celelalte lucruri s-au făcut! El zice si se face!
Şarpele apucat de coadă este adus cu capul în jos. Noi nu suntem chemaţi să ne luptăm cu capul şarpelui. Unul singur 1-a putut zdrobi şi a putut suferi zdrobirea călcâiului Său! Este Hristos-Domnul, Biruitorul, care prin moarte a biruit moartea. Dar noi am primit credinţa, ca prin credinţă în Cel ce 1-a biruit,

sâ-1 ţinem de coadă, cu capul în jos, şi astfel el nu are putere asupra noastră! Noi nu ne luptăm cu diavolul, dar nici nu fugim! El trebuie să fugă de la noi, pentru că noi stăm cu fermitate pe Stânca Veacurilor, Hristos-Domnul! (Iacov 4: 7).
în ce priveşte mâna băgată în sân, scoasă cu lepră, iar a doua oară scoasă curată, dacă privim în noi înşine, dacă ne coborâm în noi înşine, nu găsim decât lepra păcatului şi a stricăciunii, robie şi mizerie. Dar dacă primim credinţa şi privim prin credinţă, "sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcat"! (1 Ioan 1: 6-9) "în El avem răscumpărarea, prin Sângele Lui avem iertarea păcatelor, după bogăţiile Harului Său (Efes. 1:7).
Când Moise, în sfârşit, a răspuns chemării lui Dumnezeu şi a pornit pe drumul slujirii, s-a petrecut ceva nu fără însemnătate. El a plecat din Madian spre Egipt, din casa socrului său Ietro, cu familia lui întreagă, Sefora - soţia, şi cei doi copii: Gherşom şi Eliezer. Dar iată că i-a ieşit în cale Domnul şi a vrut să-1 omoare! Domnul 1-a chemat, Domnul 1-a convins, 1-a împuternicit în toate privinţele, şi acum Domnul voia să-1 omoare?!?
Dumnezeu este Sfânt si nu cedează nimic din sfinţenia Sa! Cerinţele sfinţeniei Sale si poruncile Sale cu sfinţenie trebuiesc împlinite, mai ales pe calea slujirii Lui! Moise s-a făcut vinovat de neglijenţă faţă de porunca tăierii împrejur a unuia din fiii săi, desigur, cel mai mic. Sefora însă s-a făcut vinovată de împotrivire totală faţă de această orânduire. Ea a înţeles imediat despre ce este vorba şi de forţă majoră a si acţionat. Cuvântul arată clar că ea s-a comportat într-un duh de răzvrătire (4: 24-26). Copilul de mult ar fi trebuit tăiat împrejur, dar Sefora n-a vrut. Ea a fost o madianită care n-avea cunoştinţa deplină de Domnul. S-ar putea că i-a fost milă când cel dintâi copil a suferit durerile tăierii împrejur şi n-a vrut să-1 facă şi pe al

doilea să sufere. Când mila este pricina neascultării de Dumnezeu, este un păcat!
Până când Moise si familia lui a locuit în casa lui Ietro

RUGUL ÎN FOC ŞI FOCUL ÎN RUG
şi încă îi păştea turmele nu s-a văzut ce gravă era omisiunea! Dar pe calea slujirii lui Dumnezeu toate ies la iveală! Pe această cale, potrivit cu sfinţenia lui Dumnezeu, trebuie să fie ori ascultare, ori moarte! Se pare că astăzi nu se mai vede în biserici această lege duhovnicească, dar la început, în Biserica primară, s-a văzut! Anania şi Safira au plătit preţul întreg al păcatului lor. Dar are Domnul şi astăzi slujitori devotaţi, sinceri şi loiali, care-L slujesc cu scumpătate şi preferă moartea decât să-L trădeze pe El!
Ceea ce Sefora n-a vrut să facă atunci când a fost vremea a trebuit să facă într-un fel mult mai dureros. Copilaşul circumcis cu o piatră ascuţită a suferit mult mai mult, iar Sefora s-a revoltat şi 1-a acuzat pe Moise: "soţ de sânge" pentru ea! Rezultatul acestui incident semnificativ a fost că ea şi copiii au fost trimişi înapoi, în Madian, în casa lui Iatro. Sefora a pierdut ocazia să vadă minunile din Egipt, trecerea prin Marea Roşie despărţită si celelalte lucrări ale lui Dumnezeu! Ea a fost adusă înapoi la Moise, de către tatăl ei, mult mai târziu, în timpul călătoriei prin pustie a taberei lui Israel (Exod 18: 1-5). Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu ne învaţă umblarea în curăţie şi ascultare în căile drepte, sfinte şi curate ale lui Dumnezeu, credinciosia fată de El si în cele mici si în cele mari!
In încheiere, să ne aducem aminte că am văzut in Cuvântul minunat al lui Dumnezeu splendoarea Slavei Sale în: Rugul în foc şi focul în rug, toiagul în şarpe şi şarpele în toiag, mâna cu lepră şi mâna fără lepră!
Rugul în foc - înseamnă judecată; focul în rug înseamnă îndurare. Israel era în cuptorul de foc al robiei; Domnul-Dumnezeu-Iehova a venit în foc, să-1 izbăvească. Domnul Isus Hristos a suferit focul judecăţii şi al dreptăţii în locul nostru, ca să ne răscumpere si să ne mântuiască.
Toiagul în şarpe - înseamnă cârmuire fără Dumnezeu, asuprire, robie şi moarte! Şarpele în toiag înseamnă biruinţa asupra lui Satan, izbăvire, mântuire, viată! Domnul Isus Hristos

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI a fost înălţat ca şarpele în pustie, pentru ca noi să privim la crucea Lui şi să fim salvaţi! (Ioan 3:14-21)
. Mfa cu lepră înseamnă starea de păcat si osândă mana fara lepră înseamnă harul, sfinţenia, curăţia. '
Binecuvântat să fie în veci Domnul Isus Hristos care a venit la noi plin de har şi de adevăr! (Ioan 1:14-17)
A Lui să fie slava şi mărirea, lauda si mulţumirea în veci!
' ' '
8 februarie 2002
Exod, cap. 33

MOISE IN CRĂPĂTURA STÂNCII
Lucrările lui Dumnezeu din vechime despre care citim în Sfintele Scripturi sunt de o măreţie inexprimabilă. Suveran absolut al creaţiei Sale, al istoriei şi al scopului suprem al vieţii, El S-a manifestat în orice vreme după sfatul înţelepciunii Sale, după voia şi plăcerea Sa.
Cuvântul ne spune că Domnul este bun. într-adevăr, El este bun cu toată făptura mâinilor Sale, dă ploaie şi peste cei buni şi peste cei răi, cu atât mai mult este bun cu răscumpăraţii Săi, cu poporul Său şi moştenirea Sa. Nu se cunoaşte si nu se recunoaşte bunătatea Sa si nu este înţeleasă
5 > 5 î)
de cei răzvrătiţi şi nelegiuiţi, mai ales atunci când se arată sub forma judecăţilor sale drepte, sfinte şi curate. Aceasta nu schimbă caracterul Său desăvârşit, nici dreptatea căilor Sale.
Toti copiii Săi, răscumpăraţi cu preţul scump al jertfei de la Golgota, a Fiului Său preaiubit, văd şi simt bunătatea şi binecuvântările Sale şi se bucură de slava Harului Său. Dar noi toti suntem chemaţi şi la o părtăsie cu firea Sa dumnezeiască prin Hristos-Domnul, la o contemplare a frumuseţii sale, a cărei strălucire de neatins stă în sfinţenie şi bunătate. în părtăşia noastră unii cu alţii, noi ne vorbim unii altora, ne sfătuim, ne îndemnăm, ne zidim,

dar în părtăşia cu Domnul partea noastră este mai mică, partea Lui este mai mare. Am învăţat mult, dacă am învăţat tăcerea, liniştea, ascultarea şi contemplarea în lumina feţei Lui! Domnul Isus a spus despre Sine că nu a venit să I Se slujească, ci El să slujească... (Mat. 20: 28), iar despre Duhul Sfânt că a venit să ia din ce este al Său, să ne descopere şi astfel să proslăvească pe Tatăl şi pe Fiul (Ioan 16: 14-15). Cuvântul spune că El îndeplineşte o slujbă mult mai slăvită

 decât slujba Legii, şi cu o slavă nepieritoare (2 Cor. 3: 7-10). Noi ne-am obişnuit să punem accentul pe slujba şi lucrarea noastră pentru Dumnezeu, dar acest lucru are valoare numai atunci când porneşte din El, se face prin El şi este cu toată slava pentru El! (Rom. 11: 36) Să nu uităm însă că plăcerea Domnului este şi să ne lăsăm slujiţi, pentru ca, în cele din urmă, "să slujim de laudă slavei Sale" (Efes. 1: 12). Iar slujba cu slavă nepieritoare a Duhului este o slujbă a dragostei Sale geloase cu care El ne vrea pentru Sine, ca să ne dea un har tot mai mare! (Iacov 4: 5-6) El suspină în noi, Se luptă în noi, Se roagă cu noi (Rom. 8: 26-27) şi năzuieşte în noi după voia lui Dumnezeu. Căci, din pricina împotrivirii firii noastre pământeşti, dezbrăcarea noastră de omul cel vechi, de trupul păcatului, şi mai ales de şinele nostru (vrăjmaşul cel mai ascuns al Neprihănirii care este în Hristos-Domnul), nu este uşoară! Domnul Isus a spus că El vede faţa Tatălui, îi aude glasul, şi cine L-a văzut pe El, a văzut pe Tatăl! (Ioan 5: 19; 5: 37; 14: 9) Numai El a contemplat cu adevărat slava şi frumuseţea lui Dumnezeu, căci El însuşi era Dumnezeu şi trăia cu Dumnezeu! (Ioan 1: 1-2)

Sfintele Scripturi ne arată sfinţi care au văzut Slava lui Dumnezeu şi au contemplat-o nespus de fericiţi. Dar Duhul Scripturilor ne învaţă că există "un secret", o cale tainică spre această stare de har. Una din cele mai frumoase experienţe de felul acesta este cea a lui Moise, alesul lui Dumnezeu, "credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă" (Evrei 3: 5), dar o slugă cu o personalitate excepţională, un caracter de o înaltă distincţie. Câtă plăcere a găsit Domnul în el, dacă i S-a confesat fără reţinere: Eu te cunosc pe nume şi ai căpătat trecere înaintea Mea!" (Ce fericit a putut fi Enoh, când şi el a căpătat mărturia că este plăcut înaintea lui Dumnezeu! La fel, proorocul Daniel a fost numit "om preaiubit şi scump". Fără îndoială, şiragul luminos al celor plăcuţi lui Dumnezeu este mare la număr!)

Iată începutul "secretului": să fii cunoscut de Dumnezeu şi să-L cunoşti! Această cunoaştere reciprocă vine

din ascultarea de Domnul, iar ascultarea înseamnă credinţă, care duce la credinţă! (Rom. 1: 17). Această credinţă a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna, este un dar, deci, nu poate fi produsul gândurilor sau închipuirilor omeneşti, se prelungeşte în nădejde şi se varsă în dragoste, ca un fluviu în oceanul eternităţii.

Pe temeiul acestei mărturiii pe care a căpătat-o de la Domnul, Moise I-a cerut trei favoruri deosebite, pe care le-a experimentat gradual, pe măsură ce primea aprobarea şi asigurarea lui Dumnezeu. Astfel, mai întâi el a cerut descoperirea în continuare a căilor lui Dumnezeu pentru poporul Său şi conducerea Sa neîntreruptă, cerere pe care a susţinut-o cu argument îndeajuns de puternic. Apoi, cere cu şi mai mare putere de convingere asistenta personală a Domnului, iar Domnului I-a plăcut! Nu în popor a găsit atunci plăcere Domnul, ci în Moise! De aceea l-a şi asigurat de "odihnă" şi i-a întărit satisfacţia pe care o are în el.

Mare lucru, însemnat şi vrednic de preţuire a fost faptul că Moise a căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu. în ce stare era atunci Moise, când vorbea cu Domnul în felul acesta? Era într-o suferinţă cumplită! Poporul, în frunte cu Aaron, făcuse viţelul de aur, se dedase la dezmăţ şi orgie păgânească, pedeapsa lui Dumnezeu se arătase necruţătoare, tot ce a întreprins El până atunci părea că se prăbuşeşte. Zdruncinătura satanică se părea iremediabilă, dezolarea cea mai adâncă a cuprins poporul, iar Moise a fost cel mai lovit si mai îndurerat. Prin situaţii de felul acesta au trecut mulţi oameni distinşi ai lui Dumnezeu în toate vremurile. Toţi aceia care au purtat sarcina mărturiei lui Dumnezeu cu demnitate si loialitate fată de El întotdeauna au avut de suferit dureri şi lovituri mari. Dar nici Domnul nu i-a lăsat fără să-i confirme înaintea Lui

şi să-i mângâie! Moise se mâniase şi a spart tablele Legii de piciorul muntelui (când a văzut orgia poporului), dar nu acest lucru a rămas în ochii lui Dumnezeu, ci "îl cunoştea pe Moise pe nume", îi cunoştea fidelitatea impregnată în toată fiinţa lui, ascultarea şi supunerea

de "slugă credincioasă"!
Abia a treia cerere a adus-o Moise înaintea Domnului în favoarea lui personală, încurajat de declaraţia dragostei Lui. Răspunsul Domnului a fost potrivit cu măreţia Lui şi cu bogăţia Slavei Lui! Astfel, El a anunţat trei feluri de a Se manifesta în răspunsul Său faţă de un om al Său pe care îl iubea: 1) să-i arate în trecere frumuseţea Lui, 2) să-1 facă să audă puterea şi grandoarea Numelui Său("... voi chema Numele Domnului...") şi 3) să-1 reconfirme iarăşi pe Moise, ca unul care se bucură de îndurarea şi mila Lui! (Exod 33: 19) Căci a căpăta trecere înaintea Domnului însemna îndurare şi milă, şi acestea se cuprind în "Har"!
Dar vederea slavei lui Dumnezeu în ochii unui muritor cerea anumite condiţii: 1) un loc lângă El, pe stâncă; 2) ascunderea în crăpătura stâncii în timpul trecerii slavei; 3) acoperirea sub însăşi mâna Lui. întâi, o stare de linişte, de alipire tare de Domnul, de aşezare statornică pe o singură stâncă: "Stânca Veacurilor" - Hristos-Domnul! Apoi, ascunderea cu Hristos în Dumnezeu. Căci El, Hristos-Domnul, a fost în pustie Stânca lovită care a dat şuvoaiele de apă si Stânca a mers după ei (1 Cor. 10: 14). Tot El este şi Stânca despicată, căci numai prin perdeaua sfâşiată a Trupului Său de carne, sfânt şi fără păcat, avem intrare slobodă la Tatăl (Evrei 10: 19-20). Moartea Lui a despicat perdeaua dinlăuntru a Templului! Crucea răstignirii Lui este şi crucea răstignirii noastre împreună cu El şi ascunderea în crăpătura Stâncii este coborârea noastră în moarte împreună cu El. Nu numai stând pe Stâncă, lângă Domnul, dar şi ascuns în despicătura Stâncii a putut vedea Moise Slava (frumuseţea) lui Dumnezeu! Aşa şi credinţa noastră ne poate duce la o alipire bună şi frumoasă de Domnul, dar dacă nu ne duce şi la răstignire, moarte şi îngropare împreună cu Hristos-Domnul, Duhul Slavei nu ni Se va descoperi şi nu Se va odihni peste noi! Gloria învierii Lui şi a noastră împreună cu El nu va străluci în plinătatea ei! Iar "răstignirea" noastră împreună cu El nu este doar o teorie

creştină înaltă, ci o realitate vie pe care o cunosc toţi aceia care nu s-au iubit pe ei înşişi şi viaţa lor (Apoc. 12: 11).
Şi, în cele din urmă, o acoperire cu însăşi mâna Lui este lucrarea desăvârşită a Duhului Sfânt. El ne acoperă pe noi şi îi descoperă pe Tatăl şi pe Fiul! Aceasta este năzuinţa Lui cea mai arzătoare în sfinţi. Duhul nici pe El-însusi nu Se vrea descoperit, El lucrează pe ascuns, în omul dinlăuntru şi desăvârşeşte statura plinătăţii Domnului Isus Hristos si a chipului Său. Este Dumnezeu-Duhul Sfânt, care are puteri nelimitate, dar este nespus de sensibil şi delicat! El a plutit deasupra apelor întunecate ale haosului (Gen. 1:20), le-a acoperit si le-a încălzit, mişcându-Se deasupra lor până când celelalte două preasfinte Feţe ale Treimii, care au lucrat la restaurarea creaţiei, Dumnezeu-Tatăl prin Dumnezeu-Cuvântul, au scos lumea din haos. Aceste adevăruri scumpe şi realităţi dumnezeieşti au fost prefigurate în favoarea divină pe care i-a facut-o Dumnezeu robului Său credincios si iubit. Si nu oricând, nici oricum. în ce priveşte vremea şi împrejurarea: a fost când Moise era în suferinţă adâncă pentru cauza lui Dumnezeu. în ce priveşte felul şi condiţiile puse: Moise a căpătat viziunea fericită a Slavei lui Dumnezeu în trecere şi din spate; iar din aşezarea sa pe stâncă a trebuit să coboare şi să se lase ascuns în crăpătura stâncii, şi acoperit de mâna Celui Veşnic. Atunci aşa a fost. Astăzi, "noi toţi privim cu fata descoperită ca într-o oglindă slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Cor. 3: 18). Cum? Aşa cum zice Cuvântul: prin credinţă, care este ochi pentru nevăzut (Evrei 11: 1) şi prin Duhul Domnului, nu prin imaginaţia noastră!
Domnul 1-a aşezat pe Moise în crăpătura stâncii, nu el s-a aşezat. Asa si noi am fost aşezaţi de Dumnezeu în Hristos şi cu El ascunşi în Dumnezeu. El a cunoscut, a hotărât, a chemat, a socotit şi a proslăvit pe sfinţi, iar partea lor este credinţa si ascultarea! îndurările, binecuvântările si harul se

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI arată şi se dau tuturor celor ce sunt în Hristos-Domnul, dar Slava se descopere numai acelora care păşesc pe calea martirilor şi numai arunci când Domnul îi onorează cu moarte de martiri (Fapte 7: 55-56). Oricine îşi face iluzii cu privire la viziunea slavei lui Dumnezeu uşor cade pradă lucrării de amăgire a îngerului de lumină! (2 Cor. 11: 14-15)
(Cazuri fericite au fost şi mai sunt şi în vremurile noastre. S-a scris despre tânărul soldat sovietic, Vanea Moiseev, care în timpul serviciului său militar a suferit persecuţii grele, torturi psihice şi fizice. într-o noapte, el a văzut fiinţe cereşti care nu atingeau pământul şi pe Domnul Isus Cel Glorificat. Atunci a înţeles că moartea lui se apropie şi a scris părinţilor săi. A fost omorât de prigonitorii lui, într-un fel violent. Părinţii lui, credincioşi devotaţi, au lansat o scrisoare de mărturie pentru toţi tinerii credincioşi din fosta Uniune Sovietică, în care au dat slavă lui Dumnezeu: "Suntem mult îndureraţi, dar nu-1 plângem pe Vanea, şi dorim tinerilor credincioşi să stea tari în Domnul, până la moarte!"
De asemenea, nu demult, fraţi credincioşi trecuţi prin suferinţe nespus de grele în închisorile comuniste au trăit clipe de extaz ceresc atât de fericite, încât fizic chiar nu le-au putut suporta, atunci când prigonitorii le-au nituit lanţurile la picioare. Domnul Isus este onorat si astăzi de mulţi credincioşi anonimi în diferite părţi ale lumii, care suferă moarte violentă din pricina Numelui Său. Duhul Slavei Se odihneşte peste ei!)
Să nu uităm, răstignirea noastră, împreună cu Hristos, fată de lume (si toate sistemele ei) si fată de noi înşine nu este doar o învăţătură, nici o închipuire goală. "De drept" - suntem! "De fapt" - să fim! Nu suntem chemaţi să ne flagelăm singuri, dar suntem chemaţi să cunoaştem vremea cercetării si să nu ocolim crucea, din laşitate şi moliciune! Trăim vremuri grele şi Cuvântul ne spune că vor fi tot mai grele. Cine-L iubeşte pe Domnul Isus Hristos cu adevărat îşi cunoaşte crucea lui şi o va lua în fiecare zi, pe urmele Lui!
32
Septembrie 1997
Iov, cap. 40 şi 41

HIPOPOTAMUL

"Viu este Dumnezeu, care nu-mi dă dreptate..."! (Iov 27: 2) Este strigătul unui om disperat, dat spre încercare pe mâna Satanei, dar care nu ştia acest lucru si nu ştia nici că inima plină de îndurare şi dragoste a lui Dumnezeu era de partea lui. Deşi este strigătul disperării, în acelaşi timp este şi o proclamaţie solemnă, care răsună peste milenii. Valoarea ei creşte cu atât mai mult, cu cât s-a ridicat dintr-un suflet omenesc chinuit, îndurerat şi apăsat de Diavolul, care voia să-1 despartă de Dumnezeu şi apoi să-1 piardă.
Neprihănitul Iov este acest om, ca om al încercării, al suferinţei si al răbdării. Dacă el a trecut cu bine încercarea, a suferit şi a rămas integru, este pentru că mai presus de conştienta lui, Dumnezeu i-a dat har şi nu dreptate. în acelaşi fel, calea sfinţilor din toate vremurile a fost calea harului si nu a dreptăţii. Dumnezeu nu poate da dreptate omului căzut, căci în Adam toţi am păcătuit şi ne naştem cu o natură păcătoasă. Fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului a dat primului om creat inocent o conştientă de sine independentă de Dumnezeu şi dependentă de Satana. Omul s-a văzut pe sine gol, iar de Dumnezeu s-a ascuns, în starea sa vinovată şi păcătoasă, a încercat să se apere şi să se îndreptăţească (Gen. 3: 12). Dacă Dumnezeu este atât de sfânt şi drept, încât nu poate da dreptate omului, în schimb îl poate îndreptăţi pe Fiul Său, Isus Hristos-Domnul. Pe El L-a făcut Dreptate şi Neprihănire pentru noi, iar noi suntem chemaţi să-I dăm dreptate lui Dumnezeu prin ascultare. Porunca Sa este "pocăiţi-vă" şi "credeţi"... (Marcu 1: 15), iar ascultarea aduce belşugul de har şi de adevăr care a venit prin Domnul Isus Hristos. Nimeni nu poate să deschidă Biblia fără simţământul evlaviei şi al umilinţei înaintea Celui Prea Sfânt. Am citit, am auzit, am învăţat mult din cartea lui Iov. Am înţeles că este cea
33

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI mai veche carte dintre cărţile inspirate de Duhul Sfânt şi ca atare sunt cuprinse în canonul Sfintelor Scripturi. Se spune că Elihu a scris-o (probabil în aramaică) şi mult mai târziu Moise a tradus-o în ebraică şi a versificat-o. Astfel,

ea ne-a rămas ca un poem unic, bogat în cugetări adânci, răscolitor în ce priveşte sondajul inimii omeneşti şi la înălţime în ce priveşte aspiraţiile spiritului uman după Creatorul şi Răscumpărătorul său. Cartea ţinteşte departe, spre gloria eternă a lui Dumnezeu, spre frumuseţea si dreptatea căilor Sale de har si de cârmuire.

In tema cărţii lui Iov se poate vedea un cerc, dar nicidecum un "cerc vicios", ci un cerc al înţelepciunii şi iubirii Celui Veşnic: Domnul l-a provocat pe Satana: ... "ai văzut pe robul Meu Iov...?" Satana l-a cerut şi apoi l-a provocat pe Iov: "dă-mi-1 pe mâna mea..." Iar Iov L-a provocat pe Dumnezeu cu cele mai grele întrebări din sufletul lui zbuciumat, căci nu înţelegea ce se întâmplă cu el. Cercul acesta s-a format ca un vârtej, pentru că, în atotştiinţa Sa, Domnul a cunoscut că Satana voia să-1 piardă pe Iov (cap. 2: 3). Şi, dacă Domnul a acceptat testul, a fost pentru că avea în vedere CEVA MAI BUN.

Satana l-a cerut pe Iov şi l-a instigat împotriva lui Dumnezeu, pentru că l-a văzut pe un pisc înalt între piscuri, aşa cum de la căderea lui Adam nu s-a mai ridicat în omenire. însuşi Domnul aşa S-a lăudat cu el în ceruri, în faţa îngerilor adunaţi în sărbătoare:... "nu este nimeni ca el pe pământ"... Satana râvneşte întotdeauna să distrugă tot ce se ridică spre slava lui Dumnezeu şi vrea neapărat să infirme Cuvântul şi Dreptatea Sa. Acest critic neîndreptătit, răzvrătit şi vrăjmaş trebuie să-şi primească riposta. Domnul Dumnezeu este atât de drept, încât Se lasă provocat, ca să demonstreze în faţa creaţiunii Sale întregi că El este Ceea Ce spune că este: "EU SUNT CEL CE SUNT", binecuvântat fie Numele Lui! Satana este ceea ce nu este Dumnezeu. Fată în fată cu ceea ce El nu este, Dumnezeu Cel Prea înalt Se adevereşte pe Sine şi Cuvântul Său. El este Adevărul, Iubirea, Neprihănirea, Dreptatea, Sfinţenia! A Lui este gloria, cinstea şi puterea, în veci! El demonstrează că poate să-Şi ducă la îndeplinire

planurile Sale Sfinte de pace şi fericire a făpturilor Sale. Pe El nu-L poate surprinde nimic şi nu Se teme de punerea Sa la probă. El Se bizuie pe Fiul Său Preaiubit, pregătit ca Miel de jertfă înainte de întemeierea lumii, ca să stea chezăşie neclătinată la temelia tuturor lucrurilor (Iov 18: 27). Cuvântul Său este argint lămurit în cuptor de şapte ori! (Ps. 12: 6) El a lăsat în încercare pe Israelul Său iubit, Biserica şi pe însuşi Fiul Său, Atot-Biruitorul! încercarea dovedeşte dragostea şi credincioşia Sa, puterile tăriei Sale; demonstrează trăinicia tuturor lucrărilor Sale şi garantează valoarea veşnică a Cuvântului Său. De aceea, creatiunea superioară, necoruptă, îl adoră, îi cântă mărirea şi slava şi, mai presus de toate cele create, se bucură de "omul încercat", care a biruit în încercare şi astfel a dat dreptate lui Dumnezeu.

Despre Iov se cunoaşte că s-a tras din neamul lui Sem, descendent pe linia lui Nahor, fratele lui Avraam. A fost contemporan cu Isaac şi cu Iacov, dar a trăit departe de ei, în condiţii diferite şi cu totul aparte de legămintele şi făgăduinţele date patriarhilor credinţei. în necunoştinţă de cauză, limitat în cunoaşterea planurilor înalte dumnezeieşti, disperat şi zdruncinat în aşteptările sale, Iov L-a provocat pe Dumnezeu la ceartă, în căutarea dreptăţii de sine. Adevărata lui încercare a început atunci când lupta a trecut pe plan spiritual. Satana l-a atras pe Iov în cea mai subtilă ispită prin cei trei prieteni, care au venit să-1 compătimească, dar i-au ţinut cele mai amare discursuri de filosofie, ştiinţă şi teologie. Ei au început cu un respect şi o compasiune adâncă faţă de suferinţa lui Iov, dar au sfârşit cu acuze şi calomnii (de exemplu: cap. 22: 1-11). N-au cunoscut îndeajuns dreptatea căilor lui Dumnezeu, au fost departe de nemărginita Lui înţelepciune şi de gândurile Sale nepătrunse. Au vorbit "frumos" despre Dumnezeu, dar nu şi "drept" (42: 7). Pentru că adevărata lor intenţie a fost să-1 acuze pe Iov, atât raţionamentele lor, cât şi mângâierile lor au fost false: Iov n-a fost sub pedeapsa lui Dumnezeu ca un vinovat, ci a fost pus la încercare. Suferinţa, pierderile şi necazurile

 unui neprihănit nu înseamnă că este părăsit de Dumnezeu, după cum prosperitatea şi binele celui rău nu înseamnă că el este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Chinuit sub acuze false, Iov a suferit cumplit. Durerea lui cea mai mare a fost la gândul că L-a

pierdut pe Domnul ca prieten al său, fără să cunoască pricina. El şi-a apărat până la disperare neprihănirea lui, fără să poată şti că această neprihănire puternică a fost nedesăvârşită şi vulnerabilă. Iov a trăit "curat la suflet", "virtuos în fapte", după legea conştiinţei care se teme de Dumnezeu. Dar el nu-si cunoştea eul adamic, care, atunci când a fost atins, s-a ridicat să se apere, să se certe cu Dumnezeu cu o dârzenie neînduplecată.
Pe cât de mult a ţinut Iov la dreptatea lui, pe atât mai mult Acel Unul Singur Drept, Neprihănit şi Sfânt Şi-a lăsat dreptatea Sa şi drepturile Sale Dumnezeieşti călcate în picioare de nelegiuiţi şi păcătoşi, ca să-i poată răscumpăra si întoarce la Dumnezeu. Dacă neprihănirea lui Iov ar fi fost desăvârşită, n-ar fi trebuit să moară pe cruce Fiul lui Dumnezeu. Iov n-a putut nici bănui măcar că eul său poartă în sine mândria, aroganta religioasă şi încrederea în puterile sale. Tocmai de aceea Domnul l-a lăsat în încercare, ca să-1 dezbrace de acest eu fals, ascuns sub o neprihănire omenească, "eu" pe care Satana îl cunoaşte foarte bine si contează pe el ca aliat al său. Eul este forţa care nu poate ceda decât sub lovitura cea mai grea. Iov a cedat treptat şi numai atunci când, în marea Sa îndurare, Domnul S-a coborât la el în furtună. Dragostea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, dar El a venit la Iov, ca să stea la judecată. Procesul cu Dumnezeu într-un singur fel se poate sfârşi bine: cu pocăinţa omului. 1) La prima treaptă, Iov se miscorează în fata măreţiei si suveranităţii lui Dumnezeu. 2) Apoi duce mâna la gură şi tace. 3) Se scârbeşte de sine. 4) VEDE PE DOMNUL! 5)'Se pocăieşte în sac şi cenuşă. Ca urmare: 6) A fost restabilit ca preot şi devine mijlocitor pentru prietenii care l-au nedreptăţit. (înainte a fost preot numai pentru familia sa - cap. 1: 5.) 7) Şi-a recâştigat dublu averea şi în
36
HIPOPOTAMUL întregime familia.
Un personaj nobil şi prestant în cartea lui Iov este Elihu. Domnul îşi pregăteşte întotdeauna calea prin oameni aleşi. El a fost un arbitru corect între Iov şi prietenii săi, i-a mustrat şi pe unii şi pe alţii şi a reuşit să facă linişte. A pregătit tărâmul şi atmosfera prezenţei lui Dumnezeu cu un spirit echilibrat, cu o gândire proaspătă (fiind tânăr) şi fără prejudecăţi. El a aşteptat să fie ultimul, ca să încheie o controversă epuizată şi primul care să deschidă intrarea într-o eră nouă. Poziţia şi slujba lui seamănă cu a lui Ioan Botezătorul.
Ne-a rămas o comoară scumpă, o moştenire preţioasă în cuvintele rostite de însuşi Domnul, din mijlocul furtunii. Nu mai există alte cuvinte care să poată fi adăugate la ceea ce Domnul a spus despre propria Sa măreţie, slavă şi splendoare în creaţiune, în toate lucrările Sale! Dar strălucirea strălucirilor Sale este: Harul! A fost har că El a putut fi văzut de Iov: ... "acum ochiul meu Te-a văzut"! Spiritul are un "singur ochi", pentru un singur Dumnezeu, care este Spirit, dar Se manifestă văzut în Domnul Isus Hristos - Fiul! Chiar dacă în vremea aceea Iov n-a putut avea conştienta care să-L identifice pe Fiul lui Dumnezeu, ceea ce a văzut el l-a învins! Numai neprihănirea care este în Domnul Isus Hristos apleacă munţii neprihănirii omeneşti şi înalţă văile stricăciunii făcute de păcat!
în cazul acesta, una din raţiunile ascunse ale încercării lui Iov ar putea fi netezirea cărărilor tainice ale Domnului. Căci, tocmai în vremea aceea Domnul îl chemase pe Avraam la neprihănirea care se capătă prin credinţă şi această neprihănire face să apună neprihănirea omenească a faptelor bune fără moartea eului adamic.

Hipopotamul

în cartea lui Iov strălucesc multe perle ale gândirii şi ale sentimentelor umane, dar în ceea ce spune însuşi Domnul se arată strălucirea "mărgăritarului unic şi de mare preţ". El
37
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI este unic, dar mii de fete îi reflectă gloria si frumuseţea fără margini şi fără sfârşit. Este impresionant cât de mult a ţinut Domnul să-i prezinte lui Iov o descriere cu amănunte atât de preţioase a celor două făpturi neobişnuite, superbe, captivante: Hipopotamul şi Leviatanul. Se pare că înfăţişarea lor anatomică şi caracterizarea lor în comportament depăşeşte limita naturală şi trece la conturul şi caracterul unor flinte spirituale.
Cuvintele lui Dumnezeu sunt duh şi viaţă! (loan 6: 63) în vremea aceea, "cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu (40: 19) n-a putut fi înfăţişată lui Iov decât sub un fel de "mahramă", sau "ca într-o oglindă în chip întunecos". în dragostea Sa, Domnul voia să-1 treacă pe Iov prin

judecată, pentru ca apoi să-1 facă părtaş lucrărilor Sale mari şi minunate. De aceea 1-a mustrat: ... "Cine este acela care-Mi întunecă planurile?!" Dar, cu o blândeţe convingătoare, 1-a aşezat în faţa unui tablou viu, nemaivăzut, şi i-a poruncit să ia aminte: "UITĂ-TE la Hipopotamul căruia i-am dat viaţă ca şi ţie!" Acum, Iov este chemat în universul spiritual şi privirea îi este îndreptată spre o lucrare dumnezeiască fără egal, nouă şi nepătrunsă. în descrierea hiperbolică a lui Dumnezeu, Hipopotamul era poporul evreu, Israelul cel preaiubit al Celui Veşnic, şi mai târziu, în descrierea următoare, Leviatanul era Biserica Domnului Isus Hristos. Şi aceste superbe fiinţe spirituale au fost înfăţişate aşa cum El le-a conceput şi le-a chemat la viaţă, nu aşa cum se văd acum, departe de planul Său ideal, abătut de la ţintă de marele vrăjmaş. Dar niciodată cel rău nu va putea zădărnici planul ideal al lui Dumnezeu şi nici Dumnezeu nu Se va lăsa până nu Şi-1 va împlini, potrivit cu onoarea şi slava Sa. Căci Israel este gloria Sa pe pământ, iar Biserica este slava lui Hristos în ceruri.

"Uită-te la Hipopotamul căruia i-am dat viaţă ca şi ţie"... Aici, Iov este pus în balanţă cu Avraam, părintele credinţei. Si unul si altul au primit viata de la acelaşi Unul Singur Dumnezeu. Dar acum, Iov era chemat "să se uite" la o persoană uriaşă de lângă el, care avea credinţa şi era socotit neprihănit prin credinţă. în faţa unui titan al credinţei,

neprihănirea lui Iov a pălit, dar nu spre paguba lui, ci spre câştigul de a fi trecut de la cele nedesăvârşite la cele desăvârşite şi nepieritoare.

"El mănâncă iarbă ca boul"... Dumnezeu a chemat poporul Său iubit la o viată spirituală. Israel n-a fost rânduit la o stare carnală, ci la o conştientă superioară şi sensibilitate faţă de Dumnezeul său. Potrivit cu chemarea sa, el a primit credinţa, făgăduinţele, patriarhii, legămintele; apoi darea Legii, slujba dumnezeiască, şi din el a ieşit după trup Hristosul. Hrana lui a fost hrana spirituală: "iarba", şi nu carne necurată. Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să le fi fost de-ajuns ca să trăiască în ascultare de El şi să nu se dedea la spurcăciunile carnale ale Neamurilor. Iarba pare slabă pe lângă carne, dar puterea lui Dumnezeu Se arată în slăbiciune, nu în puterea cărnii. "Ca boul" - înseamnă o vieţuire paşnică, în relaţii sfinte cu Dumnezeul său, nicidecum sfâşiată de atâtea conflicte, mustrări, pedepse, ca roade ale neascultării. Domnul a dat glas prin proroci, de atâtea ori, durerii inimii Sale pentru poporul de care Şi-a legat slava şi onoarea Numelui Său: "O! de-ai fi luat aminte, Israele, la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu şi fericirea ta ca valurile mării!" (Isaia 48: 18)

"Uită-te ce tărie are în coapse şi ce putere are în muşchii pântecelui său"... Iov este chemat să privească tot mai atent această "lucrare" admirabilă. Tăria coapselor înseamnă forţa imensă a credinţei care a lucrat în "tatăl multor neamuri", Avraam, generatorul din coapsele căruia au ieşit moştenitorii credinţei. "Si, fiindcă n-a fost slab în credinţă, el nu s-a uitat la trupul său îmbătrânit... şi nici la Sara care nu mai putea să aibă copii..." (Rom. 4:16-25) într-adevăr, şi Sara, "femeie slobodă", "... prin credinţă, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească"... şi putere suficientă în "muşchii pântecelui" ei, ca să nască pe Isaac, fiul făgăduinţei. Puteri dumnezeieşti s-au putut desfăşura acolo unde au găsit credinţa care să dea tărie coapselor şi putere muşchilor. Dumnezeu Şi-a chemat la existenţă poporul ales, din uscăciune şi sterpiciune, ca să-Şi demonstreze slava şi puterea, şi are drepturi depline asupra

 lui. Iar când Avraam a avut fericita sa întâlnire cu acel ilustru şi tainic Melhisedec, îl purta pe Levi în aceste coapse binecuvântate! (Evrei 7:9-10) Şi nu numai pe Levi, ci, potrivit cu puterile Cuvântului lui Dumnezeu, în sămânţa aceea făgăduită a fi "ca stelele cerului şi ca nisipul de pe malul mării"... am fost cuprinşi şi noi, fiii credinţei, prin harul şi adevărul care au venit prin Domnul Isus Hristos!

"îşi îndoaie coada tare ca un cedru şi vinele coapselor lui sunt întreţesute"... Această făptură superbă avea o coloană vertebrală puternică si flexibilă, care îi permitea - îndoindu-şi coada tare ca un cedru - să ia poziţie verticală sigură şi stabilă, în condiţiile ascultării de Domnul, poporul ales avea la temelia sa puterea binecuvântărilor cereşti şi pământeşti, şi privilegiile naţionale de calitatea întâi. El a fost rânduit să se ridice deasupra naţiunilor pământului, să aibă supremaţia spirituală, politică, economică şi culturală, iar Ierusalimul să fie centrul

religios de închinare al tuturor popoarelor. Israel a căzut în împietrire "pentru o vreme", dar revenirea lor va fi "viaţă din morţi"! Nu va rămâne nici o binecuvântare şi nici o făgăduinţă neîmplinită. Şi, dacă "vinele coapselor lui sunt întreţesute", aceasta înseamnă că urmaşii lui Avraam, adevăraţii fii ai credinţei, au avut şi vor avea o unitate impenetrabilă, care va rezista tuturor împotrivirilor. în ei va curge veacuri de-a rândul "credinţa de acelaşi preţ", "care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna", si care îsi va avea eroii ei străluciţi în norul de martori, în Biserică şi în gloata cea mare "care va ajunge sus din necazul cel mare"! Fiii credinţei vorbesc aceeaşi limbă, nu cedează lumii si dau slavă lui Dumnezeu si în viată si în moarte!
"Oasele lui sunt ca nişte ţevi de aramă, mădularele lui sunt ca nişte drugi de fier"... Aşa cum oasele formează partea cea mai tare în alcătuirea corpului şi sunt îmbrăcate în carne, aşa forţa morală a Israelului ca popor nepieritor este Legea spirituală, îmbrăcată în legea ceremonială a preoţiei şi ajerftelor. "Arama" înfăţişează în Sfintele Scripturi: judecata. Pe calea judecăţii a venit Legea, ca răspuns la necredinţa poporului de

curând izbăvit din robia Egiptului (Evrei 12:18-21). Dar puterea ei a dat Israelului o rezistenţă de fier ca popor între popoare. Nimeni nu-1 poate distruge, nimeni nu-1 poate asimila!
"Mădulare ca nişte drugi de fier" înseamnă o naţiune invincibilă, o foită spirituală impunătoare, rânduită să stăpânească asupra pământului. Altfel spus, "toiagul de fier" cu care Fiul va zdrobi şi va sfărâma Neamurile în împărăţia de o mie de ani va fi Israelul ridicat la puterea maximă a binecuvântărilor sale pământeşti (Ps. 2: 7-9).
"El este cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu. Cel ce L-a făcut 1-a înzestrat cu o suliţă"... Dacă Biserica are origine cerească, destin şi caracter ceresc, pe pământ Israel este "cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu". Pământul pe care a venit Fiul lui Dumnezeu, să moară şi să ridice păcatul lumii, este punctul cel mai însemnat din univers. "Cerurile şi pământul - de acum - vor trece"..., dar vor fi ceruri noi şi un pământ nou! Lucrările minunate ale lui Dumnezeu se vor desfăşura în nesfârşitul şi necuprinsul eternităţii... Acum, însă, El Se laudă cu Israelul, Şi-a legat Numele şi Slava de acest popor şi îşi va împlini cu onoare Cuvântul dat! "Suliţa" cu care l-a înzestrat este un organ spiritual de apărare, care intimidează pe marele vrăjmaş. Tot ce a încercat şi va mai încerca acesta va rămâne în zadar. Israel poartă o pecete care îl distinge între popoare, un semn care îl marchează ca proprietate specială a lui Dumnezeu. El este ca o piesă de primă calitate în mâna lui Dumnezeu, prin care Şi-a împlinit şi îşi va mai împlini planul de dreptate şi îndurare pe pământ.
"Suliţa" atrage atenţia tuturor vrăjmaşilor lui, că au de-a face cu Dumnezeu..., "căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui"... (Zah. 2: 8)
"El îşi găseşte hrana în munţi, unde se joacă toate fiarele câmpului". în acest detaliu se poate vedea din nou poziţia spirituală la care a fost chemat Israelul lui Dumnezeu. Splendoarea înălţimilor a fost întotdeauna mediul favorabil de viată curată şi tărie morală. Avraam a ales muntele, după ce Lot a ales şesul plat al Sodomei şi Gomorei (Gen. 13: 10-15).
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI Moise a putut avea cele mai slăvite întâlniri şi comunicări cu Dumnezeu numai pe munte. Proorocul Ilie şi-a desfăşurat mărturia sa puternică şi minunată pe muntele Cârmei. Domnul nostru Isus Hristos Se retrăgea pe munte, ca să Se roage si să petreacă în părtăşia Sa sfântă cu Tatăl.
Muntele înaltei spiritualităţi a fost destinat Israelului, de unde să domine popoarele şi să reprezinte slava lui Dumnezeu. Această prerogativă divină s-a manifestat sporadic în istoria Israelului, atunci când au fost îndeplinite condiţiile în cursul marilor sale revirimente. Nu se vede acum, căci zace acoperită de cenuşa prăbuşirilor, dar se va vedea curând, căci Domnul Dumnezeu îşi va împlini Cuvântul!
"Se culcă sub lotus, în mijlocul trestiilor şi mlaştinilor.
Desişul lotusului îl acoperă cu umbra lui, sălciile pârâului îl
înconjoară. Dacă se întâmplă ca râul să iasă din matcă, el nu
fuge: chiar de s-ar năpusti Iordanul în gâtlejul lui, el ar rămâne
liniştit." în aceste trăsături din descrierea dumnezeiască ne
întâlnim cu cea mai crudă realitate din mersul dramatic al
istoriei acestui popor. Robia Egiptului şi robia babiloniană au

fost cele două mari şi grele experienţe ale Israelului lui
Dumnezeu, urmate de tragica diasporă din era modernă şi
contemporană, în care a culminat holocaustul.
De la chemarea sa la poziţia de munte al spiritualităţii, Israel a coborât în mlaştinile Egiptului. Robia a fost istovitoare, dar şi spiritul lumesc, păgân şi pervers al Egiptului a pătruns în conştiinţa lui. Lotusul este o plantă de apă, din neamul nufărului, dar este mai mare. Creşte deasupra mlaştinilor Nilului şi este considerată floarea sacră, un simbol al culturii Egiptului. Israel a fost "culcat" până la strivire sub "lotusul" egiptean, dar s-a şi complăcut cu ceapa, prazul şi castraveţii Egiptului, şi cu oalele lui de carne (Exod: 16: 3, Num. 11:4-5). Sicriaşul în care a fost pus copilaşul lui Iochebed şi Amram a plutit lin printre trestiile Nilului, purtat de credinţă, până când a fost găsit de fiica lui Faraon. "Scos din ape", dintre trestii, Moise a devenit izbăvitorul prin care Şi-a scos Dumnezeu robii

de sub lotus. Voia lui Dumnezeu a fost să-Şi ducă poporul greu încercat într-o ţară cu munţi şi văi, "care se adapă din ploaia cerului", şi care nu-şi trage hrana din mlaştini, ca Egiptul! (Deut. 11: 10-12). Oricât de roditoare şi prosperă a fost ţara Egiptului, nu acolo a fost lăsat să trăiască poporul lui Dumnezeu, chemat la reliefuri înalte şi la atâraarea de El! Şi, oricât de greu a fost apăsat, n-a pierit; oricât de abătut a fost, n-a sfârşit în nenorocire, ci a ajuns în Canaan. O lucrare pe care Domnul o ia în mâini numai la bun sfârşit poate să ajungă. "Desişul lotusului îl acoperă cu umbra lui"... în planurile sfinte ale lui Dumnezeu, "ţara lotusului" a servit în unele cazuri ca refugiu şi adăpost pentru aleşii Săi. Avraam s-a refugiat odată în Egipt din pricina foametei, Iacov a emigrat în Egipt cu toată casa lui, tot din cauza foametei, şi slava lui Iosif a fost "lotusul", care 1-a acoperit cu umbra lui. Foametea din Canaan n-a venit la întâmplare. Domnul este Acela care depăşeşte uneltirile Satanei, îşi lasă copiii în încercare, dar îşi descoperă Braţul puterii Sale şi Slava tăriei sale! însuşi Fiul Său Preaiubit a fost dus de părinţi la adăpost în ţara Egiptului, pentru ca la întoarcerea lor să împlinească la un nivel şi mai înalt proorocia lui Osea: ... "am chemat pe Fiul Meu din Egipt"... (Osea 11:1, unde se referă la izbăvirea poporului din robie. Şi: Matei 2: 15, unde proorocia Se referă la pruncul Isus!)
în planurile sale fată de Neamuri, Domnul are făgăduinţe şi legăminte sfinte şi pentru Egipt. Astăzi, în Egipt creştinii sunt omorâţi fără lege, dar prin martirajul lor ei adeveresc puterea legilor Celui Veşnic! Pământul în întregime este al Domnului şi El este Puternicul lui Iacov, care îl va elibera de sub stăpânirea uzurpatorului slavei sale. Ştiinţa şi înţelepciunea Celui Prea înalt a ridicat un monument unic pentru mărturia Sa în tara lotusului şi a trestiilor (Isaia 19: 19-25). Piramida lui Keops este "Biblia de Piatră" care va striga în vremurile din urmă, când ucenicii vor tăcea! (Luca 19: 37-40) în alcătuirea sa, în planul său ideal-matematic, piramida aceasta se deosebeşte total de celelalte piramide şi este o enciclopedie

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI a ştiinţelor exacte, în acord perfect cu istoria sacră biblică. Arhitectul ei, cât şi tehnica de construcţie, au rămas necunoscute, dar ceea ce este recunoscut este că planul ei riguros ştiinţific a fost o revelaţie dumnezeiască. Numele tainic
° 9 9 J
al Domnului Isus Hristos este cifrat în dimensiunile matematice ale monumentului, ca o cheie minunată, singura prin care se va rezolva soarta omenirii şi marele antagonism din univers (Davidson, Larkin, V. V. Moisescu).
"Sălciile pârâului îl înconjoară"... Aici este o previziune subtilă a robiei babiloniene. "Pe malurile râurilor Babilonului şedem jos şi plângem, când ne aducem aminte de Sion. în sălciile din ţinutul acela ne atârnaserăm arfele"... (Ps. 137). Psalmistul cântă aici nostalgia patriei şi slavei pierdute. Robia babiloniană a fost o pedeapsă, nu o încercare! Decadenta morală, rătăcirea spirituală a poporului, împreună cu regii şi preoţii săi, 1-a dus la pierderea a ceea ce au avut mai scump şi în ce s-au încrezut mai mult, fără să le pese de Domnul: ţara, Templul, fala naţională. îndurerat şi umilit, poporul a fost dus în robie de către Nabucadneţar, fără milă pentru copii, femei şi bătrâni. Domnul, însă, are un cântar drept întotdeauna. El a măsurat 70 de ani şi n-a lăsat poporul Său fără sprijinul şi providenţa Sa. în "ţinutul sălciilor"

i-a binecuvântat, i-a ocrotit şi, mai mult decât atât, Şi-a arătat slava prin oamenii Săi aleşi şi prin lucrările Sale minunate (Daniel în groapa cu lei; cei trei tineri în cuptorul de foc; izbăvirea de la măcel prin Estera, susţinută de tăria morală a lui Mardoheu).
"Dacă se întâmplă ca râul să iasă din matcă, el nu fuge, chiar de s-ar năpusti Iordanul în gâtlejul lui, el ar rămâne liniştit"... Iordanul este simbolul judecăţii şi al morţii. Risipiţi pe toată faţa pământului, prin ţări şi printre popoare străine, după ce au respins pe Mesia, şi li s-a zdrobit mai crunt ca oricând unitatea naţională şi religioasă de către împărăţia romană, evreii au pribegit şi au suferit prigoane năpraznice. Până astăzi sunt urâţi de mulţi si sunt mărul de discordie al lumii întregi.
Iordanul morţii s-a năpustit în gâtlejul acestui popor 44
HIPOPOTAMUL
scump, care a suferit cum n-a suferit nici un popor în lume; au murit cu milioanele în lagărele naziste, în camerele de gazare, împuşcaţi la zid, batjocoriţi şi chinuiţi sub forme infernale. Şi totuşi, "a rămas liniştit". Adică, a supravieţuit ca popor, n-a putut fi nimicit şi nici nu va putea fi. Conştienta lui adevărată încă nu s-a trezit si nici nu se va trezi până nu va recunoaşte si va primi pe "Cel Ce L-au străpuns".
Orice încercare de a se explica de ce a îngăduit Dumnezeu ca poporul Său ales să fie năpustit de Iordan, să fie chinuit atât de cumplit, n-ar putea satisface raţiunea umană, cu atât mai mult nu s-ar ridica la raţiunea dumnezeiască. Dar ceea ce este sigur este că Domnul are dreptate, îşi va împlini dreptatea pe pământ şi Duhul Slavei Sale Se va odihni peste sfinţii Săi!
"Crezi că-1 poţi prinde lovindu-1 din faţă?"... întrebarea aceasta trece dincolo de Iov şi este, de fapt, adresată marelui vrăjmaş! "Sau crezi că-i vei străpunge nasul cu ajutorul laţurilor?"... Poporul lui Dumnezeu nu poate fi distrus nici prin ură, silnicie şi apăsare de moarte pe faţă, nici prin mijloace de amăgire, care să-1 târască în cursa vrăjmaşului "cu nasul străpuns cu ajutorul laturilor". Legământul fals al lui Anti-christ, în viitorul apropiat, şi toate uneltirile şarpelui cel vechi se vor destrăma neputincioase. Domnul însuşi Se va lupta pentru poporul Său, cu suflarea gurii Sale (2 Tes. 2: 8). Taina fărădelegii va avea capăt şi "înţelepciunea va fi găsită dreaptă de toţi fiii ei" (Luca 7: 35).
45
16 ianuarie 1998
Iov, cap. 41
LEVIATANUL
Cine a contemplat prin Duhul tabloul viu şi mişcător al Hipopotamului, rămâne cu simţământul că acesta a rămas neterminat. Şi pe drept cuvânt. Până la ora aceasta, Israelul a căzut în starea de orbire şi împietrire persistând încă în ea. Starea lui spirituală este încă tulbure, confuză şi agitată în frământări de tot felul. Provocat şi provocator în mijlocul neamurilor care îl înconjoară, se luptă pentru supravieţuire şi pentru drepturile sale ancestrale. Descrierea dumnezeiască trece uşor la alt tablou, acela al Leviatanului. Trecerea se face verigă după verigă în înlănţuirea de idei cu privire la invincibilitate. Superb, puternic, extraordinar, incoruptibil, rezistent la forţă ca şi la viclenie în mijloace de amăgire, Leviatanul apare ca o făptură unică, o creaţie cu care Dumnezeu Se laudă şi o prezintă mai presus de toate cele create. Mediul său de viaţă este acvatic, în care prezenţa sa domină şi impresionează.
Dincolo de persoana lui Iov şi mai presus de înţelegerea sa, Domnul vorbeşte marelui vrăjmaş şi îi arată ceea ce el nu va putea birui niciodată: Biserica! (Mat. 16: 18) Chemarea la fiinţă a Bisericii înainte de a fi lumea, păstrarea ei în fiinţă şi desăvârşirea ei în glorie cu Hristos-Domnul, a fost planul cel mai înalt al dragostei lui Dumnezeu-Tatăl. Pentru Biserică L-a dat pe Fiul Său, iar Fiul a iubit Biserica si Si-a dat viata pentru Ea. Ceea ce a costat slava şi viaţa Fiului trebuie să fie desăvârşit, fără egal; la preţul cel mai scump - cea mai scumpă Operă! Iar dacă Domnul a găsit cu cale să vorbească aici despre Ea în simboluri, s-o înfăţişeze în imaginea unui animal neobişnuit, căruia încă nu i s-a găsit corespondentul pe pământ sau în apă, a fost din pricină că "taina ţinută ascunsă de veacuri" nu putea fi încă descoperită. Este sigur însă că Iov a primit o

lecţie mare, iar vrăjmaşul 1-a pierdut din mâini pe Iov, şi va lupta într-un război pierdut de la început împotriva Bisericii. Leviatanul se înrudeşte îndeaproape cu Hipopotamul. Este chiar viată din viata lui, sevă din seva lui, căci doar Biserica a fost altoită ca un măslin sălbatic (Neamurile) în rădăcina şi grăsimea măslinului bun (Israelul)! (Rom. 11: 13-20) Duhul Scripturilor Sfinte vrea să ne zidească în credinţă, în nădejde şi în dragoste pe noi credincioşii din zilele din urmă, când ne deschide intrarea în gândurile lui Dumnezeu, în înţelesul adânc al cuvintelor sale!

Versetul 1 - "Poţi tu să prinzi Leviatanul cu undita? Sau să-i legi limba cu o funie?" Ce este o undiţă faţă de un colos?! Contrastul acesta slujeşte aici ca să arate cât sunt de slabe şi neputincioase încercările omeneşti, lumeşti sau drăceşti de a cuceri sau captura Biserica (Rom. 8: 35-39). Iar ca să-i poată fi legată limba, ar trebui o forţă şi un curaj extraordinar, dar care nu există. Biserica şi fiecare mădular al ei în parte are o mărturie atât trăită, cât şi prin viu grai, care nu poate să-i fie luată. Evanghelia s-a vestit şi se vesteşte încă până la marginile lumii, după porunca lăsată de Domnul Isus: "mergeţi în toată lumea"!... (Marcu 16: 15) Ceea ce El a pus în mişcare nu poate fi oprit! "Cuvântul nu este legat"! (2 Tim. 2: 9) Pe viaţă şi pe moarte, Biserica nu tace! Ea este sarea Pământului şi lumina lumii. Sfinţii vorbesc si în viată si în moarte despre un mare Mântuitor, un mare şi slăvit Domn! Jertfa Sa mântuitoare cheamă la pocăinţă şi îi trece pe oameni de la moarte la viată, de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu! **Versetul 2** - "Ii vei putea trece papura prin nări? Sau să-i străpungi cu un cârlig falca?" Ce întrebări magnifice pune Domnul! înseamnă că El provoacă pe "cineva" la o măsurătoare de puteri de mare curaj! O, ce minunat este Domnul! Cine este ca El, cine îi poate sta împotrivă!? Cum îşi apără El fiinţa iubită, câştigată cu preţul imens al vieţii Fiului Său Preaiubit! Biserica este comoara Lui, slava Lui, frumuseţea Lui! A Lui să fie gloria, cinstea şi puterea, în veci!

"Papura prin nări"... ar fi un fel umilitor prin care ar putea cineva să-şi supună o făptură oricât de puternică. Papura trecută prin nări îi derutează văzul, comportamentul, o subjugă altei voinţe. Nu degeaba se spune: "a fi dus de nas". Dar cine este înrădăcinat şi zidit în Hristos-Domnul nu poate fi stăpânit şi condus de instincte, pasiuni fireşti sau orice alte "mădulare care sunt pe pământ" în trupul poftelor şi păcatului! (Col. 3:5; Rom. 6: 6) Vrăjmaşul se ştie folosi de acestea, dar nu poate trece peste bariera care este crucea Domnului Hristos! ("Am fost răstignit împreună cu Hristos"... - Gal. 2: 20)

Iar "cârligul în falcă" este şi mai umilitor, şi mai dureros. "De pildă, dacă punem cailor frâul în gură, ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul"... spune Iacov (3: 3). Durerea pe care o provoacă înfigerea cârligului în falcă, precum şi neputinţa trupului de a se sustrage de la legătura sa cu gura străpunsă, duce la robia sub puterea celui mai tare. Cuvântul spune aici că Biserica Domnului Hristos nu poate fi aservită nici unei puteri străine, nici prin forţă, nici prin mijloace de amăgire. Ea nu poate fi trasă pe alt drum, spre altă ţintă, decât aceea care este: "Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa"... Cârma vieţii celor răscumpăraţi si sfinţiţi este în mâna străpunsă si puternică a Domnului lor şi vrăjmaşul nu are putere să-i scoată de sub această cârmuire. Cazurile anormale sunt destul de multe, dar ele nu vor rămâne nerezolvate, din pricina credincioşiei Răscumpărătorului. Redresarea vieţii şi umblării unui sfânt poate să coste un preţ de dureri, dar va fi, cu siguranţă, binefăcătoare (Evrei 12: 3-11).

Versetul 3 - "îti va face el multe rugăminţi? îţi va vorbi el cu un glas dulce?" - Sfinţii lui Dumnezeu nu au cerut nimic din partea lumii, nici o favoare de la ea, ei nu imploră ajutorul ei. Biserica nu flatează puterile lumii, nu linguşeşte pe cei mari, ea stă pe poziţia de demnitate, modestie şi curăţie pe care o are în Domnul. Numai când El îi face trecere înaintea oamenilor

se foloseşte de ea, dar şi atunci, în scopul triumfului Evangheliei şi al împărăţiei lui Dumnezeu (Cazul: Ezra,

Versetul 4 - "Va face el un legământ cu tine, ca să-ţi fie rob pe vecie?" Biserica nu face alianţe cu lumea, nici compromisuri, nu se vinde pe ea însăşi, căci nu recunoaşte alt Stăpân decât pe Domnul!
Versetul 5 - "Te vei juca tu cu el ca şi cu o pasăre, îl vei lega tu ca să-ţi înveseleşti fetele?" - Lumea şi vrăjmaşul nu pot face din Biserica scumpă a Domnului Hristos o prizonieră cu care să se distreze. Sistemele lumii - de orice fel: politice, filosofice, religioase - nu se vor putea niciodată distra cu sfinţii lui Dumnezeu. Ei nu vor putea fi puşi niciodată nici în cea mai aurită colivie a înţelepciunii care nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească! (Iacov 3: 15). Nici nu vor putea fi legaţi între bariere sectare, legaliste sau nicolaite (Apoc. 2: 6; 15). Duhul Adevărului, al slobozeniei şi al slavei este Călăuzitorul lor şi El îi tine legaţi, alipiţi de Domnul Isus Hristos si de Cuvântul Său.
Versetul 6 - "Fac pescarii negoţ cu el? II împart ei între negustori?" Biserica, iubita Domnului Hristos, nu este marfa de comerţ, nici Cuvântul lui Dumnezeu, care stă la temelia ei, nu este marfă de tarabă pentru precupeţi! (2 Cor. 4: 2) Pescarii lumii nu pot face negoţ cu Adevărul Hristic al Bisericii, pentru că nu-1 pot prinde în mrejele filosofilor lor (Col. 2: 8-10). Slujitorii adevăraţi şi loiali ai Evangheliei nu urmăresc câştig mârşav, astfel că Biserica cea sfântă si cerească nu face comerţ cu bunurile duhovniceşti, nici ea însăşi nu poate fi făcută marfă de vânzare. ("Biserica" lumească nu este Biserica Domnului Hristos.)
Versetele 7-10 - "îi vei acoperi pielea cu tepuse si capul cu cängi? Ridică-ţi numai mâna împotriva lui nu-ţi va mai veni gust să-1 loveşti. Iată că eşti înşelat în aşteptarea ta de a-1 prinde: numai să-1 vezi şi cazi la pământ! Nimeni nu este atât de îndrăzneţ ca să-1 întărâte. Cine Mi s-ar împotrivi în faţă?"
Splendidă este aici cuvântarea de apărare a Domnului pentru Biserica Sa prigonită! Toate mijloacele de intimidare şi

încercările de distrugere ale Satanei asupra Bisericii sunt sortite să cadă la pământ neputincioase! Vrăjmaşul trebuie să-şi sufere înfrângerea cu ruşine! Cel ce a înşelat omenirea va rămâne marele înşelat! Domnul Isus Hristos Cel Glorificat se face una cu Biserica Sa în suferinţă, prigoană şi moarte! "Saule, pentru ce Mă prigoneşti?"... i-a spus El lui Saul pe drumul Damascului, şi Saul a căzut la pământ! Acela care se străduia să-i facă să hulească pe sfinţi (îi întărâta) ca să le smulgă cununa de martiri, s-a întâlnit fată în fată cu Domnul lor în glorie! Lumina Lui 1-a orbit şi 1-a doborât. Aceasta este şi soarta marelui vrăjmaş. Cea mai mare deziluzie a Satanei va fi când va vedea Biserica răpită. S-a trudit atât de mult s-o nimicească, dar o va vedea luată si glorificată cu Domnul ei pe vecie!
Versetul 11 - "Cui sunt dator ca să-i plătesc? Sub cer totul este al Meu!" Aici, Domnul îşi manifestă suveranitatea, puterea, autoritatea si frumuseţea caracterului Său! El este drept şi desăvârşit! N-a cerut niciodată ceva, de la nimeni, ca să nu fi dat El întâi! El nu datorează nimănui, pentru că El a dat totul! Iov se întâlneşte acum cu Acela în faţa Căruia el rămâne un fir de praf, şi vrăjmaşul din spatele lui este descoperit ca uzurpator, mincinos, amăgitor şi ucigaş de la început.
Iar Biserica este proprietatea absolută a lui Dumnezeu. A plătit-o, a răscumpărat-o cu cel mai mare şi scump preţ. Când apostolul Petru a avut vedenia cu vasul acela ca o faţă de masă mare, legată cu cele patru colţuri şi plină cu tot felul de vietăţi, de trei ori coborâtă si de trei ori suită la cer, aceea a fost imaginea Bisericii scoasă afară din orice spurcăciune şi curăţită pentru Dumnezeu (Fapte 10:9-16). "Sub cer totul este al Lui"... El cheamă, El sfinţeşte! Biserica a fost luată pământului şi făcută cerească! Ea este "ancorată" în sus, în Locul prea Sfânt din ceruri si vrăjmaşul este "înşelat în aşteptarea sa de a putea prinde Leviatanul"!!!
în *versetele 12-24* (inclusiv), descrierea dumnezeiască se referă la: "mădularele lui, tăria lui şi frumuseţea întocmirii lui". Domnul însuşi este atât de satisfăcut de opera Sa, încât

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI Isi stârneşte elanul sfânt si, cu bucuria unui Mare Artist, vrea să dezvăluie detaliile unei "întocmiri" încântătoare. Tatăl a pregătit Mireasa pentru Fiul Său înainte de întemeierea lumii si a chemat-o la fiinţă în lume "ca rod al muncii sufletului Său" de la cruce! (Isaia 53:11) Mădularele, tăria şi frumuseţea ei oferă un portret al perfecţiunii, pe care Tatăl îl priveşte cu plăcere, pentru că Biserica este slava lui Hristos, după cum Hristos este slava lui Dumnezeu!

"Vreau să mai vorbesc iarăşi"... zice Domnul-Dumnezeu, în râvna Sa înflăcărată de dragoste şi de dorinţa de a proslăvi Biserica împreună cu Fiul Său! Căci viaţa ei este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"... (Col. 3: 3-4) şi de acolo nimeni n-o poate smulge. Cui vorbeşte Dumnezeu? Lui Iov, lui Satana - marele vrăjmaş - şi tuturor făpturilor. El vrea să spună întregii creatiuni cine este si ce este Biserica, Mireasa Mielului! **Versetul 13** - "Cine-i va putea ridica veşmântul? Cine va putea pătrunde între fălcile lui?"... - "Toţi care ati fost botezaţi pentru Hristos, v-ati îmbrăcat cu Hristos"! (Gal. 3: 27) "Nu stiti că toţi câţi am fost botezaţi în Isus Hristos am fost botezaţi în moartea Lui?" (Rom. 6:3) Hristos-Domnul este Veşmântul sau Neprihănirea răscumpăraţilor şi sfinţilor Săi, căci numai "El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi: înţelepciune, Neprihănire, Sfinţire şi Răscumpărare"! (1 Cor. 1: 30) Cine ar putea dezbrăca pe ai Săi de acest "veşmânt", care este o realitate şi de drept şi de fapt rânduită de Dumnezeu!? Dacă ar fi fost prin fapte, ar fi putut fi "ridicat", dar ceea ce Dumnezeu face prin har este de neatins! (Neprihănirea - veşmântul - lui Iov a fost prin fapte, după legea conştiinţei. Cât de mult s-a luptat el să nu-1 dezbrace nimeni de veşmântul acesta: si cu Dumnezeu, şi cu Satana, şi cu prietenii săi! Pentru ca la urmă să-1 lase să cadă singur de pe el, căci a văzut cu ochii lui un "veşmânt mai bun", trainic şi desăvârşit. Arunci când "s-a pocăit" cu scârbă de sine însuşi, 1-a şi câştigat! - cap. 42: 5-6).

"Cine va putea pătrunde între fălcile lui?"... Unei fiinţe de talia şi caracterul acesta, cine s-ar încumeta să-i smulgă

mărturia Adevărului şi să-i pună în gură minciuna, trădarea sau compromisul?!! Cuvântul lui Dumnezeu, manifestat prin Duhul Adevărului, armele de lovire şi apărare pe care le dă neprihănirea, au fost date ca "să surpe întăriturile, să răstoarne izvodirile mintii si orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu, şi orice gând să-1 facă rob ascultării de Hristos" (2 Cor. 10:4-5). "Ţineţi bine minte (a spus Domnul Isus) sa nu vă gândiţi mai dinainte ce veţi răspunde; căci vă voi da o gură şi o înţelepciune căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotrivă, toţi potrivnicii voştri"! (Luca 21: 14-15)

Versetul 14 - "Cine va putea deschide porţile gurii lui? Şirurile dinţilor lui cât sunt de înspăimântătoare!" Gura sfinţilor lui Dumnezeu nu se va deschide niciodată ca să murmure, să cârtească, să defaime, să clevetească şi, sub nici o formă: să găsească putere împotriva adevărului. Aşa cum şirurile dinţilor Leviatanului erau înspăimântătoare, vrăjmaşul se teme de mărturia celor credincioşi, care trăiesc ceea ce spun! Ei au putere de convingere, pentru că Duhul Sfânt îi adevereşte şi lucrează prin ei, în Evanghelie, în zidirea împărăţiei lui Dumnezeu. "Porţile gurii" se deschid potrivit cu ce este în inimă: "... căci din prisosul inimii vorbeşte gura"... Vrăjmaşul nu poate deschide gura sfinţilor pentru spurcăciuni, pentru că o deschide Duhul Sfânt pentru laude şi pentru mărturia Adevărului.

Versetele 15-17 - "Scuturile lui măreţe şi puternice sunt unite împreună ca printr-o pecete; se ţin unul de altul, şi nici aerul n-ar putea trece printre ele. Sunt ca nişte fraţi care se îmbrăţişează, se apucă şi rămân nedespărţiţi"! Aici este vorba de unitatea frăţească desăvârşită, pe temelia Adevărului! "Un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez"! (Efes. 4: 5) Fiecare copil al lui Dumnezeu este "pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării"! (Efes. 4: 30) Fiecare mădular al Trupului Domnului Hristos este lucrat în chip desăvârşit prin "lucrarea de sfinţire a Duhului", aşa ca să se potrivească cu ansamblul sfânt, armonios şi perfect al sfinţilor! Ceea ce Dumnezeu a unit, nimeni nu poate desface şi "prinţul aerului",

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI cu toate duhurile răutăţii din văzduh, nu poate pătrunde ca să strice unitatea mădularelor. Tentativa acestora va întâmpina din partea mădularelor o luptă încleştată, o rezistenţă hotărâtă, "îmbrăţişarea" frăţească este pe viată si pe moarte, este o forţă de nebiruit, aşa cum este Adevărul. Statornicia în "legătura frăţească" şi perseverenta în ea este o virtute de bază, moştenită de la primii fraţi creştini! (Fapte 2:42) Acesta este idealul sfânt şi viziunea dumnezeiască despre care vorbeşte însuşi Domnul. Dacă ceea ce se vede acum, aici, nu consună cu ceea ce spune Dumnezeu, aceasta rămâne pe răspunderea celor ce strică Cuvântul, sau "întunecă" planul Său. El nu-Şi va lăsa Cuvântul neîmplinit, căci slava şi onoarea Lui nu suferă ştirbire, dar oricine a păgubit lucrarea Lui va plăti! (Luca 12: 47-48)

Versetul 18 - "Strănuturile lui fac să strălucească lumina; ochii lui sunt ca geana zorilor." Leviatanul, regele puternic al apelor, apare din când în când la suprafaţă şi aruncă un jet de apă prin organul său respirator. Lumina se refractă prin stropii pulverizaţi în aer şi culorile curcubeului strălucesc în toată frumuseţea lor. în limbajul spiritual al Sfintelor Scripturi, "ape mari", "ape multe" înseamnă întotdeauna: neamurile, popoarele, gloatele, tumult şi vuiet. Biserica Domnului Isus Hristos are la temelie o rămăşiţă iudaică, apoi numărul Neamurilor care o alcătuiesc creşte vertiginos. Ea are un fel de "strănut care face să strălucească lumina"... Aşa cum strănutul este provocat de un agent fizic, aşa apare în viata Bisericii un fenomen de reacţie când este provocată în anumite probleme de confruntare. Atunci, ea "face să strălucească lumina". Biserica reprezintă în lume pe Domnul, Lumina Lumii! înzestrată cu calităţile înţelepciunii, Ea scoate la iveală dreptatea şi adevărul în orice pricină, dragostea, bunătatea şi îndurarea lui Dumnezeu pentru oricine vine la El. (Fiul Sunamitei, readus la viată de proorocul Elisei, a strănutat de şapte ori când s-a trezit. Acesta a fost semnul că a ieşit din gheaţa morţii la căldura soarelui vieţii. "De şapte ori" a însemnat că revenirea sa a fost la plinătatea vieţii, fără urme

de slăbiciune. în cazul acesta, strănutul a confirmat investirea profetică a lui Elisei, "a făcut să strălucească lumina" prezentei lui Dumnezeu care a răspuns la rugăciunea omului Său".) (2 împ. 4: 32-37)

"Ochii lui sunt ca geana zorilor"... Ce minunate sunt zorile! Ele apar la orizont, într-adevăr, ca geana unor ochi care se deschid la lumina dulce a zilei, din întunericul greu al nopţii. Oricine a stat vreodată la ţărmul mării si a aşteptat zorile dimineţii mărturiseşte că a văzut o privelişte unică în viată, de o splendoare si măreţie divină. Ochii duhovniceşti ai celor ce alcătuiesc Biserica sunt curaţi, limpezi şi au o privire curată şi limpede asupra tuturor lucrurilor. Credinţa lor este "ochi pentru invizibil". Ei văd pe Cel Nevăzut, îl cunosc, îl iubesc şi îl urmează cu credincioşie. Au spiritul de discernământ prin Duhul Sfânt, deosebesc duhurile şi nu dau crezare oricărui duh. "Ochiul este lumina trupului (spiritual!). Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină"... a spus Domnul Isus! (Matei 6: 22-23) Frumuseţea Bisericii străluceşte pe fondul curătiei si al sfinţeniei. Ea are ochii frumoşi ca geana zorilor, ca una care a fost strămutată de Domnul ei din întuneric la lumină, din moarte la viaţă şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu!

Versetul 19 - De la acest verset mai departe se schimbă tonalitatea în descrierea dumnezeiască a Leviatanului. Apar elemente cu sunet ca de luptă, vine vorba de foc, flăcări şi scântei, de clocot si de groază, de arme de război.

Mărturia Bisericii pe pământ este: lumină şi sare, har spre mântuire sau împotrivire spre pierzare, mireasmă de la viaţă spre viaţă sau de la moarte spre moarte. Domnul Isus a spus că a venit să arunce un foc pe pământ şi dorea să fie aprins cât mai curând. Tot aici a vorbit despre o dezbinare si despre o sabie în detrimentul păcii! (Luca 12: 49-53; Matei 10: 34) Focul mult dorit era jertfa Sa pe cruce, arderea Sa de tot pentru salvarea noastră. Domnul nostru a păstrat la cea mai înaltă conştientă de Sine marea Sa lucrare de răscumpărare pentru care a venit. Dragostea Sa L-a dus neabătut la cruce, iar

 sfinţenia Adevărului Său L-a ţintuit pe ea, în locul

nostru. Dragostea Sa mântuitoare împreună cu Adevărul Său sfintitor este foc mistuitor, primită: aprinde flacăra vieţii; respinsă: aprinde focul judecăţii şi al osândei. Acest foc dezbină, pentru că nu poate convieţui lumina cu întunericul, neprihănirea cu stricăciunea, cel bun cu cel rău. Din gura Leviatanului (Biserica), din mărturia sa, ţâşneşte acest foc, aruncat pe pământ de Fiul lui Dumnezeu. Evanghelia Sa a aprins lumea, pe unii spre mântuire şi viata veşnică, pe alţii spre judecată şi osândă (Marcu 16: 16). "Flăcări şi scântei" de dragoste salvatoare şi de adevăr sfânt ţâşnesc de veacuri din gura fiecărui răscumpărat, din gura misionarilor sfinţi, care au iubit pe Domnul şi Evanghelia Sa până la moarte. Sufletele pierdute au fost - şi sunt - pentru ei atât de scumpe, încât nici o jertfă n-a fost prea mare ca să le ducă Evanghelia, cu preţul vieţii lor "până la marginile lumii". Unde n-a putut ajunge focul, au ajuns scânteile şi Evanghelia n-a rămas zăgăzuită! Nu s-a putut ridica pe pământ o putere care să stingă acest foc şi nici nu se va ridica. "Limbile ca de foc" care au fost văzute la Rusalii (Cincizecime) au vestit cu putere Mântuirea şi nu vor înceta niciodată să-L laude pe Domnul!

Versetul 20 - "Din nările lui iese fum, ca dintr-un vas care fierbe, ca dintr-o căldare fierbinte". Fie prin viu grai, fie prin tăcere, dar trăire, Biserica mărturiseşte pe Domnul ei şi jertfa Lui! Clocotul ei interior nu poate rămâne ascuns sau înăbuşit! "Un vas care fierbe", o "căldare fierbinte" dau aburi cu presiune mare, imposibil de reprimat. Leviatanul trăieşte atât de intens în puterile vieţii care sunt în el, încât nările sale expiră calităţile acestei vieţi. Expresia fiecărui sfânt adevărat este şi ea o mărturie pentru lume, Multe cazuri au fost şi sunt când prin expresia feţei, fără grai, copiii lui Dumnezeu au stârnit în alţii dorinţa de a-L cunoaşte pe Domnul!

Versetul 21 - "Suflarea lui aprinde cărbunii şi gura lui aruncă flăcări." Ar fi cu neputinţă să rămânem la ideea că în această prezentare dumnezeiască este vorba doar de un ani-

mal. Cartea lui Iov n-a fost scrisă cu privire la vremurile preistorice şi nici nu este un basm cu balauri care aruncă foc pe gură. Cuvintele lui Dumnezeu sunt duh şi viaţă, să ne amintim acest lucru!

Harul pe care îl vesteşte Biserica trezeşte la viaţă din orice stare latentă orice suflet care zace în întuneric (cărbunii), dar care a fost "cunoscut mai dinainte" de Tatăl! (Rom. 8:28-30) Lucrarea harului are acelaşi revers: judecată şi osândă (Ioan 3: 18). Jertfa Fiului lui Dumnezeu a fost prea scumpă ca să poată fi călcată în picioare, prea sfântă ca să poată fi zădărnicită! Biserica spune lumii Adevărul cu o gură înflăcărată şi suflarea ei stârneşte viata cu căldura iubirii sfinte!

Va fi o vreme când harul va fi luat, Biserica nu va fi pe pământ, iar lucrarea lui Dumnezeu se va desfăşura în alte condiţii. Cuvântul spune că, atunci, celor doi martori ai lui Dumnezeu li se vor da puteri speciale, printre care să arunce foc din gură, care să mistuie pe vrăjmaşii lor (Apoc. 11: 5). Dacă privim cu băgare de seamă la fenomenele cu totul neobişnuite din vremea de acum, premergătoare acelei vremi, nu ne vine deloc greu să credem în împlinirea literală a acestui Cuvânt. Sfânta Scriptură este Cuvântul Adevărului.

Versetul 22 - "Tăria lui stă în grumaz şi înaintea lui sare groaza." Această tărie vine din legătura desăvârşită a Bisericii cu Capul ei proslăvit în ceruri, Domnul Isus Hristos. Unitatea fiecărui sfânt în parte cu Domnul dă tărie neînfrântă întregii Biserici. Acest "grumaz nu este cerbicie, ci este tărie sfântă, neînduplecată în faţa lumii şi a păcatului. Este grumazul care poartă cu supunere din dragoste jugul Domnului Hristos! în faţa acestei tării incoruptibile, iadul se îngrozeşte şi orice vrăjmaş al neprihănirii sau al crucii Domnului Hristos rămâne fără putere.

Versetul 23 - "Părţile lui cele cărnoase se ţin împreună, ca turnate pe el, neclintite". Dacă legătura desăvârşită şi unitatea frăţească a fost înfăţişată la versetele 15-17 pe temelia Adevărului, aici ni se înfăţişează pe temelia Dragostei sfinte!

"Părţile cărnoase" este o expresie care sugerează dulceaţa sfântă a dragostei Duhului (care ne iubeşte şi ne vrea cu gelozie pentru Sine - Iacov 4:5), turnată şi manifestată în sfinţi. Această dragoste generează simţăminte între fraţi, statornice, neschimbate, şi loialitate. "Iubiti-vă cu căldură unii pe alţii"... Fraţii sinceri, prinşi în puterea dragostei "turnate" nu se clatină, nu se despart. Starea ideală aceasta este! Ferice de cei ce trăiesc în ea!

Versetul 24 - "Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra de moară care stă dedesupt." De-a lungul veacurilor, credinţa sfinţilor a lucrat împreună cu răbdarea! Inima Leviatanului tare ca piatra de moară care stă dedesubt arată răbdarea şi îndelunga răbdare a Bisericii în suferinţă, în prigoniri şi în aşteptarea împlinirii tuturor făgăduinţelor lui Dumnezeu, care este credincios. Piatra care stă dedesubt duce greul măcinatului. Biserica nu murmură, nu cârteşte, nu se ridică la proteste şi nemulţumiri. Ea are totul deplin în Hristos-Domnul ei! Răbdarea nu este un scop, este un mijloc:"... răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, pentru ca fraţii să fie desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic" (Iacov 1: 4). Deci, scopul este întregirea şi desăvârşirea sfinţilor şi aceasta în vederea purtării slavei viitoare. Greutatea acestei slave nu va putea sta pe un sfânt nepregătit prin încercări şi suferinţe, care n-a stat "tare ca o piatră de moară" sub greutatea suferinţelor pentru slava Numelui Domnului Isus Hristos şi n-a purtat interesele sfinte ale împărăţiei Sale. De la bobul de grâu până la floarea de fainâ adusă ca dar Domnului este un drum uneori lung şi greu, dar este drumul slavei.

Versetul 25 - "Când se scoală el, tremură vitejii, şi spaima îi pune pe fugă." Biserica Domnului Hristos întotdeauna a fost martirizată: batjocorită, umilită, chinuită şi dată morţii. O lume vrăjmaşă cu Dumnezeu n-a putut suferi Biserica niciodată! Dar va veni o zi când ea va fi înălţată. Atunci lumea, Satana si toţi vrăjmaşii Luminii vor tremura şi s-ar ascunde dacă ar putea.

Făgăduinţa dată Bisericii este: biruinţa asupra lumii şi zdrobirea lui Satana sub picioarele sfinţilor! (1 Ioan 5: 5; Rom. 16: 20)

Versetele 26-29 - "Degeaba este lovit cu sabia, căci suliţa, săgeata şi pavăza nu folosesc la nimic. Pentru el, fierul este ca paiul, arama ca lemnul putred. Săgeata nu-1 pune pe fugă, pietrele din praştie sunt ca pleava pentru el. Nu vede în ghioagă decât un fir de pai şi râde la şuieratul săgeţilor!" Leviatanul este invincibil! Nu există arme împotriva lui! Cele înşirate mai sus sunt de domeniul trecutului, dar atât acelea, cât şi cele moderne de astăzi sunt ineficace faţă de un colos pe cât de puternic, pe atât de frumos. Domnul Isus Hristos este Căpetenia şi Desăvârsitorul credinţei sfinţilor. El nu putea să aibă altfel de urmaşi decât cum este El! El a biruit şi este urmat de biruitori, purtaţi în carul Său de triumf (2 Cor. 2: 14). Numai credinţa poate vedea fierul ca paiul, arama ca lemnul putred, pietrele ca pleava şi tot arsenalul infernului sau al duhurilor răutăţii din văzduh făcut neputincios. Cu câtă demnitate şi plini de pacea lui Dumnezeu au stat în fata suferinţelor si a morţii martirii din orice vreme! Slava este a Biruitorului, cununa este a celor ce au crezut!

Versetul 30 - "Sub pântecele lui sunt ţepi ascuţiţi: ai zice că este o grapă întinsă peste noroi." Leviatanul nu are un pântece molatic! El este blindat în orice parte a corpului său. Este bine înzestrat şi bine apărat. Nici nu se târăşte ca şarpele şi nici nu se lasă afundat în noroi! Ţepii pântecelui său sunt ca o grapă întinsă peste noroi. Biserica are pentru umblarea ei pe pământ facultatea binecuvântată a discernământului duhovnicesc. Ea nu se duce şi nu se opreşte pe orice tărâm. Este bine apărată de o raţiune ascuţită, ageră, de o simţire sensibilă pentru tot ce este străin de Domnul şi este întinat. "Feriţi-vă de orice se pare rău"... (1 Tes. 5: 22), astfel că nu numai răul evident, ci şi răul ascuns în aparente bune, dar neclare, nu-i rămâne neosândit. Biserica trece prin filtrul ei de înaltă exigentă toate lucrurile şi "păstrează ce este bun". Are mijloace de apărare fată de cele mai mărunte şi viclene

 provocări ale lumii şi umblă deasupra tuturor noroaielor ei... "Să ne păzim neîntinaţi de lume" (Iacov 1: 27).

Versetele 31-32 - "Face să clocotească fundul mării ca un cazan şi-1 clatină ca pe un vas plin cu mir. în urmă, el lasă o cărare luminoasă şi adâncul pare ca pletele unui bătrân." Nu se putea

altfel, decât ca această sublimă înfăţişare a Leviatanului să se încheie cu cel mai strălucitor nimb de glorie si frumuseţe.
Abisul pus în clocot şi clătinat în toată imensitatea lui, cum ar fi un vas plin cu mir, ne îndreaptă gândurile spre suferinţele şi moartea cutremurătoare a Domnului Isus Hristos. Cât este mirul de scump şi cât este de puternică mireasma lui, cum a fost turnat pe capul, trupul şi picioarele Celui Prea Sfânt, cum s-a umplut casa de mirosul mirului din vasul de alabastru spart, aşa este de scumpă, puternică şi expansivă puterea morţii ispăşitoare a Domnului Hristos. Leviatanul - Biserica - are fiinţa pe temelia morţii şi a învierii Lui! "Vasul cu mir" s-a spart pe Golgota şi parfumul lui a umplut toată creatiunea lui Dumnezeu. Nu numai pământul s-a cutremurat, dar şi abisul "a clocotit ca un *cazan"* când Fiul a murit pe cruce, strigând: "S-a isprăvit!" Şeolul s-a convulsionat când Hristos-Domnul a coborât în el, "în părţile cele mai de jos ale pământului"... (Efes. 4: 8-10). Adâncul s-a luminat de Slava Lui si, pe "cărarea luminoasă" pe care a lăsat-o în urma Lui, El a ieşit biruitor, cu misiunea împlinită!
De cealaltă parte a morţii Domnului Hristos stă slava învierii Sale glorioase şi puterile vieţii nepieritoare. Lumina învierii mai strălucitoare decât a soarelui a lăsat o "cărare luminoasă" în toată creatiunea, ca pletele despărţite ale unui bătrân! (Ce expresie superbă! în ce stil magnific vorbeşte Dumnezeu! Cât poate fi de venerabil un bătrân înţelept, care a trăit o viaţa exemplară!) Această "cărare luminoasă" duce spre cetatea în care nu va mai fi noapte nici moarte, căci Fiul a câştigat o biruinţă deplină şi Viaţa este aceea care rămâne veşnică! (Apoc. 21: 23-25)

Când Biserica va fi răpită, va lăsa şi ea în urma ei în lume o "cărare luminoasă", un mănunchi de raze de lumină albă strălucitoare, adică o mărturie a curăţiei şi a fetei Domnului Isus Hristos care S-a oglindit în ea, în toată frumuseţea şi seninul ei sfânt!
Versetele 33-34 - "Pe pământ nimic nu-i este stăpân; este făcut ca să nu se teamă de nimic. Priveşte cu dispreţ tot ce este înălţat, este împăratul celor mai mândre dobitoace"! Domnul Dumnezeu a găsit plăcere să-Şi încheie tabloul Leviatanului arătând slava la care 1-a chemat. Biserica va domni împreună cu Domnul Hristos şi în ceruri şi pe pământ. Ea n-a putut fi subjugată de nici un alt stăpân, nu s-a temut de moarte, de aceea va stăpâni împreună cu singurul Domn şi Stăpân al lumilor si al Vieţii!
Biserica "priveşte cu dispreţ" tot ce este înălţat în ochii lumii. Lumea, ca sistem satanic, este "în vrăjmăşie cu Dumnezeu", iar Biserica o respinge cu desăvârşire. "Nu iubiţi lumea"... scrie apostolul iubirii! Iar Biserica ascultă porunca Dragostei! Nimeni şi nimic n-o poate stăpâni şi nu-i poate cuceri dragostea, decât Unul singur: Domnul ei Isus Hristos, care a iubit-o şi Şi-a dat viaţa pentru ea!
Leviatanul este împăratul celor mai mândre dobitoace! Soţia Mielului va împăraţi împreună cu El peste toată creatiunea şi peste cele mai frumoase, sfinte şi inteligente făpturi. Cerurile noi, pământul cel nou, Noul Ierusalim şi toate fiinţele create vor avea pe împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, împreună cu soţia Lui, ca singur Stăpân preamărit şi adorat în veci! Domnul Şi-a legat slava pe pământ de Israel, şi în ceruri de Biserică, până când "Dumnezeu va fi totul în toţi"! (1 Cor. 15: 28). Slava Lui nu va suferi ştirbire, nici împotrivire! El singur îşi va apăra slava şi va onora Numele Său cu glorie veşnică! Credinţa vede acest triumf si aşteaptă cu răbdare si în nădejdea cea fericită! El S-a lăudat lui Iov cu ce are mai scump şi 1-a adus la pocăinţă şi la ascultare, ca să-1 poată cuprinde şi

pe el în puterile harului! Dincolo de Iov, vrăjmaşul care 1-a cerut ca să-1 cearnă şi că-1 chinuiască, a auzit şi el măreţia planurilor dumnezeieşti, şi a văzut înfrângerea şi ruşinea lui. Dar un mare câştig şi folos ne-a lăsat nouă Cuvântul lui Dumnezeu, că ne-a zidit în credinţă, ne-a întărit în nădejde şi ne-a înflăcărat în dragoste! Mare şi Minunat este Domnul şi vrednic de laudă! Iar lucrările sale sunt minunate ca El!
Amin! Vino, Doamne Isuse! 6 martie 1998

24 octombrie 1994

PSALMUL 68

Binecuvântat fie Domnul pentru moştenirea frumoasă şi bogată pe care o avem în Psalmi! în ultimul timp nc-am împărtăşit din Psalmul 68. Duhul care a insuflat proorociilc sfinte îl proslăveşte pe Dumnezeu Cel Viu şi pe singurul Său Fiu născut din El, cu aceeaşi putere în Psalmi, ca şi în Lege şi în Prooroci (Luca 24: 44-45).

Psalmistul David a trăit atât de adâncit în căile lui dumnezeieşti, într-o conştientă atât de clară, încât, inspirat şi exaltat, a putut să-L grăiască de bine pe Domnul, să-I pună în lumină caracterul Său dumnezeiesc si să-L înalte cum se cuvine! Cunoaşterea sa de Domnul si-a avut izvoarele în revelaţie, în experienţă şi în istorie. Aceasta ne învaţă să trăim şi noi viaţa la care am fost chemaţi, cu atât mai deplin, cu cât noi avem ceva ce David nu a avut: pe Domnul Isus Hristos, slava Dumnezeirii!

David a fost un admirator înflăcărat al măreţiei Dumnezeului său şi a ştiut să-I descrie faptele Sale de glorie şi biruinţă! Noi uităm de atâtea ori ce mare Domn avem si rămânem la cele de jos. Ce bine este să găsim şi în acest Psalm atâta bucurie, putere, nădejde şi mângâiere, în timp ce trăim într-o lume nelegiuită şi vrăjmaşă cu Dumnezeu! Fericit şi plin de puterea prezenţei Domnului, care dă o bucurie fără margini, David ne stimulează şi pe noi la cântare, la laudă, la veselie (versetele 3,4) şi încă la un lucru foarte vrednic de luat aminte: "Faceţi drum Celui ce înaintează prin câmpii"... M-am întrebat în sinea mea, eu cum pot să-I fac drum Domnului? Răspunsul care a venit în cuget a fost: "ieşindu-i în întâmpinare cu o **inimă** supusă". Din partea Lui totul este netezit: "El înaintează prin câmpii." El face ses aplecând munţii şi înălţând văile: Lui nu-l rezistă trufia omului, iar pe cei smeriţi îi înalţă El! Dar cu cum îl primesc? O inimă care are ridicături, întărituri în dreptatea de

sine, pretenţii că ar fi mai bună decât altele, murmur si necredinţă, nu face drum Celui ce înaintează prin câmpii. Domnul este drept şi atunci când vine la mine pe calea judecăţilor Sale sfinte, căci are destui spini şi mărăcini de ars în via vieţii mele, si când vine cu pace! El nu Se judecă cu mine ca să mă nimicească, ci ca să mă poată aşeza în puterile harului!

Lucrările mari şi minunate prin care Dumnezeul lui Israel Şi-a făcut un Nume, Şi-a descoperit Braţul puterii Sale si a creat istoria unui popor ales sunt evocate mereu în Psalmi, pentru că ele au rămas o sursă de încredere şi de refacere a nădejdii acestui popor. Ori de câte ori vigoarea si puterile sale spirituale secătuiau, Israel se întorcea la Legea şi la Mărturia Dumnezeului său, la lucrările şi minunile Sale (versetele: 7-10).

Domnul, însă, Şi-a găsit plăcere să-Şi alcătuiască o frumoasă oştire şi din femei. El, "Domnul Oştirilor", are Cuvânt şi pentru femei: "Un Cuvânt spune Domnul şi femeile aducătoare de veşti bune sunt o mare oştire!"... Dacă în vechime au strălucit în această oştire: Miriam, Debora, Rut, Ana, Estera, nu mai puţin este onorat şi slăvit Domnul în paginile luminoase ale Noului Testament. Ce har, ce favoare când o femeie creştină aude Cuvântul lui Dumnezeu şi se face purtătoare de vesti bune! Ce Cuvânt aducător de har a purtat Samariteanca! Ea şi-a lăsat găleata la fântână şi s-a grăbit în cetate să spună: "Veniţi de vedeţi... nu cumva acesta este Hristosul?" Măria din Betania, care L-a uns pe Domnul cu mir de nard, şi-a legat numele de Evanghelia Lui. Mana Magdalena a primit Cuvântul: "Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru"... Dacă femeia s-a făcut cea dintâi vinovată de călcarea poruncii, Domnul Hristos Cel înviat a făcut-o cea dintâi purtătoare a bunei vestiri a învierii sale. Şiragul este lung şi încă nu s-a încheiat! Minunate femei credincioase are Dumnezeu în oştirea Sa de femei, care au murit pe ruguri, în temniţe, în colţii fiarelor; care şi-au urmat soţii în ţările păgâne, ca să poarte slava Evangheliei şi acolo au suferit privaţiuni mari, boli grele, pierderea copiilor şi n-au

precupeţit nici un sacrificiu. Doar cerul va dezvălui în întregime splendoarea slavei lui Dumnezeu purtată de oştirea Sa de femei! Vrednic este Domnul de cea mai mare preţuire, iar

femeia care vrea să fie înrolată în oştirea lui Dumnezeu să aibă urechi şi inimă deschisă pentru Cuvântul pe care îl spune El!
Dar am găsit în acest Psalm un mesaj tainic, cu mireasmă suavă din ceruri, care să ne trezească în inimi dorul să ne unim mai mult cu năzuinţa Duhului Sfânt, care sălăşluieşte în noi: "pe când voi vă odihniţi în mijlocul staulelor, aripile porumbelului sunt acoperite cu argint şi penele lui cu aur" (trad. engleză K. J. V.). Porumbelul acesta este **"Duhul** Celui Veşnic, pe Care Cuvântul Sfintelor Scripturi ni-L înfăţişează astfel, ca expresie a gingăşiei, a celei mai duioase afecţiuni, a fidelităţii, dar şi a puterii de incubare. Ca o pasăre-mamă care îşi cloceşte ouăle ca să aducă embrionul la viaţă, aşa "se mişca deasupra apelor" Duhul lui Dumnezeu, când Pământul a fost pustiu şi gol şi peste faţa adâncului de ape era întuneric (Gen.. 1: 2). (în original: "se mişca pe deasupra apelor" e scris: "clocea"). Duhul lui Dumnezeu a scos Pământul din haosul, pustietatea şi întunericul în care l-a aruncat cel mai înalt heruvim care s-a răzvrătit; Duhul Celui veşnic a încălzit frigul morţii, la Cuvântul care a fost rostit cu putere de înfăptuire.
Duhul Celui Prea înalt, Porumbelul cu aripi de argint şi aur este Acela Care n-a părăsit de veacuri poporul ales -Israel -, oricât a fost de decăzut şi de înstrăinat. L-a păstrat, l-a ocrotit chiar şi atunci când el "se odihnea" lâncezind neputincios în staulele sale şi iată că el există şi astăzi şi va exista ca popor neasimilat şi nedesfiinţat.
Porumbelul acesta S-a oprit asupra Fiului lui Dumnezeu la apele Iordanului, ca să-L prezinte, să-L confirme şi să-L întărească în slujba pentru care a venit! Ascelaşi Duh Sfânt, cea de a treia faţă de Dumnezeirii, a fost revărsat la Rusalii, a venit să nască Biserica, "să alcătuiască un singur trup" (1 Cor. 12: 13) afundat (botezat) pentru totdeauna în

moarte împreună cu Domnul Hristos, ca să.fie şi înviat împreună cu El. Emblema Sa de Porumbel rămâne şi pentru Biserica Domnului Hristos o efigie vie, o pecete definitivă şi neştearsă, o stemă nebiruită a unui popor nou de răscumpăraţi, chemaţi la o preoţie împărătească pentru slava lui Dumnezeu. Aripile Sale acoperite de argint amintesc de preţul răscumpărării întâilor născuţi (Num. 18: 16; Ex. 13: 13-15). Răscumpărarea noastră prin sângele curat şi scump vărsat la Golgota este realitatea nedespărţită de naşterea noastră din nou, din apa Cuvântului şi din Duh! Iar penele Sale de aur strălucitor vestesc natura dumnezeiască a vieţii noi în Hristos-Domnul, valoarea ei puternică, fără putinţă să fie acoperită de altă valoare, căci aşa cum este El, suntem şi noi. O avem prin credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna, credinţa care este o ştiinţă a lui Dumnezeu, descoperită în Fiul Său făcut pentru noi: înţelepciune, Neprihănire, Sfinţire şi Răscumpărare! (ICor. 1:30). Iată de ce ne învaţă Cuvântul lui Dumnezeu să nu obosim pe cale şi să nu stăm tânjitori şi lâncezi în staulele noastre de jos, în timp ce asupra noastră planează, ca să ne dea căldură şi viaţă, Porumbelul cu aripi de argint şi pene de aur. El ne ocroteşte, ne iubeşte cu o dragoste geloasă (Iacov 1: 5), vrea să ne cârmuiască spre cele de sus, dar vrea să ne şi umple viaţa cu plinătatea puterilor învierii. Câtă vreme Porumbelul stă cu aripile închise, nu se vede decât argintul, dar când îşi deschide larg aripile, străluceşte în toată frumuseţea cerească aurul penelor sale. Am fost chemaţi de la o mântuire mare şi scumpă (argintul) la o trăire îmbelşugată în puterile vieţii dumnezeieşti, prin aceeaşi credinţă de la început (aurul).
Ori de câte ori ajungem săraci, orfani, neputincioşi, vlăguiţi în staulele vieţii de toate zilele, Porumbelul vrea să se oprească asupra noastră cu aripile întinse. Semnul dat lui Ioan Botezătorul a fost: "Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se"... (Ioan 1:33). Peste noi mai mult trece în zbor Porumbelul lui Dumnezeu, fără să Se poată coborî şi opri. Dar

dacă ne coborâm şi noi în Iordan, în moarte împreună cu Domnul nostru Isus Hristos, El Se va opri şi ne va ridica la viată, la viata biruitoare, cerească, dumnezeiască.
Nu ne cere Dumnezeu ceva fără să ne fi dat întâi El totul deplin! Ne-a dat pe Fiul Său, ne-a dat credinţa, nc-a trimis Porumbelul!
Vestea cea Bună se perpetuează din Slavă în slavă! în curând "Porumbiţa", Biserica cea aleasă, Mireasa iubită îşi va lua zborul spre porumbarul ceresc. Crăpăturile stâncilor şi

scobiturile prăpăstiilor în care au izbit-o furtunile cele mari (Cântarea cântărilor 2:14) n-o vor mai putea reţine prizonieră! Glasul Mirelui: "scoală-te, Iubito şi vino Frumoaso"... va răsuna curând în văzduh, iar ea îl va auzi şi-1 va asculta chiar şi din morminte! (1 Tes. 4: 13-18) Va fi sfântă, glorioasă şi dulce întâlnirea cu El, cât si a celor înviaţi cu cei schimbai i într-o clipită! Binecuvântat fie Acela Care ne-a lăsat printre atâtea haruri şi această fericită nădejde!
Continuând să preamărească pe Domnul şi faptele Sale de vitejie, psalmistul a fost inspirat, ca la lumina unui fulger, la un grad mai înalt de descoperire, aşa cum a fost în toţi psalmii mesianici. îl vede pe Domnul Isus Hristos, Cel înviat, Biruitor asupra morţii şi locuinţei morţilor (versetul 18). în spiritul Noului Testament ni se confirmă această revelaţie amplificată şi astfel avem parte şi noi să-L vedem pe Domnul nostru într-unui din aspectele strălucirii gloriei sale, ca să fim şi mai temeinic zidiţi si întăriţi prin credinţă. **Efeseni 4: 8-16** este Cuvântul care ni-L arată pe Domnul Isus Hristos biruitor asupra Şeolului, ale cărui chei le-a luat în stăpânire definitivă (Apoc. 1: 18) si ca un Viteaz în deplină putere şi-a eliberat prinşii de război, ca pârgă a învierii Sale (Matei 27: 51-63). Iar în ce priveşte Biserica Sa iubită, a asigurat-o prin Duhul Sfânt, Care a venii pe temeiul proslăvirii Sale la dreapta măririi dumnezeieşti, CU tot harul, cu toată puterea şi cu toate darurile în vederea crcşli-i 11 si desăvârşirii ei, asa cum citim în Cuvântul de la Efeseni I Harul Său este nesecat si scump pentru orice păcătos care se

pocăieşte, puterea Sa este sursă infinită pentru toţi cei slabi, iar darurile Sale sunt bogate şi dăruite cu mână largă, pentru ca sfinţii "să nu ducă lipsă de nici un fel de dar în aşteptarea arătării Domnului Isus Hristos"... iar, ca Mireasă, Biserica să fie frumos împodobită pentru Mirele ei. "Dar toate aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum VOIEŞTE" (1 Cor. 12:11).
în Psalm nu lipseşte exprimarea făţişă cu privire la vrăjmaşii Domnului şi la înfrângerea lor zdrobitoare şi ruşinoasă. în vechiul aşezământ conflictul a fost cu carnea si cu sângele, în noul aşezământ avem de luptat cu duhurile răutăţii din văzduh (Efes. 6: 12), care, deşi se manifestă prin oameni, creştinul se luptă cu armele luminii. Dar în limbajul substanţial semnificativ al Psalmului ni se descoperă maiestatea sfântă a Domnului asupra căpeteniei răului, într-un fel vrednic de ştiut: El, Domnul, "înspăimântă fiara din trestii, ceata taurilor, cu viţeii popoarelor"... (versetul 30). Potrivnicul nostru şi al scaunului de domnie al lui Dumnezeu nu umblă ca un leu răcnind, care caută pe cine să înghită, adică în felul unui vrăjmaş pe faţă, ci lucrează şi ca înger de lumină, care amăgeşte (2 Cor. 11: 13-15). "Fiara din trestii" este o fiară inteligentă, abilă şi foarte perversă, care se ştie ascunde, ştie pândi şi atacă prin surprindere. Aşa cum animalele se adaptează la mediul în care trăiesc şi aceasta le foloseşte atât de mult în lupta pentru existenţă şi pentru a devora prada, aşa vrăjmaşul se ascunde printre trestiile împrejurărilor în care îl găseşte pe om gol şi slab ca o trestie şi-1 amăgeşte, abătându-1 de la ţintă. Prezenţa regească a Domnului "înspăimântă fiara din trestii"... Un credincios bine zidit în Cuvântul lui Hristos-Domnul, plin de Duh si rob al ascultării de Domnul, niciodată nu va fi înşelat! Nici ceata taurilor nu-1 va speria, înţelegând prin aceasta puterile firii pământeşti, ale înţelepciunii care nu vine de sus şi care este "pământească, firească, drăcească"..., nu-1 vor abate de la curăţia şi credincioşia faţă de Hristos-Domnul. Şi nici viţeii popoarelor: idolii veacului, banul, slava lumii, pofta

ochilor, lăudăroşia vieţii, nu-1 vor subjuga! Este de-ajuns ca Domnul Isus Hristos să domnească în răscumpăraţii Săi şi fiara din trestii va tremura. Domnul ne-a spus să îndrăznim, căci El a biruit lumea şi prin aceasta înţelegem că e biruită şi lumea văzută şi cea nevăzută cu căpetenia ei şi cu armatele sale, Porţile iadului nu vor birui Biserica pentru care Fiul lui Dumnezeu Şi-a dat viaţa!
Trăim vremurile când Duhul şi Mireasa suspină şi zic necurmat: "Amin! Vino, Doamne Isuse!" Cel Ce vine va veni şi nu va zăbovi! Plăcerea Sa va fi să aibă pregătită o cunună specială pentru cei ce vor fi iubit venirea Lui! (2 Tim. 4: 8). Iar cei ce iubesc venirea Lui, o şi grăbesc printr-o vieţuire curată în plinătatea puterilor harului şi printr-o slujire sub cârmuirea

Porumbelului cu aripi de argint şi pene de aur!
69
2 august 1999
PSALMUL 91
Din bogăţia şi frumuseţea Psalmilor ni se desprinde Psalmul 91, ca un Psalm al celor mai puternice asigurări şi al celor mai scumpe făgăduinţe. Autorul lui a fost la înălţime inspirat, dar a rămas necunoscut. De mare însemnătate este faptul că ne-a rămas comoara de haruri încrustată în cuvintele lui, cât şi descoperirea măreţiei lui Dumnezeu.
în primul rând, Psalmul 91 este un psalm profetic, care arată spre Domnul Isus Hristos în desăvârşită ascultare, atârnare şi călăuzire de Tatăl. Ca atare, El Şi-a împlinit lucrarea pe pământ asigurat în puterile tăriei lui Dumnezeu până la biruinţa şi gloria finală.
în Domnul Isus Hristos-Fiul şi-au găsit împlinirea deplină Sfintele Scripturi: Legea, Proorocii şi Psalmii. Dar şi Satana cunoaşte Scripturile şi a vrut să se folosească de ele în chip viclean şi fals, când L-a ispitit pe Domnul Isus în pustie (Mat. 4: 1-11). Astfel, a luat din Psalmul 91 versetele 11 şi 12 ca să-L convingă pe Domnul să Se arunce jos de pe streaşină Templului. Singurul Om care a biruit ispita şi pe ispititor a fost Domnul Isus Hristos. Satana L-a dus şi L-a aşezat pe Fiul lui Dumnezeu pe streaşină dinspre versantul cel mai abrupt al Muntelui Moria (pe care era zidit Templul) într-o stare de mare slăbiciune fizică, dar plinătate spirituală cu izvorul în ascultarea de Tatăl.
Vrăjmaşul ţintea tocmai la temelia ascultării Fiului. O ieşire din unitatea Fiului cu Tatăl ar fi nimicit tot planul de mântuire al dragostei lui Dumnezeu. Un salt spectaculos de pe streaşină Templului, la cheremul Satanei, nicidecum n-ar fi avut acoperire în Cuvântul lui Dumnezeu, ci ar fi fost fatal. Cea mai atentă şi duioasă grijă o acordă Dumnezeu în condiţiile ascultării, dar Satana interpretează şi aplică atât de fals Scripturile, încât duce sufletele la eşec şi la pierzare. De aceea
71
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI
Cuvântul trebuie citit, înţeles şi aplicat prin Duhul Sfânt. Copiii lui Dumnezeu, născuţi din El, sfinţiţi si cârmuiţi prin El, au făgăduinţa prezenţei Duhului Său Cel Sfânt în ei şi se bucură de El până la plinătate! (Ioan 14: 16-17; Efes. 5: 18)
în alcătuirea sfântă a acestui psalm se poate vedea o anumită ordine, un echilibru al frumuseţii: în versetele 1 şi 2, psalmistul vorbeşte la persoana a treia: "Cel ce stă..." De la versetul 3 până la versetul 13, vorbeşte la persoana a doua. De la versetul 14 până la 16 vorbeşte însuşi Domnul. A fost o favoare divină a proorocilor din vechime să audă desluşit Cuvintele lui Dumnezeu şi să le transmită corect, fie prin scris, fie prin viu grai! De asemenea, există în acest psalm trei numiri sub care este înfăţişat Prea Sfântul Dumnezeu: Cel Prea înalt, Cel Atotputernic si Domnul!
Cel Prea înalt - este mai presus de toţi şi toate! Este Dumnezeul Slavei Veşnice, Nemuritoare, Cel Ce nu poate fi atins, dar care Se coboară să mântuiască şi să izbăvească!
Cel Atotputernic - este Ziditorul, Cel Ce zice şi se face, Cel Ce nu poate fi biruit şi are toată puterea în ceruri si pe pământ.
Domnul - este Stăpânul, Suveranul, Singurul vrednic de închinare!
Nu este altul ca El şi afară de El! Poruncile Lui sunt drepte, curate şi sfinte! Este singurul Bun, Drept, Credincios iubirii Sale sfinte si fără sfârşit!
Cel ce stă sub ocrotirea Lui: se odihneşte şi zice! Asta înseamnă iubire statornică, încredere, cunoaştere, alipire de El. A se odihni înseamnă: linişte, siguranţă, despovărare. A zice înseamnă: mărturie dreaptă, vrednică de crezare cu privire la El. Numai cine stă si se odihneşte are de zis, si zice adevărul!
La Psalmul 131 ni se spune despre pruncul înţărcat care stă lângă mamă-sa! A sta lângă mama înţărcat fiind este imaginea celor ce nu se depărtează de Domnul, atunci când au atins un anumit stadiu de creştere, de succese, de cunoştinţe etc. Ei au nevoie permanentă de Domnul însuşi, de părtăşia sfântă cu El, mai mult decât de binecuvântările sau darurile
72
PSALMUL 91

Lui! Iar în Psalmul 1 ni se spune despre omul care nu stă (nu se asază) pe scaunul celor batjocoritori, care este atât de înţelept şi ascultător, încât nici nu se opreşte pe calea celor păcătoşi. Un credincios sincer trebuie să ştie mult înainte de a se opri şi de a sta undeva, încotro porneşte!
Domnul Isus a spus "Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămâne în voi"... (Ioan 15:4-11) Statornicia sfinţilor credincioşi îşi are rădăcina în dragoste, iar dragostea înseamnă ascultare!
Ocrotirea şi odihna celui ce stă este "la umbra" Celui Prea înalt si Atotputernic. Această umbră înseamnă ceva contrar mersului lumii si mersului natural al lucrurilor. Niciodată lumea sau firea pământească nu va găsi plăcere să stea la umbra Celui Prea înalt. Aici sunt tăiate pretenţiile, poftele, aspiraţiile străine de voia şi plăcerea lui Dumnezeu. Ba chiar şi unele din aşa-zisele drepturi legitime la bunurile vieţii pământeşti trebuie să treacă prin testul renunţărilor. Dar cel ce stă neclintit la această umbră ajunge să cunoască şi să-i placă locul acesta "secret", căci ce are lumea mai însorit şi mai atrăgător nu se poate compara cu puterea de apărare de sub aripile Domnului şi cu căldura penelor Lui, unde se face simţită iubirea Sa veşnică! De altfel, ce urmează mai departe în cuvintele psalmistului ne arată ce se petrece în afara umbrei Sale şi ce înseamnă ocrotirea Lui!
Puterea Celui Prea înalt a umbrit-o pe Maria-Fecioara care L-a născut pe Mântuitorul. Ea a primit supusă să stea la această umbră. Partea pământească a faptului a fost: zbucium, ocară si suflet străpuns de sabie. Partea cerească a fost, însă, bucuria duhului ei în Dumnezeul Mântuirii, în lucrările sale, în împlinirea făgăduinţelor Sale! "Iată că de acum încolo toate neamurile îmi vor zice fericită"! (Luca 1: 35-55)
în partea în care psalmistul vorbeşte la persoana a doua, de fapt vorbeşte cu fiecare din noi (versetele 3-14). El enumera sase puteri distrugătoare, sau urgii, dintre cele mai grozave, dar care nu-1 pot atinge pe cel ce stă sub aripile şi penele Celui Atotputernic. Imaginea de aripi ocrotitoare şi pene calde atribuite Domnului este interpretată de însuşi psalmistul, ca fiind credincioşia Lui în apărarea şi ocrotirea credincioşilor

Săi (versetul 4). Dacă a fost aleasă această imagine, putem învăţa că "aripile şi penele" Domnului sunt mai tari ca fierul rece al scuturilor omeneşti. "Căci slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii"... (1 Cor. 1: 25), pentru că această "tărie" stă în dragoste şi în adevăr!
1) Cea dintâi dintre urgii este "laţul vânătorului". în vremea legii, atât urgiile cât şi făgăduinţele trebuie să fie înţelese literal. Legea poruncilor a fost aspră şi grea, dar avea în ea ascuns sâmburele dragostei şi acoperământul milei. Ceea ce a fost atunci laţul periculos al vânătorului astăzi trebuie înţeles ca "uneltirile diavolului", mijloacele lui de amăgire prin care lucrează la eşuarea de la credinţă - dacă este cu putinţă -chiar şi a celor aleşi. Făgăduinţa izbăvirii din această cursă este pentru cel ce stă "ascuns cu Hristos în Dumnezeu"! "El este Acelaşi ieri, astăzi si în veci"!
2) Urmează "ciuma şi pustiirile ei". Groaznic flagel este ciuma! Se întinde cu repeziciune, distruge vieţi omeneşti în chinuri mari. Dar mai pustiitor decât ciuma este astăzi, mai mult ca oricând, răul şi stricăciunea veacului. Desfrâul, drogurile, alcoolul, muzica demonică, moda deşănţată etc. sunt o epidemie care seceră sufletele tinerilor, ale oamenilor care nu-L vor pe Domnul. Asigurat în cel mai bun şi cald adăpost este cel ce stă şi rămâne în Hristos-Domnul Cel Răstignit!
3) Urmează o alternanţă între zi şi noapte, urgii de zi şi urgii de noapte. "Groaza din timpul nopţii" poate chinui sufletul omenesc în diferite feluri. Astăzi, spiritele rele au invadat în şuvoaie multe fiinţe expuse în calea lor din pricina vrăjitoriei, spiritismului, ghicitoriei şi a altor practici oculte. Numai puterea Numelui Domnului Isus Hristos, a sângelui Său scump şi autoritatea Duhului Său Cel Sfânt poate aduce scăpare şi eliberare acestor nenorociţi, iar celor ce stau prin credinţă sub aripile calde ale Domnului le este scut si pavăză de nepătruns! Trăim amurgul premergător nopţii marii apostazii (lepădarea de credinţă) şi această "groază din timpul nopţii" va creşte spre pierzarea multora.
4) "Săgeata care zboară ziua"... în trecut, săgeţile au

fost arme principale în războaie. Astăzi, "săgeţile arzătoare ale celui rău" se înfig în mulţi care n-au scutul credinţei. Dar şi în nedoritele certuri frăţeşti zboară săgeţi usturătoare şi otrăvite, care fărâmiţează unitatea pentru care S-a rugat Domnul nostru. Pe de altă parte, mulţi batjocoritori trag cu săgeţi dureroase în sfinţi nevinovaţi. Deşi este "zi", "ziua de har", zboară multe săgeţi! Dar sunt scutiţi şi bine apăraţi cei ce stau sub scutul si pavăza Celui Credincios! Nu numai că aceştia nu sunt străpunşi de ele, ci nici nu pot fi atinşi!
5) "Ciuma care umblă prin întuneric..." Vrăjmaşul nu doarme! întunericul nopţii este prielnic ca să-şi urmărească prada. Există suflete josnice care umblă pe ascuns, intenţionat, ca să contamineze şi pe alţii cu virusul răutăţii şi al stricăciunii. Cei slabi şi "lesne căzători" uşor pot fi îmbolnăviţi. Dar cei ce stau neclintiţi în odihna Celui Atotputernic rămân tari şi sănătoşi în credinţă!
6) "Molima care bântuie ziua nămiaza mare..." Există lucrări ale vrăjmaşului pe care le face în ascuns (în întuneric) şi altele pe care le face pe faţă, "ziua nămiaza mare..", fără ruşine. Astăzi, bărbaţi si femei se molipsesc unii de la alţii cum să umble mai dezgoliţi, mai extravaganţi şi cum să-şi practice stricăciunile în văzul tuturor. Dar copiii lui Dumnezeu sunt cuminţi, liniştiţi, senini, îmbrăcaţi şi apăraţi în platoşa neprihănirii, spre binele şi fericirea lor veşnică!
Făgăduinţele şi asigurările dumnezeieşti au fost, sunt şi vor fi întotdeauna la fel de tari, "nespus de mari şi scumpe"! Dar ceea ce astăzi se ridică mai presus de orice "nenorocire" sau "urgie" este... Harul! "Şi noi toţi am primit din plinătatea Lui, şi har după har..", "căci Legea a fost dată prin Moise, dar Harul şi Adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1: 16-17). El a venit ca Unul Mai Mare (Matei 12: 6,41,42), de aceea şi Harul Său este întotdeauna de-ajuns ca să-i ridice pe cei credincioşi deasupra tuturor lucrurilor din lume!
Harul este atât de scump şi măreţ, încât astăzi, în vremea harului, copiii lui Dumnezeu nu sunt scutiţi de necazuri, de suferinţe, de boli, de prigoniri şi încercări de tot felul.

L

Cancerul devorează pe sfinţi ca si pe ceilalţi oameni si calamităţile naturii nu ocolesc întotdeauna pe cei credincioşi. Dar prezenţa Domnului în vieţile lor, pacea Lui care întrece orice pricepere şi puterea Lui care îi păstrează prin credinţă sunt tării ale harului care lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu (Rom. 8:28). Domnul Isus Hristos a biruit lumea, păcatul, moartea şi orice vrăjmăşie, şi cine este născut din Dumnezeu a biruit împreună cu El! (1 Ioan 5:4-5) Sunt situaţii astăzi când mulţi sfinţi greu încercaţi nu mai strigă disperaţi: "Doamne, scapă-ne, că pierim...", ci se roagă: "Doamne, nu-Ţi cer să opreşti furtuna, ci să rămâi cu mine în corabie"!... Iar alţii, plini de har, de credinţă şi de Duhul Sfânt, îl slăvesc şi-L laudă pe Domnul în orice împrejurare, îi mulţumesc dintr-o inimă supusă şi zic cu o resemnare sfântă: "sărut mâna care m-a lovit". Aceasta este biruinţa asupra lumii şi slava harului dumnezeiesc, să fii de partea Domnului, SĂ STAI LA UMBRA ARIPILOR LUI, atunci când toate îţi sunt împotrivă! Căci scopul vrăjmaşului tocmai acesta este: să ne despartă de dragostea lui Hristos-Domnul tocmai prin urgiile şi necazurile din lume, dar Harul face ca "în toate aceste lucruri noi să fim mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit"! (Rom. 8: 35-39)
în cele din urmă, psalmistul scrie cuvintele rostite de Domnul. în cuvintele Sale, Domnul face şapte făgăduinţe magnifice şi aduce trei motivaţii clare şi precise. Cea de-a opta făgăduinţă este o încununare a celor şapte, sau începutul unei serii noi. Acestea sunt:
1) îl voi izbăvi - fiindcă Mă iubeşte!
2) îl voi ocroti - căci cunoaşte Numele Meu!
3) Voi răspunde - când Mă va chema!
4) Voi fi cu el în strâmtorare.
5) îl voi izbăvi.
6) îl voi proslăvi.
7) îl voi sătura cu viaţă lungă.
8) îi voi arătra mântuirea Mea.

PSALMUL 91
Domnul cunoaşte când este iubit şi preţuit mai mult decât orice. Martorii sfinţi din "marea strâmtorare" (şi din orice vreme) "nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte" (Apoc. 12: 11), ci L-au iubit pe Domnul! "Domnul ştie să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici"... (2 Petru 2: 9) şi în astfel de cazuri îşi arată Slava în felul acesta! Dar, nu întâmplător, El vorbeşte si de o altă izbăvire în această serie de şapte făgăduinţe minunate. A cincea făgăduinţă, privitoare la izbăvire, este urmată de proslăvire. Atunci când izbăvirea înseamnă moarte, este izbăvirea cea mai bună ! Căci atunci nu numai că încetează suferinţele "uşoare de o clipă" de aici, ci urmează slava, cu greutatea ei veşnică, împreună cu Domnul Slavei! (2 Cor. 4: 17-18). Cine cunoaşte Numele Domnului, îl cunoaşte printr-o trăire necurmată prin credinţă şi umblare în atârnare de El. Cine si-a pus viata si tot ce are în mâinile Lui, îl poate chema şi El va răspunde. Domnul asigură pe copiii care îl ascultă "fără umbră de mutare sau de schimbare"! Iar cununa făgăduinţelor Sale sfinte este "mântuirea Mea". Mântuirea Lui este Domnul Isus Hristos, Fiul dragostei, Jertfa răscumpărătoare, "Mielul fără cusur şi fără prihană, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii şi arătat la sfârşitul vremurilor pentru noi"! (1 Petru 1:19-20) El a fost întotdeauna "Nădejdea tuturor marginilor îndepărtate ale pământului" (Psalm 65: 5) si a sfinţilor din toate vremurile. Cei din vechime au privit înainte spre curcea de la Golgota (Evrei 11: 38-39), cei de astăzi privesc în urmă spre locul unde s-a săvârşit Mântuirea.
Domnul Dumnezeul mântuirii noastre să fie preamărit în veci de toţi cei care au văzut Mântuirea Lui!
77
8 aprilie 1997
Ezechiel 31-32 Psalmul 139
... "UNDE VOI FUGI DEPARTE DE FAŢA TA?"
O persoană care de curând a citit capitolele 31 şi 32 din cartea proorocului Ezechiel a pus întrebarea: "Vorbesc morţii între ei?" Răspunsul nu poate fi altul decât: "Da, vorbesc". Dacă Biblia aşa spune, noi aşa credem.
Domnul Dumnezeul nostru este: Atotputernic, Cel Veşnic, Cel Prea înalt, Cel Minunat, El însuşi S-a numit: "Eu Sunt Cel Ce Sunt"... atunci când a vrut să descopere infinitul esenţei, mărimii şi atributelor Sale. El este Omniprezent, Creator, Suveran absolut şi Dumnezeu al celor vii. "El singur are nemurirea" (1 Tim. 6: 16), privirea Lui trece prin moarte, înaintea Lui toţi trăiesc. Nu există pentru El întuneric, nu există nimic ascuns şi nici o altă stăpânire. Moartea poate fi o despărţire, dar nu inexistentă, căci tot ce El a creat trăieşte înaintea Lui. în mai multe părţi din Sfânta Scriptură este scris că Infernul sau Şeolul se află în "adâncimile pământului", iar proorocul Ezechiel a fost inspirat să ne lase o descriere extraordinară a celor ce se petrec în acest locaş trist şi dezolant. Este un ţinut al întunericului şi, ceea ce este mai grozav: acolo nu mai există speranţă. Deşi se află sub controlul inevitabil al lui Dumnezeu, prezenta Lui acolo nu se simte. în istoria spusă de Domnul Isus "cu bogatul şi săracul Lazăr" (Luca 16: 19-31) se înţelege bine că acolo conştiinţa umană este mult mai clară şi mai activă, eliberată de barierele trupului. Regretele şi remuşcările sunt ca un foc nestins, iar intenţiile bune nu mai au şanse de înfăptuire.
Proorocul Ezechiel vede în Infern cum zace judecată întreaga lume adamică din orice vreme. "Cei mai frumoşi

copaci ai Edenului", "cei netăiaţi împrejur, vitejii, cei puternici, cei îngâmfaţi, copacii Libanului"... sunt mărimile pământului care stau culcate neputincioase acolo, pentru că s-au ridicat la vrăjmăşie cu Dumnezeu şi n-au primit nici un mesaj din partea Lui, în nici un fel prin care El a cercetat lumea şi conştiinţa omului (Rom. 1:18-32). Neamuri ca: Asirianul, Egiptul, Meşec şi Tubal, Edomul, Elamul, Sidonienii, căpetenii înalte şi oameni de rând populează Infernul şi singura lor bizară consolare este când se văd unii pe alţii aruncaţi acolo.

Toţi aceştia, generaţii după generaţii, s-au împotrivit lui Dumnezeu şi scaunului Său de domnie. înzestraţi cu forţe mari din prima creaţiune: capacităţi, inteligenţe, talente, au ridicat civilizaţii, au cucerit, au construit, dar cu toate puterile îndreptate împotriva lui Dumnezeu. Sub alte forme, în alte apariţii, spiritele care i-au animat pe aceştia sunt reeditate astăzi, se ridică împotriva Israelului, a Bisericii Domnului Hristos şi se luptă cu înverşunare împotriva Luminii! Marele antagonism din univers încă nu s-a rezolvat.
După căderea lui Adam, omenirea a mers din cădere în cădere şi vrăjmăşia cu Dumnezeu nu se va încheia niciodată cu biruinţa celor răi si a răului. Domnul n-a lăsat nici un veac fără mărturia Sa şi Cuvântul ne spune că Dumnezeu "a vorbit în multe rânduri şi în multe chipuri", iar "la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul"... (Evrei 1: 1-2). Nu ştim noi, dar El ştie cum a lucrat în lume si este scris că "toate căile Sale sunt îndurare şi credincioşie", iar "judecăţile Sale sunt drepte şi sfinte".
Cuvântul lui Dumnezeu ni-L arată pe El, Domnul biruitor si slăvit asupra puterilor întunericului şi apoi a lumii adamice corupte, prin împlinirea făgăduinţelor Sale date poporului Său ales şi prin zidirea Bisericii Domnului Hristos, despre care a spus că porţile iadului nu o vor birui. Căci "Domnul a întemeiat Sionul"... (Isaia 14: 32). Domnul a ales si a desăvârşit frumuseţea cerească a Bisericii si Numele Lui va fi înălţat şi sfinţit în ceruri şi pe pământ. în jertfa Domnului

... "UNDE VOI FUGI DEPARTE DE FĂTATA?"
Isus Hristos există resurse nesecate de puteri dumnezeieşti pentru o nouă creaţiune, slăvită, incoruptibilă şi eternă! Cel de al doilea Adam şi ultimul, "Omul Isus Hristos Cel Proslăvit", Urzitorul unei mântuiri veşnice, va fi Chezasul Prea Sfânt si Domnul înălţat Al Lumii Noi, care nu va mai cunoaşte suferinţa.
Dacă proorocul Ezechiel a avut o viziune atât de impresionantă a infernului, proorocul şi psalmistul David vede cerul, pământul, adâncimile pământului şi întunericul atât de pline de prezenţa lui Dumnezeu, încât sfârşeşte în extaz şi adorare. în Psalmul 139, acest om al lui Dumnezeu inspirat dă glas exaltării sale recunoscându-se ca o făptură minunată, care în orice sferă a creaţiunii ar ajunge, pe Domnul îl vede şi îl slăveşte, iar pe sine însuşi se vede capodopera menită să-I magnifice strălucirea.
în primele 6 versete, psalmistul admiră atotştiinţa lui Dumnezeu, apoi vorbeşte despre atotprezenta Sa şi încheie cu atotputerea Sa. Este o favoare divină starea de conştientă a celor credincioşi. Dacă conştiinţa celor răi se trezeşte numai în Seol, conştiinţa celor credincioşi este necurmat luminată de prezenţa lui Dumnezeu, ei trăiesc în lumină şi umblă în lumină. Lumina celor neprihăniţi creşte până la miaza-zilei, pe măsura biruinţei asupra firii păcătoase şi a dezbrăcării de sinea cea veche. "Ei merg din putere în putere şi se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion". Simţământul controlului lui Dumnezeu asupra lor le dă linişte şi siguranţă.
De la versetul 7 până la versetul 12 se înşiruie cele patru sfere existente în care psalmistul vede atotprezenta lui Dumnezeu, dar, mai mult decât atât, îl glorifică pentru felul în care îşi manifestă această prezentă. A fi văzut Dumnezeu în ceruri, pe care le umple cu Slava Sa, este ceva absolut normal. Dar psalmistul David a scris alţi psalmi despre un Dumnezeu care stă la dreapta lui Dumnezeu: Psalmul 110, versetul 1 şi versetul 5, iar Psalmul 45, versetul 7, vorbeşte despre Dumnezeul pe care Dumnezeu L-a uns cu untdelemnul de

bucurie... Astfel, ochiul profetic deschis de Domnul vede în ceruri slava Dumnezeirii întreagă, văzând pe Fiul în gloria Sa, iar gura sau pana iscusită a proorocului vesteşte Realitatea desăvârşită. (Şi proorocul Daniel L-a văzut pe Domnul Isus Hristos, "unul ca un Fiu al Omului"..., întors victorios din misiunea Sa de pe pământ şi primit cu onoruri, stăpânire şi slavă! - cap. 7: 13-14.)
"Culcat în locuinţa morţilor"... David se întâlneşte cu Domnul. Dumnezeu este omniprezent, dar nu locuieşte în locuinţa morţilor. Aici, însă, duhul proorociei îl arată pe Domnul Isus Hristos coborât în Şeol, ca să-Şi anunţe victoria, să ia robia roabă şi să dea daruri oamenilor (Efes. 4: 8-10). Vizita Sa în duh, acolo, a însemnat eliberarea sfinţilor Vechiului Testament şi

luarea în posesie a cheilor locuinţei morţilor (Apoc. 1: 18). Steagul biruinţei Domnului Hristos a fost înfipt până în adâncuri, pentru ca şi mărturia Sa să se ridice până în locurile cele mai înalte.
"Purtat de aripile zorilor" (ce splendidă figură poetică), psalmistul se vede în pustnicie pe o insulă îndepărtată, ruptă de restul lumii, înconjurată de ape mari şi greu de străbătut, dar şi acolo în imposibilitate de a ieşi de sub mâna Celui Atotprezent, Suveran şi Cârmuitor. Acest fel de prezentare a omniprezenţei lui Dumnezeu pune şi mai mult în lumină micimea omenească în faţa măreţiei dumnezeieşti, fragilitatea fiinţei umane sub mâna puternică a Creatorului său.
Nici cerul, nici pământul, nici adâncimile pământului nu pot fi lipsite de prezenţa lui Dumnezeu, atunci psalmistul se gândeşte cum ar fi dacă n-ar mai exista lumina zilei si ar fi numai o noapte neagră, un întuneric fără dimineaţă. Atât de sublimă apare atunci în ochii săi prezenta lui Dumnezeu pentru care nu există întuneric, căci faţa Lui suprimă întunericul. El este veşnica Lumină, Părintele luminilor, viata eternă si frumuseţea neveştejită!
Şi acum, când proorocul este inspirat să vorbească despre atotputerea lui Dumnezeu, nu se extinde la marea

creaţiune, ci se opreşte să admire propria sa făptură, copleşit de sfântă uimire şi stârnit la prea cuvenita laudă. S-ar părea că vorbeşte în stil poetic înflăcărat, dar de fapt el spune taine adânci, pe care omul de astăzi care a apucat sfârşitul vremurilor şi creşterea cunoştinţei le pătrunde şi se minunează ce comori de ştiinţă pură a ascuns Dumnezeu în Sfintele Scripturi.
Mai întâi, psalmistul vorbeşte despre alcătuirea sa miraculoasă în pântecele mamei. într-adevăr, procesul vieţii, perpetuarea vieţii în fiinţa umană, ca şi în toate fiinţele, este o minune. Omul poate s-o studieze, s-o descifreze până la anumite limite, dar s-o producă sau s-o oprească nu va putea niciodată. Cheia sursei vieţii este la Dumnezeu şi cei ce s-au trudit să "fabrice" "măcar o celulă vie" n-au reuşit.
Dar psalmistul merge destul de departe în zona revelaţiei, pentru că Domnul i-a deschis intrarea. Domnul l-a avut în vedere pe omul secolului 20, care să aibă mărturia Sa, mărturie care depăşeşte "ştiinţa pe nedrept numită astfel". Trupul omenesc, pentru a îmbrăca fiinţa umană, la originea sa a fost "ţesut în chip ciudat", "într-un loc tainic" (secret), "în adâncimile pământului". (în traducerile în engleză K.J.V.[1] şi N.A.S.B.[2], nu există: *"ca* în adâncimile pământului", ci chiar "în adâncimile pământului".)
Adam a fost creat într-un atelier secret şi dacă Sfânta Scriptură spune literalmente că "în adâncimile pământului", aşa trebuie să fie.
Domnul Dumnezeu a lucrat în secret la alcătuirea lui Adam, pentru că a fost prima fiinţă creată după chipul şi asemănarea Sa. Ca un mare artist, El Şi-a acoperit opera cea mai mare de privirile îngerilor, ale tuturor fiinţelor înalte, pentru ca atunci când le va fi dezvăluită să poată fi văzută "înţelepciunea Sa nespus de felurită" şi cerul să se bucure de o nouă făptură, necunoscută până atunci şi rânduită la o slavă fără asemănare!
[1] K.J.V. - King James Version
[2] N.A.S.B. - New American Standard Bible

Până să-1 fi aşezat pe om în grădina Edenului, Domnul cel în trei feţe a ţesut cu măiestria Sa creatoare pe omul dragostei Sale într-un loc secret, ascuns de ochii şarpelui cel vechi. Acolo, în "adâncimile pământului", exista tot materialul necesar, existau la concentraţia maximă toate elementele din "ţărâna pământului" din care Domnul a urzit, a ţesut şi a desăvârşit modelul original al fiinţei umane. Iov, în cartea sa extraordinară, spune şi el lucruri răscolitoare. Ele par figuri de stil, dar sunt taine divine, care ne duc şi pe noi, ca şi pe David, la adorarea creatorului.
"Adu-Ti aminte că Tu m-ai lucrat ca lutul"... zice Iov! (cap. 10: 9-12)'
Şi mai departe: "Nu m-ai muls ca leptele? Nu m-ai închegat ca brânza? M-ai îmbrăcat cu piele şi carne, m-ai ţesut cu oase si vine; mi-ai dat bunvointa Ta si viata"... Ce frumos se vede aici, în lumina vie şi adevărată a Sfintei Scripturi, procesul evolutiv de gândire în creaţia

dumnezeiască. Nu "evoluţia vieţuitoarelor" a lui Darwin, abuziv folosită în ateism, ci ordinea, armonia, echilibrul şi frumuseţea din zidirea lui Dumnezeu. în tot ce El a gândit şi a proiectat în existentă, a fost o ordine, o construcţie perfectă, o "ţesătură" măiastră! De la fiinţele monocelulare, de la materia vie şi organică gelatinoasă, apoi zgârcioasă, până la cea mai complexă şi organizată, Creatorul a gândit şi a lucrat aşa ca să fie toate "bune" când le va isprăvi!
"M-ai muls ca laptele"..., "m-ai închegat ca brânza"..., omul luat din ţărână, dar din ţărâna aceea "topită", muls afară din sursa cu elementele vitale ale creaţiei dumnezeieşti, închegat, răcit, strecurat, a trecut apoi mai departe în procesul minunat al alcătuirii sale, ca să fie coroana creatiunii şi părtaş intim la slava Dumnezeirii care este Dragoste şi Sfinţenie. Căci numai omul a fost înzestrat cu "bunăvoinţa si viata": suflare de viată sau suflet viu (Gen. 2: 7) şi spirit prin care să comunice cu Dumnezeu şi care să fie sanctuarul lui Dumnezeu în fiinţa sa. Mai presus de animale, "pentru putină vreme mai prejos de îngeri"..., omul a

apărut purtând chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, spre bucuria cerului şi plăcerea înţelepciunii (Prov. 8: 22-31).
Psalmistul a scris, la vremea lui, fără să ştie de codul genetic, dar a fost iniţiat de Dumnezeu să ştie că: "... în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte să fi fost vreuna din ele"... şi se desfăta în admiraţie pentru adâncimile tainelor Ziditorului său, necuprins în măreţie şi slavă. A înţeles şi că trecerea sa prin moarte se va solda tot cu întâlnirea sa cu Dumnezeu: "când mă trezesc sunt tot cu Tine"...
Dar, copleşit de atâta frumuseţe şi înaltă ştiinţă, omul lui Dumnezeu aduce în completare exact ceea ce mai lipsea: năzuinţa arzătoare a sufletului său, de fapt, expresia întregului dor al sfinţilor, de a vedea stârpirea răului şi a celor răi. Dreptatea şi Sfinţenia lui Dumnezeu cere judecata şi eliberarea de cel rău a creatiunii... "Si firea aşteaptă cu o dorinţă înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu"..., căci şi ea suspină în robia stricăciunii adusă de Satana şi de păcat (Rom. 8: 19-25). Si, pentru că se ştia şi pe el însuşi în vinovăţia omenească, psalmistul se expune larg şi sincer cercetării lui Dumnezeu şi acceptă cu dor sfânt îndreptarea sa cea după voia lui Dumnezeu": "cercetează-mă"... "încearcă-mă"... "vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei"...
De fapt, acesta este suspinul Duhului Sfânt în duhul şi în inima tuturor copiilor lui Dumnezeu, pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu şi potrivit cu năzuinţa Sa arzătoare de a-L proslăvi pe Tatăl şi pe Fiul (Ioan 16: 13-14; Rom. 8:26-27). Iar Ziditorul nostru Cel Atotputernic Şi-a arătat dragostea Sa necuprinsă în Fiul Său Preaiubit şi a pus temeliile zidirii celei noi pe Neprihănirea, Sfinţenia şi Dreptatea împlinită în El, marele nostru Răscumpărător şi Domn, Isus Hristos! A Lui fie slava în veci şi binecuvântată să fie venirea Sa pe nori pentru Mireasa Lui iubită, care îl aşteaptă!
84
85
25 octombrie 2001

"CA TĂMÂIA SĂ FIE RUGĂCIUNEA MEA ÎNAINTEA TA, ŞI CA JERTFA DE SEARĂ SĂ FIE RIDICAREA MÂINILOR MELE"

Psalm 141: 2

Cu aceste cuvinte nespus de frumoase şi pătrunzătoare şi-a înălţat psalmistul inspirat cugetul la Domnul Dumnezeul său, cu cel mai profund simţământ de adorare şi evlavie. Ca om după inima lui Dumnezeu, rege şi prooroc, David şi-a trăit viaţa lui zbuciumată în dimensiuni majore şi L-a cunoscut pe Domnul atât de bine încât a putut să facă cea mai distinsă mărturie despre El.
Pe noi, copiii Săi răscumpăraţi şi sfinţiţi pentru El, Dumnezeu-Tatăl ne-a chemat, prin Domnul Isus Hristos, la o preoţie împărătească, la părtăşie cu Slava Sa dumnezeiască şi, în cazul acesta, să ne punem întrebarea cum decurge viaţa noastră de rugăciune şi cum ne

exprimăm în rugăciunile noastre. Noi toţi ştim ce este rugăciunea, ni s-a spus, am citit, am auzit multe despre rugăciune. Toate acestea sunt lucruri bune, la care mai trebuie doar să ţinem seama de imperativele scurte şi clare din Cuvântul lui Dumnezeu: "rugaţi-vă prin Duhul Sfânt" şi "rugaţi-vă neîncetat" (Iuda 20b; 1 Tesal. 5: 17). Când rugăciunea este prin Duhul Sfânt, Tatăl şi Fiul este proslăvit, iar noi suntem, ajutaţi să ne rugăm în armonie cu voia lui Dumnezeu. Când este neîncetată: trăirea, umblarea şi mărturia noastră sunt plăcute lui Dumnezeu (Ioan 16:14; Rom. 8: 26-27). (A ne ruga neîncetat nu înseamnă a nu face nimic altceva decât să ne rugăm, ci înseamnă a nu împiedica şi a nu opri rugăciunea în orice vreme şi împrejurare când ea trebuie făcută.) Să ne bucurăm de harul că toate rugăciunile sfinţilor

după voia lui Dumnezeu sunt ascultate, "mare putere are rugăciune celui neprihănit" şi rugăciunile tuturor sfinţilor sunt folosite de îngeri la înmiresmarea cerului! (Apoc. 8: 3) Cuvintele din rugăciunea psalmistului citate mai sus au un înţeles bogat şi adânc pentru noi, căci n-au fost scrise numai ca o simplă comparaţie, ca figură de stil. Năzuinţa arzătoare a lui David ca rugăciunea lui să fie plăcută Domnului este şi năzuinţa noastră. Putem fi siguri că David a cucerit plăcerea Domnului pentru că şi-a sprijinit rugăciunea pe principiile dumnezeieşti, pe orânduirile Lui. Tămâia şi jertfa de seară au fost aşezăminte sfinte ale Dumnezeului Celui Viu şi adevărat, Dumnezeul lui Israel, Cel Atotputernic!

In vechime, poporul lui Dumnezeu era legat de jertfe, de altar, de cort (sau Templu) şi de preoţie. Tămâia era nelipsită din slujbele şi din jertfele după rânduiala levitică. Ea era o răşină parfumată care se obţinea prin tăieturi în scoarţa unui copac, şi care în contact cu aerul se întărea. Era scumpă şi preţioasă. Şi lumea îşi are parfumurile ei, care răscolesc simţurile, dar parfumul pătrunzător de tămâie a creat simţământul prezenţei lui Dumnezeu. în rânduiala divină tămâia trebuia pisată mărunt şi arsă împreună cu jertfele pe altar. în felul acesta ea prefigura pe Domnul Isus Hristos, a cărui voinţă a fost întotdeauna zdrobită înaintea Tatălui (Ioan 6: 38; Mat. 26: 39), iar arderea ei în foc prefigura suferinţele Sale în focul judecăţii lui Dumnezeu în locul nostru. Fără foc, tămâia nu putea să-şi dea mireasma o dată cu fumul plăcut din cădelniţele de aur de la Cortul Vechiului Aşezământ. Dorind ca rugăciunea lui să fie "ca tămâia" înaintea lui Dumnezeu, psalmistul aduce la Scaunul îndurării o inimă frântă şi un duh zdrobit. Acesta trebuie să fie punctul de plecare al unei rugăciuni. Sfintele Scripturi ne prezintă pe cei mai aleşi oameni ai lui Dumnezeu care de la zdrobire şi-au înălţat glasul spre El. Oricine îşi recunoaşte şi mărturiseşte vinovăţia fată de Domnul, îi dă Lui slava şi este înălţat în ochii Lui. Fără o voinţă zdrobită în faţa voii lui Dumnezeu nu este nici pace

pentru cel ce se roagă, nici părtăşie cu Dumnezeu. Iar fără focul suferinţelor după voia lui Dumnezeu viaţa creştină nu are parfum!

Psalmistul a dorit să-L slăvească pe Domnul şi să-L adore în aroma sacră de tămâie a duhului său zdrobit. în vremea aceea n-a fost cunoscut Domnul Isus Hristos, dar Duhul proorociilor sfinte S-a manifestat în oamenii lui Dumnezeu. Atunci când rugăciunea noastră va fi "ca tămâia", o dată cu fumul ei sfânt vom fi si noi înălţaţi prin credinţă la Scaunul de Har şi îndurare, la dreapta căruia este glorificat Domnul nostru Isus Hristos.

... "Şi ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele". Jertfa de seară, împreună cu jertfa de dimineaţă, era o ardere de tot a unui miel, însoţită cu o jertfă de mâncare şi o jertfă de băutură, "o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului" (Exod 29:38-43). Jertfa necurmată însemna prezenţa permanentă a Domnului în mijlocul poporului Său, în părtăşia Sa neîntreruptă cu poporul în sfinţenia Sa desăvârşită şi providenţa Sa. Poporul ales trăia înaintea lui Dumnezeu pe temeiul unei jertfe de sânge şi avea parte cu El printr-o jertfă de mâncare şi băutură. Toate aceste rânduieli au fost umbra bunurilor viitoare (Evrei 10: 1), care arătau spre Domnul Isus Hristos.

Psalmistul s-a referit numai la jertfa de seară nu fără sens. Jertfa de dimineaţă deschidea perspectiva unei zile cu tot ce se va petrece în ea. O zi înseamnă în mod natural: alergătură, osteneală, trudă, căderi, ridicări, lupte, zbuciumări. Dar Dumnezeu a pus la baza fiecărei zile o jertfă, în care omul să-si găsească scăparea din toate. Jertfa de seară înseamnă capătul unui drum de o zi din viaţă şi intrare în repaos, în pace si odihnă. Acest lucru îl dorea psalmistul.

Sufletul lui înseta după odihna care este în Domnul. La intrarea în odihnă, ultimul cuvânt îl are Domnul. El încheie toate lucrurile! "Eu sunt Alfa şi Omega!" Iar intrarea în odihnă înseamnă: "facă-se nu voia mea, ci voia Ta!" Duhul Slavei se odihneşte peste sfinţi când ei se supun smeriţi sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru

ca la vremea Lui El să-i înalţe (1 Petru 5: 6).
în simbolismul ei cel mai înalt, jertfa necurmată îl arată pe Domnul Isus în slujba Sa de Mij locitor ca Mare Preot ceresc glorificat care "trăieşte pururea ca să mijlocească pentru sfinţi"... (Evrei 7:25) Iar partea noastră în însemnătatea acestei slujbe este: "rugaţi-vă neîncetat", fără să fim legaţi de un loc anume sau de obligaţii exterioare, ca cei din vechime, dar într-o ţinută cuviincioasă şi într-un duh de evlavie.
Prin rugăciunea sa ca tămâia şi ca jertfa de seară, psalmistul s-a ridicat - aşa cum am spus la început - de la principiile şi orânduirile dumnezeieşti din vremea lui până la o cunoaştere intimă şi apropiată a Domnului şi totuşi limitată. Pentru că plinătatea a venit prin Domnul Isus Hristos. El ne-a adus harul si adevărul si cultul în duh si adevăr. El însuşi S-a rugat în relaţie desăvârşită cu Tatăl şi ne-a lăsat modelul Său. Nu s-a rugat nimeni ca El, dar toţi cei care îl urmează pot să fie schimbaţi după chipul şi asemănarea Lui. Pe El rugăciunea L-a putut schimba la faţă, căci S-a rugat ca Unul singur născut din Tatăl, El însuşi fiind tămâia zdrobită şi jertfa necurmată. Slava Dumnezeirii Sale a strălucit ca soarele, din lăuntru în afară, până şi hainele I S-au făcut albe ca lumina (Mat. 17: 20) sau cum nici un nălbitor nu poate da! (Luca 9: 29)
Şi faţa lui Moise a strălucit (Exod 34: 29-35), dar cu o strălucire din afara lui şi cu o slavă trecătoare (2 Cor. 3: 7). Dar strălucirea transfigurării Fiului a fost din El spre afară, si cu această slavă ascunsă în chipul Său de om, ba chiar de rob, El S-a dus la moarte! Fie ca şi noi să ne rugăm până la transfigurare! Nu într-o strălucire văzută, ci schimbaţi din oameni vechi în oameni noi, din oameni noi în sfinţi consacraţi si din sfinţi consacraţi în sfinţi desăvârşiţi (Coloseni 1: 28). Dacă rugăciunea nu ne schimbă, trebuie să ne schimbăm noi felul de a ne ruga: "prin Duhul"! Duhul Sfânt ne aduce la cruce, ne arată mormântul gol si scaunul de glorie al Domnului Hristos: judecata noastră în faţa crucii Lui şi moartea noastră împreună cu El; apoi puterile învierii Lui şi învierea noastră în

 El si împreună cu El; iar şederea Lui la dreapta măririi dumnezeieşti a Tatălui ne face biruitori! Biruitori sunt toţi copiii lui Dumnezeu credincioşi! (1 Ioan 5: 4-5) Mai mult decât biruitori sunt aceia care străbat cu bucuria triumfului calea suferinţelor, a prigonirilor şi a martirajului pentru Numele scump al Domnului Isus Hristos! (Rom. 8: 35-39)
91
22 martie 2002

CÂND TACE DUMNEZEU

"Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui şi nu va mai putea de veselie pentru tine. " (Ţefania 3:17)

De multe ori, tăcerea spune mai mult decât vorba. Proorocul Ţefania se adresează cu acest cuvânt poporului lui Dumnezeu din vechime, în mod specific Ierusalimului, şi, ca întotdeauna, cuvântul profetic ţinteşte departe. Vorbind despre o "tăcere" a lui Dumnezeu, chiar în timpul unei mari veselii, tocmai când aceasta predispune la exuberanţă, proorocul inspirat ne transpune şi pe noi la o cugetare mai adâncă asupra Cuvântului lui Dumnezeu, care se lămureşte prin el însuşi.
întotdeauna sensul cel mai apropiat de slovă trebuie luat în seamă şi respectată ordinea istorică a lucrărilor lui Dumnezeu. Aici, El vorbeşte poporului Său Israel, care a rătăcit mult, s-a depravat, a fost judecat şi pedepsit aspru, a suferit şi s-a zbuciumat ca nici un alt popor. Dar dacă pe alte neamuri Dumnezeu le nimiceşte, "le şterge pomenirea de sub ceruri" (exemplu: Amalec, Edom, Asiria, Ninive etc), pe Israel îl regenerează din propria lui cenuşă. Este poporul care nu poate să piară, pentru că este poporul ales al Dumnezeului Celui Viu şi

El Şi-a legat slava de acest popor! în mijlocul lui stă un Domn Viteaz, nebiruit, pentru care nimic nu este imposibil, nici prea greu! Acest Viteaz înfrânge popoarele vrăjmaşe, destramă slava lumii întregi, îşi tine făgăduinţele şi înalţă poporul Său prin care se adevereşte pe Sine şi gloria Sa nemuritoare.
De unde atâta bucurie, pentru ce atâta veselie?! Trebuie

să fie o pricină care e mai presus de oricare alta! Are Dumnezeu o plăcere deplină, o bucurie fără margini în Cineva şi acel Cineva este Fiul Său Preaiubit, pe care L-a dat pentru salvarea lumii şi răscumpărarea poporului Său iubit. "în El îmi găsesc toată plăcerea Mea"... a spus Domnul Dumnezeu! (Luca 3: 22) Când Fiul Său va fi recunoscut de Israel, când "vor vedea pe Cel Ce L-au străpuns", îl vor plânge, îl vor primi şi I se vor închina, atunci Dumnezeu-Tatăl nu va mai putea de bucurie şi veselie. Atunci "va tăcea", nu va mai avea de spus judecăţi şi urgii prin proorocii Săi, nu va mai lovi pe iubiţii Lui care L-au necinstit atât de mult şi au stricat Mărturia Lui în fata lumii întregi.
Nu va putea niciodată omul să pătrundă şi să înţeleagă măcar o fărâmă din suferinţa dragostei de Tată-Dumnezeu-Creator şi Domn, în mare dilemă dintre dragoste şi dreptate! El Şi-a exprimat durerea de multe ori prin prooroci, şi dacă nu a putut rezolva dilema, a fost pentru că L-a sacrificat pe Fiul Său Cel Drept şi Sfânt, şi prin El pe Sine însuşi.
"Va tăcea", căci Fiul Său va fi înălţat, slava Lui va umple pământul şi va străluci peste Israel şi Ierusalim. în Domnul sunt puterile vieţii şi tăcerea Lui va însemna odihnă! Cine va intra în odihna Sa va găsi pace, armonie, bucurie şi veselie. Pe pământul pe care a suferit, a fost umilit şi răstignit, Fiul îşi va primi cinstea cuvenită. Sabatul milenial al păcii şi al odihnei va fi un provizorat, dar se va demonstra tuturor făpturilor, cerurilor şi pământului Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrările Lui nu se opresc unde gândim noi, planurile înţelepciunii şi iubirii Sale sunt dincolo de priceperea noastră!
Pentru Biserică, cea una singură vie şi adevărată, sfântă şi curată, Domnul nu este mai puţin ca un Viteaz slăvit şi atotbiruitor Viteaz, care a biruit la Golgota, cât şi la mormântul lăsat gol, iar acum domneşte biruitor în glorie la dreapta măririi lui Dumnezeu-Tatăl. Răscumpăraţii Săi sunt aşezaţi în biruinţa Lui şi fiecare din ei poate spune: "pot totul în Hristos, care mă întăreşte". Pentru cine crede în El si-L mărturiseşte, lumea este biruită, şi împreună cu ea moartea, păcatul, infernul şi orice

stăpânire vrăjmaşă. Dar, să se ştie că este vorba de credinţa care "mărturiseşte", nu doar zice! Iar a mărturisi înseamnă a trăi şi a umbla în Adevăr!
Şi de dragul Bisericii Dumnezeu "tace". Se bucură şi se veseleşte, pentru că "la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul"... (Evrei 1: 1-4) şi pentru că "nu mai este nici o osândă pentru cei ce sunt în Hristos-Domnul"... (Rom. 8: 1) Tăcerea Lui înseamnă o mare bucurie şi veselie împreună cu tot cerul, pentru fiecare păcătos care se pocăieşte şi crede în Evanghelie! Cine a crezut în Fiul a trecut din moarte la viată si nu mai vine la judecată (o dată cu lumea) pentru că s-a judecat la cruce şi a primit moartea omului vechi împreună cu El, ca să fie şi înviat împreună cu El, în omul cel nou, la viaţa cea nouă.
Dumnezeu "tace", pentru că acum în ceruri vorbeşte sângele Fiului, "mai bine decât sângele lui Abel"... (Evrei 12:24) şi pe temeiul acestui sânge scump Fiul mijloceşte ca Mare Preot Ceresc pentru desăvârşirea sfinţilor, îi apără de pârâşul lor si îi ridică din căderile si slăbiciunile lor. Abel a fost un martir şi sângele lui striga din pământ cerând răzbunarea dreptăţii. Sângele Fiului, curat şi nevinovat, este sângele răscumpărării, al ispăşirii, şi cere iertare şi îndurare.
Uneori, Dumnezeu tace şi nu le răspunde copiilor Săi cei mai aleşi şi mai scumpi, chiar în cele mai grele încercări, pentru ca "răbdarea să-şi facă desăvârşită lucrarea"... Căci credinţa dată o dată pentru totdeauna sfinţilor lucrează împreună cu răbdarea. Roadă răbdării este slava şi încununarea, domnia şi împărăţia împreună cu Fiul, în măsura în care fiecare a suferit, a răbdat şi a nădăjduit cu bucurie! Un singur drum duce la slavă: drumul crucii şi oricine a plâns şi a suferit pe acest drum, de dragul Domnului Isus, cunoaşte că Duhul Slavei Se

odihneşte peste el aici, iar sus va avea parte cu El în gloria promisă!
"Marea tăcere" a lui Dumnezeu a fost atunci când Fiul Său a fost pe cruce, când Dumnezeu era în Hristos, ca să împace lumea cu Sine"... (2 Cor. 5: 19) Hristos-Adevărul a tăcut în faţa
95
LA IZVORUL SFINTELOR SCI
lui Pilat, ca să nu Se sustragă de la osândă şi Hristos-Mielul a tăcut când a fost dus la Oaia a tăcut când a fost tunsă de slava Sa şi batjocură, scuipat şi ură. A fost ceasul li când s-a săvârşit mântuirea noastră! (Psalm′. noi am fost chemaţi să ne umplem gura cu lai mare şi scumpă mântuire, pentru harul cel lucrează în noi, şi pentru părtăşia la gloria vi
Dar, mare lucru şi de mare preţ noastră, atunci când ni se ia dreptatea no£ drepturile noastre din pricina Numelui scump Multă înţelepciune dovedeşte cine ştie să atunci când se aprinde roata vieţii. Acest fJ avea răsplata la vremea potrivită! Domnul va| smeriţi.
Fie ca jertfa de laudă a buzelor sf necurmat din poporul lui Dumnezeu, la Scai de Slavă, în Numele Domnului Isus Hristol Evangheliei Sale să răsune până la marginii] gura tuturor slujitorilor Săi, însoţită de trăi Dragostea Adevărului; şi Duhul şi Mireasa să f "Amin! Vino, Doamne Isuse!"
96
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI
lui Pilat, ca să nu Se sustragă de la osândă şi să nu evite crucea. Hristos-Mielul a tăcut când a fost dus la măcelărie. Hristos-Oaia a tăcut când a fost tunsă de slava Sa şi încărcat de dispreţ, batjocură, scuipat şi ură. A fost ceasul lung şi greu al tăcerii, când s-a săvârşit mântuirea noastră! (Psalm 22: 1 -2). în schimb, noi am fost chemaţi să ne umplem gura cu laude, pentru această mare şi scumpă mântuire, pentru harul cel bogat şi slăvit care lucrează în noi, şi pentru părtăşia la gloria veşnică a Fiului.
Dar, mare lucru şi de mare preţ poate fi şi tăcerea noastră, atunci când ni se ia dreptatea noastră şi ni se calcă drepturile noastre din pricina Numelui scump al Domnului Isus. Multă înţelepciune dovedeşte cine ştie să tacă în smerenie, atunci când se aprinde roata vieţii. Acest fel de tăcere îşi va avea răsplata la vremea potrivită! Domnul va lua apărarea celor smeriţi.
Fie ca jertfa de laudă a buzelor sfinţite să se înalţe necurmat din poporul lui Dumnezeu, la Scaunul Său de Har şi de Slavă, în Numele Domnului Isus Hristos; fie ca mărturia Evangheliei Sale să răsune până la marginile pământului, din gura tuturor slujitorilor Săi, însoţită de trăire şi umblare în Dragostea Adevărului; şi Duhul şi Mireasa să zică fără încetare: "Amin! Vino, Doamne Isuse!"
96
Matei 12: 18

DOMNUL ISUS PRIN LANURILE DE GRÂU

Ce privelişte încântătoare trebuie să fi fost trecerea Domnului Isus prin lanurile de grâu, împreună cu ucenicii Săi. într-o zi de Sabat. Fixată într-un tablou, ar apărea ca un peisaj rustic, într-o atmosferă de pace şi seninătate. S-ar putea vedea cum spicele de grâu s-au aplecat în faţa Creatorului lor, care acum era "Grăuntele de grâu care a căzut pe pământ ca să moară".
Dar ucenicii erau săraci şi flămânzi; au rupt spice, le-au frecat în palme şi mâncau grâu crud. Ce scandal a ieşit de aici! Nimic n-a scăpat de privirile iudeilor, gata oricând de poticrire şi critică răutăcioasă. Nici nu s-au lăsat fără să împingă uia şi împotrivirea până la moarte! Dar ce senin şi calm era Domnul Isus şi din înţelepciunea Sa nepătrunsă ieşeau replici care tăiau adânc, la rădăcina îngustimii gândirii omeneşti.
S-ar putea ridica întrebarea: Oare n-a putut Fj evita poticnirile?! Domnul Păcii a făcut atâta tulburare iudeilor din neamul Său iubit? Nu se putea face lucrarea Sa fără atâta conflict şi confruntare?! De ce nu i-a cruţat în micimea or şi a cugetelor lor slabe?!
Nu, nu s-a putut! întâi, ei n-au fost numai mărunţi şi slabi, ci au fost si aroganţi; batjocoritori înrăiţi, au nilit mai mult întunericul decât lumina! Şi n-au vrut să \ină la lumină!... Apoi, Domnul mergea pe un drum neînţeles de nimeni: la cruce! Fără cruce n-ar fi fost salvare. Iar pe Irumul crucii nu există raţiune omenească, ci nebunie şi peticnire (1 Corniteni 1: 18-25). Multe pricini de poticnire au găsit în Domnul Isus cei ce iubeau mai mult întunericul decât

lumina. Cea mai f ecventă era pentru că El săvârşea tămăduiri în ziua Sabaului. în
97
LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI
realitate, Domnul nu Se făcea vinovat, după Lege, de călcarea Sabatului în felul acesta şi li S-a argumentat ca atare! *("Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie şi-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce şi s-o scoată afară? Cu cât mai de preţ este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat. "* - Matei 12: 10-14)
Dar fariseii au adăugat la Lege tradiţia lor personală, ca să se Înalte în ochii poporului cu neprihănirea lor şi făceau caz de iaptul că Domnul nu ţinea seamă de aceasta.
în situaţia ucenicilor, care au rupt spice de grâu din lan ca să-şi potolească foamea, nu mai era pricina tămăduirilor. Dir si acum, ca si întotdeauna, în felul cel mai minunat, Domnul a ridicat deasupra Legii: Mila! *"Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan"*\ (Luca 16: 16) *"Hristos este sfârşitul Leţii"*\ (Romani 10: 4) El a adus mila! El a ridicat excepţiile (carul cu David şi pâinile sfinţite) la nivelul LEGII CELEI NOt, care este: dragoste, milă, bunătate - împăcate prin El - cu neprihănirea, sfinţenia şi dreptatea. Numai în El există un echilibru desăvârşit.
David era surghiunit în vremea aceea, prigonit, sărac şi flăihând - el şi oamenii care i-au fost loiali în astfel de împrejurări (1 Samuel 21: 3-6). A fost mult mai de preţ înaintea lui Dilmnezeu viaţa omului după inima Sa decât pâinile simbolice, care erau bunuri pieritoare faţă de realitatea pe care o înfăţişau. Această "realitate" era Hristos-Domnul în părtăşie cu sfinţii Săi şi aceasta n-a avut nimic de suferit pentru că David îi oamenii lui au mâncat pâinile sfinţite, rânduite numai preoţilor şi familiilor lor, într-o situaţie cu totul excepţională.
A fost nedreaptă acuza asupra ucenicilor pentru că au rupt spce de grâu din lan în zilele de Sabat. Legea permitea acest luîru, fără să specifice ziua de Sabat (Deuteronom 23: 25). De fapt toate observaţiile şi acuzele loveau în Domnul Isus. Să fi fost la întâmplare acest incident?! Nu! Pentru că prin tot ce Şi-a stârnit poticnire, împotrivire şi conflict de moarte, Domnul i ridicat privirea şi înţelegerea omenească de la slujbe
98
DOMNUL ISUS PRIN LANURILE DE GRÂU şi lucrări la Domn şi Stăpân, de la lege la Legiuitor, de la daruri la Dăruitor, de la binecuvântare la Cel Ce binecuvântează, de la omenesc la dumnezeisc! (De exemplu, vierii au vrut via, dar nu şi pe Moştenitorul! - Marcu 12: 1-8)
Domnul Isus a venit ca UNUL MAI MARE! Mai mare decât: Templul, mai mare decât Sabatul, mai mare decât Iona, decât David, decât Solomon, decât Avraam, decât cel ce este în lume, mai mare decât inima noastră!
"Aici este Unul Mai Mare..." a spus El, slăvit să fie Numele Lui! Şi este necurmat "aici" şi "acum"! Niciodată nu lipseşte şi nici nu este departe! Şi Marta a gândit că fratele ei va învia *"la înviere, în ziua de apoi"...,* dar lângă ea era învierea şi Viaţa. Ce har slăvit, că tot timpul, cu noi şi în noi, acum şi aici, este UNUL MAI MARE! Mai mare decât necazul, decât boala, decât moartea, decât toate suferinţele, durerile şi umilinţele noastre! Prin El ne-a venit Harul si Adevărul! Si Harul este atât de scump, atât de mare, necuprins şi nesecat, încât ne ridică deasupra lumii, deasupra cancerului, deasupra tuturor urgiilor de sub soare!
Adevărul sfinţeşte si eliberează! Nu există robi ai păcatului în poporul răscumpărat al lui Dumnezeu şi nici iubitori de necurăţie! Dumnezeul Cel Preasfânt, Dumnezeu al oricărui har, al păcii, şi al mângâierii să fie cu toţi cei ce-L cheamă din inimă curată.
99
11august 2001
Isaia5: 1-7 Matei 21: 33-46

VIA LUI DUMNEZEU SI VIERII

Trăim într-o lume tulbure şi frământată, mai stricată şi mai rea ca oricând. Cuvântul lui Dumnezeu spune că "toată lumea zace în cel rău" şi merge din rău în mai rău. Suntem chemaţi să fim conştienţi de această tristă realitate si să deosebim "pe cele alese" (Fii. 1:9-11). Deşi aşa stau lucrurile, preocuparea noastră de căpetenie nu este lumea, ci Cuvântul lui Dumnezeu şi împărăţia Lui, a cărei temelie şi vârf cu slavă nepieritoare este Domnul Isus Hristos.

într-o astfel de lume înstrăinată de Ziditorul ei şi potrivnică Răscumpărătorului său, Domnul Dumnezeu Şi-a făcut lucrarea Lui nestingherit, potrivit cu îndelunga Sa răbdare, sfinţenie şi dragoste. De-a lungul vremurilor, El a ţinut legătura Sa cu omul, Si-a instituit asezămintele Sale sfinte si mereu a chemat la Sine pe cei ce L-au părăsit, prin gura proorocilor.
Astfel, atunci când Domnul a înfiinţat poporul Său Israel, Cuvântul ne spune în cuvinte poetice de o rară frumuseţe cum pe o câmpie mănoasă a fost plantată o vie, proprietatea Celui Prea Iubit (Isaia 5: 1-7). Lumea înconjurătoare îşi vedea de drumul ei şi de stricăciunea ei, dar via lui Dumnezeu era în grija dragostei Lui şi era înzestrată cu tot ce trebuia în vederea unei bune recolte: pământ curăţit de pietre, saduri de viţele cele mai alese, gard, turn şi teasc. Şi totuşi, marea durere a fost că via a făcut struguri sălbatici.
Putem vedea în această superbă figură de stil din cuvântul inspirat al proorocului Isaia toată istoria dezolantă a poporului Israel. A fost ales ca să poarte pe pământ slava lui Dumnezeu printre popoare şi totuşi L-a înşelat, L-a părăsit şi L-a schimbat cu dumnezeii neamurilor. Aceşti "struguri sălbatici" au fost nespus de amari pentru inima Celui Veşnic.

Braţul Său cel Puternic 1-a scos pe Israel din ţara cruntei sale robii, "i-a curăţit de pietre" ţara Canaanului, nimicind popoare şi împăraţi mai puternici decât el. I-a dat Legea, făgăduinţele, patriarhii, mărturia profetică, regii, Templul, şi 1-a înconjurat cu legământul Său, ca să-l deosebească de toate popoarele. Legea a fost ca un teasc pentru conştiinţa evreului, care îi zdrobea cugetul sub greutatea ei, dar îl ridica în lume la cel mai înalt nivel spiritual. Nici un popor nu a avut ce au avut evreii. Turnul a fost providenţa necurmată, vegherea lui Dumnezeu asupra lui prin slujba plină de curaj şi onestitate a proorocilor, pe care El, Domnul Oştirilor, i-a trimis tot timpul cu înştiinţări şi avertismente puternice. Iar gardul a fost semnul văzut al divinului legământ: tăierea împrejur a opta zi, o distincţie tare ca o pecete pe un popor care aparţinea lui Iehova.
Cum a putut Israel să-L dezonoreze pe Dumnezeul său, este o întrebare grea. (Tot atât de grea ar putea fi întrebarea cum a ajuns creştinătatea să fie un amestec lumesc, o babilonie dizgraţioasă, o vie împrăştiată, cu struguri mai sălbatici decât cei din via cea veche.) Am putea să ne gândim că împotrivirea marelui vrăjmaş a fost înverşunată şi nu s-a lăsat până nu a corupt acest popor şi 1-a abătut de la ţintă. Dar ultimul cuvânt nu este cel al vrăjmaşului, ci este al Domnului! El are toată puterea să-Şi împlinească planurile, să-Şi ţină făgăduinţele şi să-Şi apere gloria Sa nemuritoare! Raţiunile Sale, noi nu le putem pătrunde, dar îi aducem închinare, laudă şi mulţumire, căci este drept, sfanţ şi credincios iubirii Sale.
Am pornit de la istoria tristă a Viei Celui Prea Iubit din vechime, ca să ajungem la "Pilda Vierilor", pe care a spus-o Domnul Isus în timpul lucrării Sale pe pământ. în această pildă, Domnul Isus reia elementele principale din istoria trecutului: gardul, teascul şi turnul, pentru că în prima parte a misiunii Sale, Domnul Isus S-a adresat poporului Israel: "A venit la ai Săi" (Ioan 1: 11) şi: "Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel"... (Matei 15: 24) Când El a venit a găsit aceeaşi stare de necredinţă şi împotrivire a poporului, mai ales a conducătorilor

lui, afară de o "rămăşiţă" credincioasă, care aştepta cu dor împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu cu privire la Mesia. în orice vremuri a existat "o rămăşiţă", pentru că Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără mărturie.
în limbajul Sfintelor Scripturi există trei simboluri care îl reprezintă pe Israel: smochinul îl înfăţişa ca naţiune aleasă, măslinul înfăţişa privilegiul său religios, ca popor care a primit cultul ceremonial direct de la Dumnezeu, iar viţa înfăţişa privilegiul spiritual ca din el "să iasă după trup Hristosul". Din nefericire, Israel şi-a pierdut favorurile sale dumnezeieşti si harul a trecut la Neamuri, până când acestea vor împlini numărul deplin de intrare în împărăţia lui Dumnezeu (Rom. 11: 25-36).
Domnul Isus a expus acest adevăr în unele pilde, dar în modul cel mai clar în pilda vierilor, încât "preoţii cei mai de seamă şi fariseii au înţeles că Isus vorbeşte despre ei" (Matei 21: 45-46). Tot în această pildă, Domnul Isus i-a înştiinţat pe potrivnicii Săi că "împărăţia lui

Dumnezeu va fi luată de la ei si va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite" (21: 43). Tragedia Israelului a fost cu atât mai mare, cu cât "vierii" ar fi vrut să pună stăpânire pe vie ca moştenire a lor, dar fără Moştenitorul! L-au scos afară din vie şi L-au omorât. Mult ar fi dorit evreii să-şi recâştige slava naţională prin scuturarea jugului roman, şi să se ridice la supremaţie asupra tuturor popoarelor, dar fără Hristos-Domnul-Cel-Răstignit.
Acum, ca unii care am primit intrare în împărăţia lui Dumnezeu, deci, "via", ne-a fost dată nouă, să ne transpunem în situaţia unor vieri chemaţi să dea socoteală Stăpânului. Trebuie să luăm bine seama că vine o vreme a roadelor! Culesul şi secerişul stau la capătul oricărei vieţi. Copiii lui Dumnezeu, sfinţii răscumpăraţi, toţi lucrătorii chemaţi în via Lui, toţi se vor înfăţişa înaintea scaunului de judecată al Domnului Hristos! (2 Cor. 5: 10; 1 Cor. 3: 1-15) Să nu trecem uşor cu gândul peste această măreaţă realitate! Vremea aceea pentru unii va fi

 o sărbătoare iar pentru alţii prilej de ruşine! (lloan 2: 28)
Dar este uimitor faptul că Stăpânul cere numai partea Lui de rod! (21: 34) El nu ia toată recolta pentru El! Ne-am gândit noi, oare, vreodată, care este "partea Lui de rod"? Toţi vierii care au lucrat cu credincioşie îşi vor lua răsplata şi se vor înfrupta din plin din rodul bun şi îmbelşugat al viei. Dar partea Stăpânului va fi neatinsă, numai a Lui!
Toţi copiii lui Dumnezeu, fii ai împărăţiei, toţi au primit chemarea în via Lui, fiecare pe măsura darului primit. Nu există creştin adevărat fără slujbă, oricât de mică sau neînsemnată. Un frate spunea că Dumnezeu nu are şomeri, nici pensionari! Fiecare lucrare are partea care este numai a Stăpânului şi aceasta nu va fi nici predica, nici numărul convertiţilor, nici învăţătura dată altora, nici milosteniile etc, ci va fi: cât de adânc şi sincer ne-am pocăit, câte jertfe de inimă frântă şi duh zdrobit am adus Ia altarul lui Dumnezeu, cât ne-am dezbrăcat de şinele nostru, cât am suferit împreună cu Hristos-Domnul nedreptatea, ocara, prigonirile, în moarte şi în îngropare cu El.
Am fost chemaţi să lucrăm în via Domnului, dar şi să ne lăsăm lucraţi de Duhul Său Cel Sfânt în lucrarea Sa de sfinţire... "Fără sfinţire nimeni nu va vedea pe Domnul" (Evrei 12: 14). Mântuirea, umblarea prin credinţă şi sfinţirea nu se pot despărţi! Cine vrea numai să lucreze, dar nu se lasă lucrat, nu va avea ce să dea Stăpânului ca parte a Lui de rod şi va putea pierde si ce a lucrat!
Fie să aşteptăm cu bucurie vremea roadelor, cu partea Stăpânului păstrată pentru El! Amin!
Vino, Doamne Isuse!
104
16 martie 2000
Ioan 11

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

Cuvântul lui Dumnezeu rămâne viu şi lucrător, plin de putere şi frumuseţe, zideşte în noi stâlpul şi temelia Adevărului, ne sfinţeşte şi ne mângâie! In cursul citirii Cuvântului la rând am încheiat acum nu de mult Evanghelia după Ioan. Totul a fost şi este minunat! Mi-a rămas ceva deosebit de altădată, capitolul 11, învierea lui Lazăr.
Se zice că învierea lui Lazăr a fost cea mai mare dintre minunile Domnului Isus. Eu nu zic că nu e asa, dar pentru mine toate sunt la fel de mari, căci El este mare şi minunat! Cum nu ar fi mare şi extraordinar lucru o mână uscată care se face întreagă si sănătoasă, sau un orb, sau un olog din naştere, care să devină oameni normali? Este adevărat că minunea învierii lui Lazăr din putreziciune a grăbit moartea Domnului Isus, a pecetluit condamnarea Lui! Cât este de adevărat si faptul că pe cei cu mintea şi inima pervertită minunile nu-i schimbă! Cea mai adâncă şi veritabilă lucrare este pocăinţa până la os şi măduvă, şi credinţa în harul şi adevărul adus de Domnul Isus Hristos!
Am văzut, citind Cuvântul, că Lazăr a fost "un oarecare...", un om fără însemnătate, fără rang social, fără calităţi deosebite. Dar avea ceva ce nu aveau alţii: era prieten cu Domnul Isus, şi Domnul îl iubea! în casa lui şi a surorilor lui, Domnul Isus Se odihnea, era preţuit, era ascultat si avea unde să-Şi plece capul! Aceasta îmi spune ce preţ au în ochii Lui aceia care n-au preţ în ochii lumii şi fiecare suflet este cunoscut şi iubit.

Ceea ce n-am văzut până acum este felul gradat în care Domnul Isus vorbeşte ucenicilor despre situaţia lui Lazăr: mai întâi le spune că este vorba de "o boală care nu duce la moarte", apoi "Lazăr, prietenul meu doarme" şi la urmă: *"Lazăr*

a murit" (cap. 11, versetele 4, 11, 14). El ştia totul, cunoştea şi sfârşitul acestei situaţii, dar ucenicilor le vorbea în fraze treptate şi în felul acesta îi pregătea pentru marea Sa lucrare. Dar aici a existat un substrat şi mai adânc. Domnul Isus păşea spre evenimentul decisiv cu prudenţa înţelepciunii, cu smerenia Sa faţă de Tatăl, cu inima Sa supusă voinţei Tatălui. Era momentul orientării Sale depline spre moarte! Spre cruce Domnul Isus a mers într-o coborâre solemnă, în sfinţenie desăvârşită, ca Mare Preot desăvârşit, care Se aduce jertfa pe Sine însuşi!
La mormântul lui Lazăr, Domnul Isus S-a înfiorat de două ori. N-a fost puţin lucru acesta! Cu nici un prilej al vreunei minuni Domnul nu S-a înfiorat! Afară de aceasta, o singură dată S-a mai înfiorat: atunci când au venit grecii să-L caute şi să-L vadă. A fost ceasul unei încercări grele pentru Domnul, care L-a făcut să-Şi vadă crucea cu preţul scump al dezbrăcării de Sine (Ioan 12:27), ca să Se încarce cu păcatele şi fărădelegile noastre.
Zăbovind încă două zile în Perea, după ce I s-a spus că "acela pe care îl iubeşte este bolnav", Domnul Isus le-a pus la grea încercare pe surorile lui Lazăr. Din Cuvântul scris vedem că Domnul îi iubea pe cei trei fraţi din Betania şi, deci, n-a zăbovit fiindcă nu-I păsa de ei. Iar ei se ştiau iubiţi de Domnul, din moment ce surorile aşa I-au comunicat: "acela pe care îl iubeşti"... Aşadar, dragostea nu lipsea, dar trebuia încercată încrederea. Mai mult decât atât: când zăboveşte, Domnul contează pe aceia pe care îi iubeşte, Se încrede în prietenii Săi. îi place să Se bizuie pe ai Săi, atunci când vrea să Se descopere în plinătatea slavei Sale!
Cu mulţi ani în urmă, când altfel de vremuri grele s-au abătut peste ţara noastră, a ajuns la noi ştirea că unii din fraţii noştri maghiari betanişti, cei mai buni, au intrat la închisoare pentru credinţa lor în Domnul Isus Hristos. Atunci, soţul meu mi-a spus aşa: "Să ne rugăm Domnului să ne facă parte şi nouă de acest har. Dacă El ne lasă la o parte de la favoarea ca

să suferim pentru Numele Lui, înseamnă că nu poate conta pe noi ca pe nişte oameni serioşi şi vrednici să-I purtăm mărturia."
De aceea, să-I facem Domnului plăcerea şi onoarea să ne încredem în El, în dragostea Lui şi credincioşia Lui, mai ales atunci când suntem în necaz, iar El zăboveşte faţă de noi.
în sfârşit, când Domnul a ajuns acolo unde a fost dorit şi aşteptat, a fost întâmpinat de amândouă surorile îndoliate cu acelaşi delicat reproş, dar de pe poziţii diferite: Marta, a stat dreaptă în picioare, fără să plângă, şi gata de conversaţie. Este drept că Marta era bine instruită şi ştia multe. De două ori ea îi spune Domnului: "ştiu"! (versetele 22 şi 23) Dar Domnul n-a întrebat-o ce ştie, ci dacă crede! Este bine să luăm aminte cum ne înfăţişăm înaintea Domnului! N-a fost rău lucrul acesta, dar n-a fost nici cel mai bun. Măria, însă, îi spune Domnului aceleaşi cuvinte, dar de jos de la picioarele Lui, cu lacrimi de duioşie şi de un regret cuviincios. Contează mult înaintea Domnului cum vorbim cu El în rugăciunile noastre şi cum vorbim despre El în relaţiile noastre.
Aici este momentul înfiorării Domnului Isus. Măria a venit înaintea Lui urmată de iudeii veniţi de la Ierusalim ca să le mângâie de pierderea fratelui lor. Ei n-au fost sinceri, aşa cum au vrut să pară, ci au prins prilejul când Domnul Isus le-a lipsit de ajutorul Său pe cele două surori, ca să umple ei golul cu făţărnicia lor religioasă. în clipele acelea apăsătoare, ei reprezentau pentru Domnul frontul încordat al porţilor iadului, prin necredinţa lor. Iar Măria, în durerea şi lacrimile ei, reprezenta fiinţa umană frântă sub puterea morţii care a intrat în lume în urma păcatului. între aceste două extreme, Domnul Isus suferea intrarea Sa în umbra morţii Sale ispăşitoare, cu fiorii reci ai osândei şi blestemului. înfiorat a doua oară, Domnul nostru iubit a trăit în adâncul flintei Sale sfinte si fără păcat confruntarea directă cu marele vrăjmaş, de sub stăpânirea căruia trebuia acum să smulgă trupul lui Lazăr în contul marii Sale jertfe de la cruce. Noi nu vom putea pătrunde niciodată ce a însemnat pentru Cel Neprihănit

povara imensă a puterilor

întunericului care s-au năpustit asupra Lui! Dar El a suferit totul, pentru ca norodul să creadă şi Dumnezeu-Tatăl să fie slăvit şi proslăvit în Fiul! Astfel, adâncindu-ne privirile în această măreaţă lucrare a Fiului lui Dumnezeu, care îi dovedea şi Dumnezeirea şi Mesianitatea, putem descoperi o anume ordine divină, care întotdeauna a alcătuit frumuseţea şi armonia lucrărilor Sale. La început, am văzut trei trepte în felul de a-Si desfăşura Domnul planul gândurilor Sale sfinte, vorbind ucenicilor despre: o boală, apoi despre somn şi la urmă despre moartea lui Lazăr.
Acum, în apropierea mormântului, (1) Domnul Isus rosteşte unul din cele mai înalte atribute ale Dumnezeirii Sale: "Eu sunt învierea şi Viata"... (2) Apoi: plânge, exprimându-Si astfel cea mai profundă compasiune pentru suferinţa umană. (3) Şi, în al treilea rând, Se înfioară sub umbra crucii Sale, unde numai El putea plăti plata păcatului şi a răscumpărării noastre.
în final, Domnul a pus o întrebare şi a rostit două porunci: 1) "unde 1-ati pus?"... 2) "daţi piatra la o parte"... si "Lazăre, ieşi afară!" In ascultare şi unitate perfectă cu Tatăl, comenzile Lui nu puteau fi decât executate. "Unde l-aţi pus?" este o întrebare care ne aminteşte de ceea ce s-a întâmplat în Eden: "Adame, unde eşti?"... Acolo unde omul se ascunde, este păcatul; unde omul pune ceva este moarte şi mormânt! Apoi: "daţi piatra la o parte" arată Suveranitatea Domnului Isus Hristos. El este Stăpânul Cel Prea înalt, voi oamenii aţi pus piatra, voi s-o daţi la o parte! Stăpânul face ceea ce voi nu puteţi face! El dă viaţa, El învinge putreziciunea El îsi supune toate lucrurile! Iar: "Lazăre, vino afară"... a fost comanda irezistibilă căreia infernul nu i s-a putut împotrivi, a Căpeteniei Supreme, a Domnului Vieţii. Iar mortul a ieşit legat, purtat de forţele nebiruite ale Cuvântului lui Dumnezeu.
Suplimentar, Domnul Isus a mai rostit o comandă: "Dezlegaţi-1 şi lăsaţi-1 să meargă!" Acela pe care El îl învie nu mai poate fi ţinut de legături omeneşti. Iar aceia care se

îndeletnicesc cu a lega pe alţii în forme şi sisteme lumeşti trebuie să se supună şi să le dea drumul. Dezlegarea şi umblarea în ascultare de Domnul sunt urmările neapărate ale învierii. A Lui să fie slava, cinstea şi lauda în veci de veci, iar a noastră fie bucuria mântuirii Lui şi părtăşia cu El în gloria Sa eternă.

27 aprilie 2000
Ioan 21-22

ÎNTÂLNIRI CU CEL ÎNVIAT

Cuvântul Sfintelor Scripturi vorbeşte despre Domnul Isus Hristos Cel înviat în cuvinte pline de greutatea adevărului veşnic şi neclătinat:
"El este Cel întâi Născut dintre cei morţi." - Col. 1:15; Apoc. 1:5.
"El este Pârga celor adormiţi", sau "Cel Dintâi Rod" -ICor. 15:20,23.
"El este Cel Dintâi din învierea morţilor." - Fapte 26:23.
Adevărul, realitatea şi puterea învierii Domnului nostru Isus Hristos ridică credinţa noastră la mărimea slavei dumnezeieşti şi mai presus de orice împotrivire a celui rău.
Adevărul cu privire la învierea Sa îl cred milioane de oameni care se numesc creştini. Dar realitatea şi puterea învierii ajunge cunoscută de tot mai puţini. Mulţi au făcut din realitatea ei integrală şi sublimă o trunchiere necugetată şi vinovată: a înviat, dar numai în spirit, nu şi cu trup. Ori, realitatea dumnezeiască evidentă în Cuvântul lui Dumnezeu este că Domnul nostru a înviat cu trup de slavă, incoruptibil, nesupus morţii şi putrezirii, şi cu acest trup Omul Isus Hristos a fost proslăvit în ceruri de-a dreapta măririi dumnezeieşti a Tatălui.
Cât priveşte puterea învierii Domnului Hristos, aceasta este si mai puţin cunoscută si trăită. "Credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna" învaţă că "El a fost dat din pricina fărădelegilor noastre şi a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi" (Rom. 4: 23-25). în această legătură indestructibilă între moartea şi învierea Domnului nostru stă viata în puterile învierii. Prin moarte, El a ispăşit vina noastră, ne-a răscumpărat, ne-a smuls din moarte la viaţă, din întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu. Prin înviere,

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI noi am fost socotiţi neprihăniţi, aşezaţi în starea cea după voia lui Dumnezeu şi desăvârşiţi în El, în Hristos-Domnul. Cine s-a întâlnit cu un Hristos viu, a intrat prin credinţă în puterile învierii Sale, care îsi au rădăcina si tăria în suferinţele si moartea Sa ispăşitoare (Filip. 3: 7-10). (Iar adevărul complet este că, în virtutea proslăvirii Sale în ceruri, toţi cei născuţi din nou din Dumnezeu au primit Duhul Sfanţ, au fost botezaţi într-un singur Duh, ca să alcătuiască un singur Trup, Trupul Domnului Isus Hristos (1 Cor. 12:13).
Acestea sunt lucrările cele mari şi minunate ale lui Dumnezeu, orânduirile şi legile creaţiei

Sale celei noi. Repetarea lor le aduce la ordine în duhul minţii noastre, ne aprinde focul sfânt pe altarul inimilor noastre. în Domnul Isus Hristos, Dumnezeu-Tatăl a desăvârşit lucrările Sale arătate în vechime, a schimbat "umbra bunurilor viitoare" de atunci în lumina deplină a cunoştinţei Sale.
In felul şi ordinea în care vedem în Cuvânt frumuseţea Celui înviat suntem zidiţi în credinţa de acelaşi preţ cu a tuturor sfinţilor.
1) "El este Cel întâi Născut dintre cei morţi." Aşa după cum Domnul Isus Hristos n-a fost o flintă creată, ci "Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut şi nu făcut", de o fiinţă cu Tatăl, una cu Tatăl, deopotrivă cu Tatăl, tot aşa în învierea Sa El este născut din Duhul de Viată al Tatălui, Duh care înghite tot ce-i muritor. Noi toţi vom fi înviaţi, dar El a fost născut dintre cei morţi, ca să fie "Cel de-al doilea Adam - un duh dătător de viată", "pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea" (1 Cor. 15:45;Colos. 1: 18).întâi Născut fiind, din El se naşte omul cel nou, din acelaşi Duh de Viată, si astfel învierea noastră viitoare, ca si naşterea din nou, de acum nu poate fi din altă sursă decât viată din Viata Lui (Ioan 1: 13).
2) "El este Pârga celor adormiţi", sau "Cel Dintâi Rod".
Pârga este rodul de calitatea întâi, cel mai ales şi cel
mai scump. în vechime, în rânduiala levitică, pârga din orice

rod curat si întâi născuţi ai animalelor curate erau închinate Domnului. Domnul Isus Hristos a proslăvit pe Tatăl şi prin moartea şi prin învierea Sa. El este Pârga născută din Duhul de Viaţă al Celui Veşnic. în grădina mormântului, El a spus Măriei Magdalina: "Nu Mă tine (nu Mă atinge), căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu"... (Ioan 20: 17) Cea mai frumoasă dimineaţă care a răsărit vreodată pe pământ a fost dimineaţa învierii. în prospeţimea triumfului Său, Domnul S-a arătat Măriei spre marea ei mângâiere, dar pârga biruinţei Sale a vrut s-o înfăţişeze Tatălui mai devotat şi mai presus de orice. Nu ni s-a mai scris mai mult, dar este cert că Fiul a închinat Tatălui Pârga învierii Sale, pe Sine însuşi, Cel Dintâi Rod. 3)"E1 este Cel Dintâi din învierea morţilor." în primele două ipostaze ale Celui înviat am văzut gloria învierii Sale reflectând spre mărirea lui Dumnezeu-Tatăl. Aici îl vedem pe Hristos Cel Viu ca o pe Căpetenie slăvită a celor înviaţi, care au adormit în El. Este adevărat cum este scris: "Si după cum toţi mor în Adam, tot asa toţi vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetei lui"... (1 Cor. 15: 22-24; Colos. 2: 12) în El toţi vor învia, dar împreună cu El nu toţi! Căci unii vor învia pentru judecată, alţii ca să fie părtaşi cu El la slavă. Astfel, "în adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El şi printr-o înviere asemănătoare cu a Lui." (Rom. 6: 5) Mai mult: "Dacă răbdăm, vom şi împăraţi împreună cu El" (2 Tim. 2: 12). Să nu uităm, însă, că moartea noastră împreună cu El nu este tot una cu adormirea noastră în El. Adormirea este fenomenul morţii trupului, este o despărţire între părţile fiinţei umane. Pe când moartea împreună cu El este un fenomen spiritual, este dezbrăcarea noastră de noi înşine (Mat. 16: 24), de vechiul Adam, ca să fim o făptură nouă în Hristos-Domnul.
Puterile învierii Domnului Hristos lucrează la creaţia unei lumi noi, în care va domni neprihănirea, pacea şi slava lui Dumnezeu. De aceea, fără moarte nu vom putea avea parte de învierea care să ne facă apţi pentru a locui în Ţara Neprihănirii

şi a suporta greutatea de slavă a domniei cu Hristos-Domnul, Cel Dintâi Rod din învierea morţilor.
Domnul Isus Cel înviat a rămas pe pământ timp de patruzeci de zile şi a avut dese întâlniri cu ucenicii şi prietenii Săi, pe care i-a iubit până la capăt, care şi ei L-au iubit pe El si au rămas cu El în toate încercările Lui (Luca 22: 28). Arătările Sale au produs bucurie amestecată cu teamă şi uneori cu îndoieli. De aceea, Domnul nu i-a lăsat nemângâiati si needificaţi cu privire la toate lucrurile. Patruzeci de zile i-a instruit, i-a întărit, "a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la împărăţia lui Dumnezeu" (Fapte 1: 3). De ce au trebuit patruzeci de

zile? Lucrarea lui Dumnezeu a mers întotdeauna într-o ordine anumită, după planul desăvârşit al înţelepciunii Sale. Nu toate sensurile lucrurilor ne-au fost descoperite, dar ştim că numărul patruzeci este numărul încercării care se soldează cu bine. (în Sfintele Scripturi avem multe exemple, acum să ne amintim doar două: patruzeci de zile date cetăţii Ninive; patruzeci de zile petrecute de Domnul Isus în pustie.) Domnul Isus Şi-a încheiat lucrarea pe pământ la nivelul cerinţelor sfinţeniei desăvârşite a Tatălui, de asemenea, potrivit cu acoperirea ultimelor nevoi ale urmaşilor Săi, până la coborârea Duhului Sfânt. El S-a înălţat la cer, lăsându-Si urmaşii limpeziţi şi plini de bucurie (Luca 24: 52). Dacă citim cu atenţie la cartea lui Daniel, cap. 7:13-14, vom putea întrezări cum a fost primit în ceruri Domnul Isus Hristos, Atotbiruitorul, cu misiunea îndeplinită, strălucitor în aura triumfului Său. întronarea Sa la dreapta măririi dumnezeieşti a Tatălui a fost sărbătorită la înălţimea gloriei cereşti şi s-a auzit decretul divin de încoronare: Psalmul 110, unde Duhul proorociei a binevoit să rămână scrisă şi pentru noi magnifica ceremonie.

Minunate şi pline de atmosfera sfântă a prezenţei Celui înviat au fost întâlnirile cu preaiubiţii Săi, pe care le găsim în paginile Evangheliei. Trecut prin patimile Sale crunte şi prin moartea cea mai amară, acum biruitor şi proslăvit, Domnul nostru S-a apropiat şi S-a descoperit fragilei fiinţe umane cu

toată dragostea şi gingăşia Sa. A avut atâta grijă să nu producă şoc, de aceea S-a lăsat necunoscut la prima Sa înfăţişare, descoperindu-Se treptat. A lăsat un văl fin peste strălucirea fiinţei Sale slăvite şi nimbul gloriei Sale L-a redus la puterea percepţiei umane.

în ultimele două capitole din Evanghelia după Ioan asistăm la câteva întâlniri mişcătoare. Dar nu numai frumuseţea lor ne copleşeşte, ci si sensul lor adânc si învăţămintele ce se desprind. Cu scopul acesta ne-au şi rămas scrise. Astăzi, toţi cei ce se întorc la Dumnezeu se întâlnesc cu Cel înviat prin credinţă şi El însuşi îi fericeşte pe aceştia (Ioan 20:29). Fericită şi binecuvântată este întâlnirea cu Cel Viu!

încă din zorii fragezi ai dimineţii din ziua-ntâia a săptămânii, Măria Magdalina a fost cea dintâi la mormânt. Puterea unei dragoste sincere şi mari a atras-o. Amănuntele episodului le cunoaştem. Dar acum să ne îndreptăm atenţia la strigătul ei de surpriză copleşitoare: "Rabuni", când L-a identificat pe Domnul. Vibraţiile acelui strigăt au ecou şi astăzi. Atunci s-a spart pâcla din Valea Plângerii şi a umbrelor morţii, iar în văzduh a tâsnit spre înălţimi trilul bucuriei eliberării. Cunoscătorii spun că titlul de Rabuni pe care l-a rostit atunci Măria se traduce exact: "Excelentă". Asa L-a identificat ea în

clipele acelea de înaltă emoţie, pe Domnul ei iubit, învăţătorul suprem. L-a ascultat de atâtea ori, topită de dragostea de adevărul care era El însuşi şi pe care El îl trăia. Expresia ei s-a raportat la intelect, aşa cum L-a cunoscut ea pe Acela care era Dumnezeu-Cuvântul si de la care a învăţat cuvintele vieţii veşnice (Ioan 6: 68).

Atunci, şi însărcinarea pe care a primit-o a fost potrivită cu revelaţia: "du-te la fraţii Mei şi spune-le"... Căci oricine s-a întâlnit cu Cel înviat a primit şi o însărcinare. Măria n-a fost trimisă să predice Evanghelia, nici să se ridice mai presus de bărbat, ea a primit un mesaj pentru familia lui Dumnezeu: "du-te la fraţii Mei"..., pe care ea l-a purtat smerită şi potrivit cu starea de subordonare a femeii în disciplina Casei lui Dumnezeu.

Fraţii Domnului Isus trebuiau să audă vestea că El, Hristosul Cel Viu", Se va sui la Tatăl Lui şi al lor, la Dumnezeul Lui şi al lor. Acum se înfăptuise o stare nouă, o relaţie nouă între Dumnezeu şi ei şi ca urmare vor curge alte binecuvântări şi alte haruri. Atunci, Măria a fost cel dintâi mesager al acestui adevăr de fundament al Bisericii, dar de atunci fiecare copil credincios al lui Dumnezeu este chemat să poarte în el şi în mărturia lui un Hristos Viu şi Proslăvit la Tatăl.

Mana Magdalina a executat cu scumpătate porunca Domnului ei, a spus exact ce a văzut şi ce a auzit, nici mai mult, nici mai puţin (Ioan 20: 18). Cuvântul aduce rod când este încărcat de puterea Celui înviat şi înălţat, şi este făcut viu prin Duhul. Viaţa, puterea şi rodnicia este Ia Dumnezeu, iar noi toţi suntem chemaţi "să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui

Dumnezeu pe faţa Domnului Isus Hristos" (2 Cor. 4: 6).
Se vede limpede că Cel înviat a ţinut s-o întâlnească pe Măria singură, căci i-a lăsat pe Petru şi Ioan să plece nelămuriţi de la mormântul gol. Cu ucenicii, Domnul a avut alt gând. Măria a primit acest har de a fi cea dintâi purtătoare a mesajului învierii, pentru ca femeia să nu mai poarte osânda de a fi călcat cea dintâi porunca lui Dumnezeu. Dar putem înţelege din aceste lucruri că există o părtăşie individuală cu Domnul şi că există o părtăşie în comun, în Adunarea lui Dumnezeu. Domnul Isus i-a avut în vedere pe ucenici să-i întâlnească împreună. Ei aveau adâncă nevoie de unitate şi de o strânsă părtăşie unii cu alţii. Şi, încă în seara aceleiaşi zile, i-a vizitat, i-a liniştit, i-a întărit şi le-a dat însărcinarea păstrată pentru ei.
Unul singur a lipsit din cei unsprezece în seara aceea şi Domnul a revenit după opt zile special pentru el. N-au trecut uşor pentru Toma cele opt zile, când el se lupta cu necredinţa şi cu deprimarea. Firea omenească este arogantă chiar şi atunci când e căzută în îndoieli si în neputinţa de a crede adevărul. Toma zicea că nu se mulţumeşte numai să vadă semnele cuielor,

dar vrea să şi pună degetul în ele şi mâna în coastă! Ochi, deget şi mână! O bună parte din gama simţurilor. Atunci când omul vrea să aducă slava lui Dumnezeu la cheremul simţurilor sale, pierde favoarea credinţei.
Domnul Isus nu a respins pretenţiile lui Toma, dar foarte delicat 1-a mustrat şi a ridicat la rang de fericire credinţa celor care nu se bizuie pe cele ce se văd. Pentru o inimă sensibilă este de-ajuns cea mai fină mustrare. Nu este scris dacă Toma a pus degetul şi mâna sa pe semnele rănilor Celui Răstignit, dar este scris că a crezut, s-a smerit şi a mărturisit credinţa sa atât în învierea, cât şi în Dumnezeirea Domnului Hristos. Din experienţa lui Toma ne-a rămas însă cunoştinţa că rănile Mântuitorului nostru au rămas ca urme sfinte, neşterse în trupul Său de slavă, pe vecie! El va purta multe cununi împărăteşti (Apoc. 19: 12), dar semnele răstignirii Sale vor fi podoaba cea mai scumpă a domniei Sale în gloria nemuritoare.
Un necredincios ca Toma, dar care s-a întâlnit cu Cel înviat, a primit însărcinarea nobilă: "Nu fi necredincios, ci credincios!" Este cu neputinţă ca cineva să se întâlnească cu Cel Viu şi să rămână în necredinţă, chiar dacă nu-L vede cu ochii trupeşti. Spiritul are ochi mult mai pătrunzători. Iar cine a devenit credincios vesteşte credinţa. Prin credinţă am intrat toţi "în această stare de har" şi în puterile învierii. Credinţa aceasta duce la credinţă (Rom. 1: 17), adică la trăirea şi umblarea care să ne facă plăcuţi lui Dumnezeu.
în Evanghelia după Ioan, încă o întâlnire cu Cel înviat ne mai desfată spiritul. într-o noapte, şapte bărbaţi s-au dus să pescuiască la Marea Tiberiadei (Marea Galileii sau lacul Ghenezaret). Erau ucenicii Domnului Isus Hristos ajunşi la nevoie. O, cât de bine ştia Domnul lucrul acesta! A fost o noapte de trudă şi deznădejde, a doua de acest fel (Luca 5), dar n-au fost la întâmplare nici una.
"Dimineaţa Isus sta pe ţărm"... Ce dimineaţă frumoasă a fost aceea! Ce cadru Şi-a ales Domnul acum pentru o nouă întâlnire cu iubiţii Săi! Silueta lui maiestuoasă se profila senină

pe ţărm, dar nimeni nu-L cunoaştea. în calmul Său divin, El îi aştepta ca o bună gazdă, care a pregătit totul pentru nişte oameni trudiţi şi flămânzi. îngerii L-au slujit la nevoie, astfel că şi acum jăratecul, pâinea şi peştele au fost aranjate ca pentru un prânz bun, înainte de a fi prins ei vreun peşte.
Potrivit celor scrise (21: 12), la început atmosfera întâlnirii a fost destul de stingheră. Petru s-a simţit deosebit de vizat şi, cuprins de emoţie, mai întâi s-a încins şi s-a aruncat în mare, când a înţeles că neaşteptatul străin era Domnul. Apoi, iar s-a suit în corabie, să ajute la tras mreaja încărcată. Când în apă, când în corabie, este felul natural al omului nestabil în emotivitate. într-adevăr, din toţi şapte, Domnul a ţintit la Petru şi S-a întreţinut mult cu el, căci a venit vremea reabilitării lui. în bunătatea şi onoarea Sa de gazdă, Domnul Isus întâi le-a potolit foamea. Apoi Şi-a îndreptat atenţia spre Petru, ca să-1 restaureze din cele trei lepădări dureroase. Mesajul special pentru Petru a fost: dragostea, iar însărcinarea pregătită lui: păstorirea turmei Domnului Hristos, Marele Păstor al oilor.

Domnul a gradat slujba lui Petru de la mieluşei, la oiţe şi oi. Căci, pe măsură ce creşte dragostea, aşa creşte sarcina celor ce slujesc. Iar când dragostea a ajuns desăvârşită, atunci cununa de martir îi aşteaptă pe cei ce L-au iubit cu adevărat pe Domnul şi au îndeplinit cu scumpătate însărcinarea primită de la El, Cel înviat (21: 18-19).
Măria, Toma şi Petru au avut parte fiecare de o fericită întâlnire cu Hristos-Domnul, Cel Viu în vecii vecilor. Concis exprimate, însărcinările pe care fiecare le-au primit au fost: "du-te şi spune"; "nu fi necredincios, ci credincios"; "iubeşte-Mă şi paşte"... Se cuprind în aceste imperative: Cuvântul Adevărului, credinţa şi dragostea. Nu rămâne, însă, ca numai Măria, Toma şi Petru să fie purtătorii acestor mesaje şi împlinitorii acestor sarcini. Ei ne-au rămas ca modele tipice, iar după Rusalii toţi cei care s-au întâlnit cu Cel înviat au înviat la o viaţă nouă şi au primit o slujbă potrivită cu fiecare (Efes.

4: 7). Căci Dumnezeu este Acela care lucrează totul în toţi şi ne dă prin har şi voinţa şi înfăptuirea, ca să slujim de laudă slavei Sale, în Domnul Isus Hristos, Cel Răstignit, înviat şi Proslăvit din veşnicie în veşnicie! MARANATA!

2 Corinteni 5:16-17 1 Corinteni 2: 2

HRISTOS-DOMNUL CUNOSCUT ÎN FELUL LUMII ŞI HRISTOS-DOMNUL CEL RĂSTIGNIT

Aleşi şi preaiubiţi, am început să vă scriu cu dorinţa sfântă să ne împărtăşim şi să ne adeverim în El. Suntem chemaţi să ne comunicăm unii altora "orice ni se dă bun si orice dar desăvârşit care este de sus, pogorându-se de la Părintele luminilor... (Iacov 1: 7), ca să ne zidim şi să ne umplem de plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi. Izvorul vieţii, al cunoaşterii si al fericirii eterne este în Dumnezeu, Părintele
luminilor nestinse, care prin Hristos-Domnul le revarsă peste noi în fluvii limpezi si strălucitoare, ca să ne scalde şi să ne poarte înapoi în sânul Dumnezeirii, ca într-un liman adânc şi necuprins al păcii şi odihnei fără sfârşit. "Roadă luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr"... (Efes. 5: 9), în viaţa şi umblarea copiilor lui Dumnezeu, iar în reflexul ei ceresc ea face "să strălucească lumina cunoaşterii slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos" (2 Cor. 4: 6).
Avem nevoie, uneori, de experienţe dureroase ca să înţelegem ce înseamnă lipsa luminii celei depline. Firea omenească are destule opacităţi care se împotrivesc luminii. Acolo unde ea n-a putut pătrunde, întunericul aduce răceală şi gol, pustiu. Trăim zilele grele ale sfârşitului de veac, când lumea se strică vertiginos, dar este trist că şi în poporul lui Dumnezeu întuncimile şi golurile se simt din greu. Cu cât vremurile sunt mai rele, cu atât trebuie dusă mai aprig lupta cea bună a credinţei şi mărturia Duhului Adevărului! Cuvântul ne spune: "Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă. Pe voi înşivă
cercati-vă"... (2 Cor. 13:5), ca să ne constrângă să ieşim grabnic

din inconştienţă, din orice confuzii, amăgiri şi orice neajuns care ne-ar păgubi de puterile dumnezeieşti ale harului.
Cum îl cunoaşte lumea "în felul lumii" pe Domnul Hristos nu ne preocupă acum. Dar cum este El cunoscut între cei ce se numesc credincioşi este o problemă vitală. Criteriul de bază care desparte lumina cu rod de cea fără rod, între cei chemaţi, este cunoaşterea în felul lumii si cunoaşterea
Hristosului Cel Răstignit. Când apostolul Pavel a scris fraţilor din Corint că n-a vrut să ştie altceva între ei decât pe Isus Hristos şi pe El răstignit a pus o piatră de hotar nestrămutată, a fixat o temelie tare şi neclintită, singura pe care poate sta slava lui Dumnezeu.
Cât despre cunoaşterea "în felul lumii", în traducerea engleză ni se dezvăluie o realitate mult mai apropiată: "în felul cărnii" (K. J. V. şi N. A. S. B.). Se ştie că în limbajul Sfintelor Scripturi, "carne" înseamnă nu atât trupul de carne, ci sfera nestatornică a sufletului, a

emoţiei, care a căzut pradă şarpelui în Eden. De atunci, singura sferă a fiinţei umane prin care Dumnezeu consimte să comunice este duhul omului (1 Cor. 2: 11-16). Când vestea cea bună a Evangheliei mântuirii a pătruns numai în suflet şi este întreţinută de puterile sufletului, casa este zidită pe nisip. Când Evanghelia sau dragostea adevărului, cu care am fost zidiţi spre mântuire, pătrunde în duhul omului, casa este zidită pe Stânca Vecurilor şi temelia ei a fost săpată adânc! (Luca 6: 48)
Trist, dar adevărat: există convertiri fără regenerare şi convertiri care merg foarte aproape de miezul luminos al Adevărului, dar nu-L cuprind. Cea dintâi stare este un prozelitism creştin, care înseamnă o ataşare de o religie primită sau moştenită, dar fără vreo schimbare a minţii (metanoia) si a trăirii; cealaltă înseamnă o cunoaşterea a Domnului Hristos "în felul cărnii", ca atare, o schimbare mare în bine, dar fără dezbrăcarea de sine, o viată spirituală fără înaintare, cu eul nedetronat si neînlocuit cu tainicul embrion al vieţii veşnice: "Hristos în voi, nădejdea slavei" (Col. 1:26-28). In cazul acesta,

o cunoaştere de felul acesta înseamnă: a crede cu oricât de puternică convingere că El este Fiul lui Dumnezeu (... "şi dracii cred şi se înfioară" - Iacov 2:19; Luca 4:41), a găsi un puternic sprijin si adăpost în El, Care este bunătatea şi mila întruchipate, a-L urma ca pe Dumnezeul minunilor, a-L preamări ca pe un mare Izbăvitor din necazuri, a-L cinsti ca pe Cel ce ascultă rugăciunile şi este marele binefăcător al tuturor. Nimic nu e rău în toate acestea, dar lipseşte esenţialul: Hristosul Cel
Răstignit.
Să înaintăm cu răbdare şi înţelepciune spre cunoaşterea Celui Răstignit! Până la cruce, Domnul nostru a trăit şi a lucrat în felul Său dumnezeiesc, în ascultare şi atârnare deplină de Tatăl. Până la cruce, El a mărturisit că a venit pentru oile pierdute ale casei lui Israel, să propovăduiască împărăţia lui Dumnezeu, pocăinţa şi credinţa în Evanghelia Sa. Lucrările rânduite de Tatăl le-a împlinit ca să adeverească Mesianitatea şi Dumnezeirea Sa! Domnul Isus a lăsat în umbră partea Neamurilor si încă în faşă taina Bisericii, iar despre patimile, moartea şi învierea Sa a vorbit în secret doar ucenicilor, care în vrema aceea n-au înţeles sensul şi preţul imens al acelor lucruri.
Dar la cruce s-a descoperit marea jertfă de răscumpărare, s-a făcut cunoscut Mielul lui Dumnezeu, Cel fără pată şi fără cusur, Care ridică păcatul lumii şi Care "a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, - dar - a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru noi" (1 Petru 1: 20). Domnul Isus a mers la moarte ca şi la slava Sa cea mai slăvită, "pentru bucuria care-I era pusă înainte" şi pentru că a iubit Biserica, iar Tatăl a iubit lumea şi a vrut ca oricine crede în El să nu piară!
Viata şi lucrările Fiului pe pământ L-au proslăvit pe Tatăl pe pământ. Dar Hristosul Cel Răstignit L-a proslăvit pe Tatăl în cerurile preaînalte, L-a adeverit pe El în sfinţenia şi dreptatea sa desăvârşită şi I-a întărit Scaunul Său de domnie pe veci de veci. Nici un heruvim, nici o făptură răzvrătită nu se va mai putea ridica vreodată împotriva Celui ce este "Eu Sunt Cel Ce Sunt".

Nebunia propovăduirii crucii este înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu spre mântuirea celor chemaţi (1 Cor. 1: 21-31) şi biruinţa câştigată la cruce este singura forţă irezistibilă prin care au putut fi dezbrăcate şi făcute de ocară domniile şi stăpânirile răzvrătite din locurile cereşti (Col. 2: 15). Cinstea, drepturile şi slava care decurg din jertfa de la cruce alcătuiesc cel mai strălucitor nimb de glorie din univers şi temeiul de înălţare a Numelui Său mai presus de orice nume.
Până la cruce, Fiul a purtat în El ascunsă slava pe care a avut-o în sânul Tatălui, înainte de a fi lumea, dar Cel Răstignit este Omul Isus Hristos glorificat în etern, peste care nu mai există altă glorie în ceruri şi nici un alt nume sub cer, dat oamenilor spre mântuire. Dumnezeirea Se odihneşte în jertfa Fiului şi la această odihnă am fost chemaţi! (Evrei 4: 3)
Acum rămâne să ne întrebăm cum să-L cunoaştem pe Hristos Domnul Cel Răstignit, fiecare

din noi în parte. Nimeni nu L-a cunoscut şi nu L-a propovăduit atât de minunat ca apostolul Pavel si această Evanghelie ne-a rămas! în primul rând, crucea ne osândeşte, fie că am făcut păcate, fie că n-am făcut. Dacă Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit, înseamnă că noi am fost vinovaţi. Toţi ştim lucrul acesta si totuşi nu-1 ştim
îndeajuns! Mulţi recunosc pe Domnul Hristos Răstignit pentru păcatele întregii lumi - cum şi este - şi acceptă să se încadreze şi pe ei înşişi între păcătoşi. Dar apostolul Pavel zice:"... dintre care cel dintâi sunt eu"! (Tim. 1: 15) Prin această recunoaştere, el iese din rândul tuturor păcătoşilor şi se aşază în faţa crucii cu vinovăţia sa personală, cu povara păcatului apăsând greu asupra lui. Aici, el nu mai are nici cea mai mică îndreptăţire si se frânge total şi pentru totdeauna.
Dacă crucea Domnului Hristos nu ne frânge, dacă puterea morţii nu cade peste toate acţiunile noastre, peste tot ce suntem noi înşine şi nu judecă simţirile şi gândurile ascunse ale inimii, nu despică şi nu nimiceşte faptele firii pământeşti, atunci ea e zadarnică şi Hristosul Cel Răstignit nu e cunoscut.
Pentru alţii e greu să se recunoască păcătoşi, pentru că

nu-şi aduc aminte să fi făcut păcate, au dus o viaţă exterioară morală, au fost bine educaţi şi chiar L-au slujit pe Dumnezeu. Nu există numai păcate care se văd. Inima omului este nespus de înşelătoare şi dezdănăjduit de rea, spune Sfânta Scriptură. Ceea ce Dumnezeu spune despre noi, aceea suntem, şi nu ce credem noi despre noi că am fi. Cât despre natura adamică pe care toţi am moştenit-o, este foarte rea şi stricată, vrăjmaşă cu Dumnezeu, nu vrea să I se supună şi nici nu poate. Aceasta are în caracterul ei si părţi bune si părţi rele, asa cum a fost si fructul morţii din pomul cunoştinţei binelui si răului. Până ce
omul nu se întoarce la Dumnezeu, ea nu-şi dă pe faţă vrăjmăşia, iar după aceea încearcă să se ascundă în haina religiei. Dacă e descoperită, îşi duce înainte lucrarea de amăgire în alianţă cu "îngerul de lumină" (2 Cor. 11: 14-15). Ştim că Dumnezeu nu primeşte nimic, nici o jertfă, nici o slujbă de la omul vechi, l-a osândit în crucea Domnului Hristos şi ni L-a dat pe El spre înnoire, în înţelepciune, Neprihănire, Sfinţenie şi Răscumpărare. în puterea jertfei Fiului Său, Dumnezeu poate înnoi întreaga creaţiune, poate proclama ceruri noi, pământ nou şi un nou Ierusalim. Cine nu identifică această fire veche si roadele ei, umblă cârmuit de ea si n-o lasă ţintuită pe cruce,
se înşeală amarnic. Nu e de mirare că împăratul acela din pilda spusă de Domnul Isus, care a făcut nuntă fiului său, s-a supărat aşa de tare şi l-a respins atât de aspru pe cel ce a intrat la nuntă fără haină de nuntă! (Matei 22: 11-13) Deci, există o intrare, dar fără rămânere, când omul nu este îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos Cel Răstignit.
O întoarcere la Dumnezeu, Cel plin de milă şi bunătate, dar o întoarcere fără pocăinţă zdrobitoare, fără dezvelirea păcatelor ascunse şi fără frângerea aceea care să nu mai permită niciodată reînvierea omului vechi, înseamnă a-L sfida pe Hristos-Domnul Cel Răstignit şi a-L degrada de slava cea fără asemănare a jertfei Sale de la cruce. înseamnă o cunoaştere a lui Hristos în felul cărnii si o viată spirituală anemică, fără înaintare, chiar şi dacă curg unele binecuvântări. Căci pe acestea

LA IZVORUL SFINTELOR SCRIPTURI uneori Domnul ni le dă spre încercarea inimii, nu ca să credem că starea noastră e cea mai plăcută în ochii Lui. Căci inima care se leagă de binecuvântări şi nu de Domnul, de daruri şi nu de Dăruitor, este vinovată şi întinată. Cunoaşterea Celui Răstignit înseamnă o naştere din nou normală, o făptură nouă, sănătoasă, integră, "cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi". înseamnă şi o conştientă adâncă a răstignirii noastre împreună cu El, o judecată necruţătoare şi neîncetată asupra omului vechi zi de zi, o neîndreptăţire de sine, o moarte şi o îngropare fără nădejde a şinei, pentru ca să se arate şi să crească viaţa omului cel nou, după chipul noului Adam.

Lipsa acestui fapt vital din viaţa unor credincioşi: crucea, aduce o mare întunecime în viata lor, aduce sărăcie, uscăciune, amăgire! Aceştia nu se identifică în lumina lui Dumnezeu nici pe ei înşişi, nu identifică nici pe cei născuţi din Dumnezeu (1 Ioan 5: 1), şi se încarcă cu poveri grele de vinovăţie, prigonind pe cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos-Isus-Domnul!
Dumnezeu e bun, plin de îndurare şi încet la mânie! El are multă îngăduinţă şi îndelunga Sa răbdare înseamnă mântuire! De aceea, sunt suflete care experimentează adevărata zdrobire mai târziu, intră în puterile harului şi apoi în privilegiile consacrării. Dar când, în mod anormal, cineva respinge favorurile dumnezeieşti în Domnul Hristos Cel Răstignit şi mărturia sfinţilor, atunci el se lipseşte de puterile vieţii şi ale proslăvirii împreună cu El! (Rom, 5: 17)
Tainele împărăţiei lui Dumnezeu sunt în Domnul Hristos şi El este cărarea de taine a sfinţilor!
5
Fiecare taină descoperită celor smeriţi este o fericire nepământească. Iată de ce spune Cuvântul: "... cei ce primesc în toată plinătatea harul şi darul neprihănirii, vor domni în viată prin acel unul singur, care este Isus Hristos"... **"ÎN TOATA PLINĂTATEA"** este condiţia esenţială si **"VOR DOMNI"** este urmarea binecuvântată. **"HARUL"** ne mântuieşte, iar

"DARUL NEPRIHĂNIRII" ne duce la slavă. "în toată plinătatea" înseamnă să nu lipsească nimic atunci când este primit harul şi darul, iar în centrul plinătăţii este Hristos Cel Răstignit şi eu împreună cu El! (Galateni 2: 20)
O Evanghelie fără sâmburele care este crucea nu-i deranjează nici pe oameni, nici infernul. O creştinătate fără Hristos Cel Răstignit poate intra cu siguranţă nestingherită în ecumenismul modern, poate convieţui în pace cu budhismul, islamul, hinduismul, shintoismul şi cu toate celelalte religii fascinante ale ocultismului cu etichete ademenitoare. Lipsa de discernământ duhovnicesc a multora vine din cunoaşterea Domnului Hristos în felul cărnii.
Dumnezeul Domnului Isus Hristos este Dumnezeul Dragostei, dar al Dragostei care nu se desparte de Adevăr. Am fost iubiţi cu dragostea adevărului ca să fim mântuiţi! (2 Tes. 2: 10)
In Dragostea veşnică şi necuprinsă va arde miezul de foc nestins al sfinţeniei, dreptăţii şi adevărului, fără de care universul s-ar prăbuşi. Dumnezeu-Tatăl a oprit răul şi stricăciunea în crucea Domnului Isus Hristos. De aceea: Cel Răstignit este Proslăvit în veci la dreapta măririi Sale, Mielul Junghiat a fost învrednicit să deschidă cartea cu şapte peceţi şi Mare Preot ceresc a fost înălţat Acela Care S-a adus pe Sine însuşi jertfa desăvârşită.
Omul care a zis: "cel dintâi păcătos sunt eu", pentru că a cunoscut puterea crucii, a putut să zică şi: "călcaţi pe urmele mele..." (1 Cor. 11: 1). Pilde vii si martori ai Evangheliei Domnului Hristos pot fi numai aceia prin care a putut străbate puterea crucii Lui, iar ei, prin cruce, au ajuns la viaţă şi la slavă. La aceasta toţi am fost chemaţi, pentru ca El să fie proslăvit în sfinţii Săi, privit cu uimire, admirat şi adorat în toată creaţia (2 Tes. 1: 10).
127
1 decembrie 1999
Evrei 11:6
a

ŞI FĂRĂ CREDINŢĂ ESTE 'CU NEPUTINŢĂ SĂ FIM PLĂCUŢI LUI"

Trimisul Tatălui a venit la noi "plin de har şi de adevăr şi noi toţi am primit din plinătatea Lui şi har după har". Ca "Trimis", El a purtat chipul şi slava lui Dumnezeu, a lucrat şi a împlinit voia lui Dumnezeu. Iar noi, care am crezut şi L-am primit, avem parte cu El şi împreună cu El - Isus Hristos-Domnul - de tot ce ne-a rânduit Tatăl prin El.
Suntem, însă, prea mărunţi şi neînstare să folosim din plinătatea Lui aşa ca să ducem o viaţă îmbelşugată, şi totuşi, Trimisul, plin de toată plinătatea Dumnezeirii, este cu noi. El îşi face cort din fiecare sfânt răscumpărat şi din Biserica Lui: Cortul întâlnirii în pribegia prin pustiul neprietenos al lumii acesteia.
Harul se primeşte numai prin credinţă şi vine har după har pe măsură ce creşte credinţa. Harul care se înmulţeşte acolo unde s-a înmulţit păcatul este un alt fel de har, căci harul lui

Dumnezeu este "felurit" (1 Petru 4: 10). Dar harul care vine după har ne-a fost rânduit în vederea lucrărilor din ce în ce mai desăvârşite prin care se zideşte împărăţia lui Dumnezeu. Trimisul Tatălui a venit într-o lume vrăjmaşă şi întunecată. Sfinţenia, frumuseţea, autoritatea şi puterea Sa ne-au rămas zugrăvite în cele patru Evanghelii. Duhul Sfânt a inspirat patru bărbaţi să scrie fără legătură unul cu celălalt, ca să ne înfăţişeze patru portrete ale Unuia şi Aceluiaşi Om şi Dumnezeu: Isus Hristos-Domnul. De aceea, este o minune cât de bine se potrivesc între ele cele patru portrete şi cum se completează unele pe altele, acolo unde în aparenţă nu se

 potrivesc. Pentru cei ce nu au credinţă, există şi elemente istorice şi raţionamente logice care să explice nepotrivirile. Pentru fiii înţelepciunii, toate lucrurile sunt clare şi drepte.
Duhul de înţelepciune si cunoştinţă ne învaţă că Evanghelia după Matei II înfăţişează pe Domnul Isus Hristos ca Regele-Mesia, Leul din seminţia lui Iuda, prin care s-au împlinit Scripturile şi făgăduinţa lui Dumnezeu. Evanghelia după Marcu ni-L înfăţişează pe Isus ca Robul Domnului, supus, încărcat cu povara omenirii, cum trage înjug boul cel blajin şi umil. Evanghelia după Luca ne arată Omul desăvârşit, fără păcat, plin de milă şi compasiune pentru fiinţa umană. Iar Evanghelia după Ioan ni-L descoperă pe Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul Cel Veşnic - Dumnezeu-Cuvântul, care era cu Dumnezeu si era Dumnezeu. Simbolul acestui caracter este vulturul care zboară în înălţimi.
Ca Dumnezeu venit în trup, Trimisul ni S-a arătat în şapte ipostaze pline de realitate vie, de care am avut atâta nevoie: 1) Eu sunt Pâinea vieţii, 2) Eu sunt Lumina lumii, 3) Eu sunt Păstorul cel bun, 4) Eu sunt Uşa, 5) Eu sunt învierea şi Viaţa, 6) Eu sunt Calea, Adevărul si Viata, 7) Eu sunt adevărata Vită.
între cele patru Evanghelii şi cele patru "făpturi vii" din mijlocul şi dimprejurul scaunului de domnie descrise la Apocalipsa 4: 6-8 există o relaţie perfectă. "Cea dintâi făptură vie semăna cu un leu; a doua semăna cu un viţel; a treia avea faţa ca a unui om; şi a patra semăna cu un vultur." Aceasta ne învaţă că trăirea şi lucrarea Domnului Isus pe pământ are o reprezentanţă veşnică în ceruri. Ceea ce El a fost şi tot ce a vorbit si a făcut a fost desăvârşit si, ca atare, cele mai înalte fiinţe cereşti, supradotate cu capacităţi necunoscute nouă (ochi de jur împrejur etc), îl reprezintă pe El şi lucrarea Lui în forul suprem al creaţiei dumnezeieşti si îi aduc închinare si adoraţie. Când Fiul Şi-a început lucrarea Sa pe pământ, a vestit împărăţia lui Dumnezeu, pocăinţa şi credinţa. El a venit întâi pentru oile pierdute ale casei lui Israel, dar, pe măsură ce mesajul Său a fost respins, El s-a îndreptat spre Neamuri.

Lucrarea Sa a fost: propovăduirea Cuvântului, minuni, vindecări, iar scopul principal al trimiterii Sale: moartea Sa ispăşitoare, urmată de învierea şi înălţarea Sa în gloria cerească. Pocăinţa trebuie întotdeauna să lucreze înaintea credinţei. Pentru că în Evanghelii ni se aduce atât de aproape fiinţa minunată a Domnului Isus, putem vedea cum a legat El pocăinţa şi credinţa şi ce adânc a trăit El în inima Lui dragostea şi mila pentru fiinţa umană căzută. Deşi Ioan Botezătorul I-a pregătit calea şi a vestit o pocăinţă adâncă şi aspră, Domnul Isus a dus şi mai departe această lucrare la care Dumnezeu ţine foarte mult. Bolnavii şi nenorociţii care strigau după El, care veneau la El, care aşteptau cu înfrigurare atingerea Lui, nu I-au cerut niciodată iertare pentru păcatele lor. Dar El asocia întotdeauna tămăduirea cu iertarea păcatelor. în contul marii Sale jertfe pe cruce, prin care El a plătit toată datoria omului faţă de dreptatea şi sfinţenia lui Dumnezeu, El a dat tuturor în dar iertarea, care era mult mai scumpă, mai preţioasă, decât vindecarea trupească. Oamenii au simţit numai povara urmărilor păcatului, dar povara nespus de grea a păcatului n-o simţeau, în prea adânca lor mizerie, cum de fapt este şi astăzi. Deosebit de pătrunzător se poate vedea în Evanghelii cum inima Domnului Isus se aştepta la credinţă. El a simţit intens durerile respingerii şi lepădării Sale. Credinţa în El îi făcea atât de bine, îl mângâia, se bucura de credinţă. Puţini I-au oferit această mângâiere, dar a ştiut s-o preţuiască şi s-o pună în lumină. în vremea aceea, credinţa avea un sens diferit faţă de credinţa pe care a dezvoltat-o Duhul Sfânt, când a venit să alcătuiască Biserica şi astfel să fructifice lucrarea isprăvită pe cruce. Atunci a fost nevoie de credinţa care

să vadă în El pe Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Trimisul Tatălui, pe Cel ce este: Eu Sunt Cel Ce Sunt!
Necredinţa întotdeauna L-a făcut să sufere, credinţa mică nu L-a mulţumit, dar "credinţa mare" L-a satisfăcut si a lăudat-o! Cărturarii şi fariseii L-au înfruntat cu necredinţa lor, dar şi Domnul le-a răspuns în cuvinte grele. Necredinţa este

 orbirea spiritului şi împietrirea inimii. Dar chiar şi ucenicii, care au trăit atât de aproape în prezenţa Trimisului lui Dumnezeu, au trebuit să fie de atâtea ori mustraţi pentru necredinţă. Muntele a fost prea aproape de ei ca să-L poată vedea. Mulţi s-au apropiat de El cu nevoi mari, dar cu credinţă mică. Mila si bunătatea Lui s-a aplecat adânc la toţi si n-a oprit binele pe care-1 cereau de la El. Aceştia vedeau în El un binefăcător, care avea puteri miraculoase, eventual un mare prooroc, cum au mai fost prooroci în Israel. Se îmbulzeau să se atingă de El, sau să fie atinşi. îmbulzeala este şi astăzi la foloase şi binecuvântări, la religii şi la aparente strălucitoare, dar nu şi la purtarea crucii şi a ocării lui Hristos-Domnul! N-a fost vreun nenorocit care să strige după El iar El să nu Se oprească şi să-1 asculte. Ba chiar au fost cazuri când Domnul Si-a făcut milă fără să I se ceară, a căutat si a lucrat din initaitiva Lui: slăbănogul de la Betesda (Ioan 5: 1-16), fiul văduvei din Nain (Luca 7: 11-15), omul bolnav de dropică (Luca 14: 1-5), omul cu mâna uscată (Luca 6: 6-10). Credinţa mică se uită la lucrare, la "semne şi minuni", şi nu la măreţia Celui ce le face. Dar "credinţa mare" L-a satisfăcut. Ce a înţeles oare Domnul prin "credinţă mare", ce a simţit El în inima Sa iubitoare? Două cazuri de credinţă mare sunt menţionate în Evanghelii: femeia cananeancă şi sutaşul roman (Matei 15: 21-28 şi Luca 7:1-10). Credinţa mare îl vede pe Domnul mai mare decât lucrarea pe care o face, îl proclamă pe El şi se dezice de sine, îl înalţă pe El şi se umileşte pe sine. Cananeancă a strigat după El cu titlul Său regesc (Isuse, fiul lui David), iar pe ea s-a recunoscut drept o căţea dintre Neamuri. Sutaşul roman a crezut că Domnul Isus are o autoritate supremă, care nu este limitată de distanţe, în timp ce pe sine s-a socotit un nevrednic. Credinţa mare s-a arătat dintre Neamuri, deşi Israel avea drepturile şi privilegiile divine, dar le-a nesocotit. Este trist, dar si astăzi mulţi din cei crescuţi în case sau biserici creştine nu se ridică la nivelul credinţei mari, ci rămân mărunţi, lumeşti sau chiar necredincioşi.

"Credinţa mare" înfruntă moartea, dacă este nevoie. A fost o vreme când a strălucit şi în Israel o credinţă mare, care a lăsat peste veacuri urme luminoase pe cerul cu norul de martori! Estera, Daniel şi cei trei tineri în Babilon au slăvit pe Dumnezeu cu credinţa care străbate dincolo de moarte. Estera a trecut în zona morţii cu o credinţă mare; Daniel s-a rugat şi mai hotărât atunci când a aflat că a ieşit decretul împărătesc de ucidere; cei trei tineri au proslăvit pe Dumnezeu cu cea mai aleasă mărturie: "Noi nu avem nevoie să-ti răspundem la cele de mai sus (împărate)! Iată, Dumnezeul nostru căruia îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins şi ne va scoate din mâna ta, împărate. Şi chiar de nu ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi şi nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălţat!" (Daniel 3: 16-18)
Şi, dacă "norul de martori" din vechime (Evrei, cap. 11) este plin de eroii credinţei, tot atât de glorios străluceşte şi în şiragul de martiri ai credinţei creştine "credinţa cea mare" a sfinţilor care au câştigat "cununa vieţii". Acest şirag de martori ai credinţei încă nu s-a încheiat şi încă mai este loc pentru asemenea oameni ai credinţei mari, care-L slăveşte pe Domnul (Apoc. 2: 10).
Cuvântul lui Dumnezeu spune: "Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui!" (Evrei 11:6) Cine-L iubeşte pe Domnul se bucură să-I facă această plăcere. Dar toţi suntem chemaţi să învăţăm din Cuvântul lui Dumnezeu ce anume este credinţa si ce nu este. Sunt multe credinţe false si mulţi sunt
amăgiţi de ele. Aceste credinţe încep cu degradarea Domnului Isus Hristos de la slava Dumnezeirii Sale la nivelul făpturii. E recunoscut ca cea mai înaltă şi desăvârşită făptură, dar nu deopotrivă cu Tatăl, nu "Dumnezeu din Dumnezeu, născut şi nu făcut". Apoi, este înlăturat

din poziţia de Mântuitor desăvârşit, căci omul îşi ispăşeşte singur păcatele prin suferinţe şi se desăvârşeşte prin ele. Este înlăturat din poziţia de Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni - ca singurul mijlocitor - (1 Timotei 2: 5), atribuindu-i-se rol de mijlocire "Fecioarei Măria". Şi de aici

mai departe, unghiul de deviaţie se deschide tot mai mult, până ajunge la punctul opus (180°), unde se vede clar Antichristul. Este uşor de înţeles de ce fratele Iuda, rob al lui Isus Hristos, s-a văzut silit să ne scrie, ca să ne îndemne să luptăm pentru credinţa care a fost dată o dată pentru totdeauna sfinţilor. Iată, credinţa înseamnă şi luptă, şi încă lupta cea bună. De altfel, despre această luptă ne încunoştiinteză şi ne îndeamnă însuşi Domnul, apoi şi ceilalţi scriitori ai epistolelor. Fiecare sfânt îşi cunoaşte chemarea şi măsura lui prin Duhul Sfânt.
Se vorbeşte mult despre credinţă, dar din Cuvânt vedem că nu cine zice că crede este de fapt şi credincios, ci acela care "mărturiseşte"! (1 Ioan 4: 15; 5: 10) A zice este uşor, dar a "mărturisi" credinţa înseamnă a o dovedi prin trăire şi prin faptele credinţei. Iar faptele credinţei nu sunt numai binefacerea şi dărnicia, ci actele de supunere şi ascultare de Domnul, dezbrăcarea şi lepădarea de sine şi îmbrăcarea în Hristos-Domnul, deciziile din adâncul inimii în acceptarea sacrificiului pentru Numele Lui cel Preasfânt.
Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă despre:
1) Credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna şi care este de acelaşi preţ cu a tuturor sfinţilor (Iuda 3; 1 Petru 1:1). Această credinţă este darul lui Dumnezeu şi duce la mântuire. Prin această credinţă vine harul si darul harului care este Hristos-Domnul. El este singurul Cel înălţat şi Preamărit prin credinţă, nimeni şi nimic nu poate fi pus alături de El. Credinţa aceasta este "de preţ", căci a costat jertfa Fiului lui Dumnezeu, singura care are putere de răscumpărare şi mântuire.
2) Umblarea prin credinţă a copiilor lui Dumnezeu înseamnă ascultare de Domnul şi de Cuvântul Său la fiecare pas. Credinţa care umblă pe căile lui Dumnezeu nu are nici un punct de sprijin în cele văzute, ci se bizuie pe făgăduinţele Lui. Se supune Adevărului care lucrează prin dragoste şi-I face plăcere Domnului, pentru că nu cere şi nu aşteaptă nimic de la lume. Cei ce umblă prin credinţă şi-au pus viata pentru

 totdeauna în mâinile Lui, au acceptat toate riscurile din partea lumii şi tot ce decurge din ascultarea de El.
3) "Darul" credinţei, ca dar al Duhului Sfânt, enumerat între darurile menţionate în 1 Corinteni 12: 7-11, se dă "spre folosul altora", ca să zidească Biserica, să împodobească Mireasa Domnului Hristos. Prin acest dar s-au făcut lucrări mari şi minunate ale credinţei, dovedite a fi şi mărturii puternice pentru lume. (De exemplu: viaţa şi lucrarea cu orfelinatele a lui George Muller, experienţele miilor de misionari a căror credinţă a făcut minuni, si multe altele neştiute, nescrise, dar care vor străluci în ceruri spre slava Domnului Isus!) Ca orice dar al Duhului Sfânt, nu lucrează spre slava omului, nici nu vine din visări şi închipuiri omeneşti. Nu înşeală inima şi nu duce la eşecuri. Prin darul credinţei de acest fel, cel dăruit vede limpede şi pătrunzător şi în cele văzute şi în cele nevăzute. Deşi este ancorat în cele văzute, are antene înalte în realitatea nevăzută şi captează exact comunicările dumnezeieşti.
Dacă credinţa îi face plăcere lui Dumnezeu, cum ar putea copiii Săi răscumpăraţi, sfinţiţi şi preaiubiţi să nu-I facă această plăcere? Cine are "credinţa" are şi dragostea, iubeşte şi este iubit, trăieşte prin credinţă şi nu dă înapoi, aşteaptă şi iubeşte venirea Lui! (Evrei 10: 35-39) "Amin! Vino, Doamne Isuse!"

31 ianuarie 2001

"O PREOŢIE ÎMPĂRĂTEASCA"

Vă scriu sub impresia puternică a Cuvântului de la 1 Petru 2:9. M-am întrebat cât sunt eu de conştientă de această chemare magnifică la poziţia de "preoţie împărătească" şi la slujba extraordinară de a "vesti puterile minunate ale Celui Ce ne-a chemat"!?!
Este greu pentru noi chiar numai să ne gândim la aşa măreţii, dar să mai si credem că de noi

este vorba si că Dumnezeu la noi S-a gândit când a făcut această chemare!
Şi totuşi, este o realitate dumnezeiască, în care trăim, pentru că Dumnezeu ne-a aşezat în ea. N-o putem lua pe apucate, dar nici n-o putem respinge. în puterea Lui stă vieţuirea noastră în ea, dar gradul de conştientă depinde de noi.
"O preoţie împărătească" alcătuită din nişte păcătoşi nemernici, dar care au căpătat har, şi apoi din nişte sfinţi slabi si nedesăvârsiti, dar care au un Mare Preot Ceresc care mijloceşte pentru desăvârşirea lor, este şi rămâne un adevăr veşnic!
Mă întreb cu cutremur ce am vestit, cât şi cum am vestit până acum din acele "puteri minunate" ale Celui Ce ne-a chemat?! Şi nu mă gândesc la ce am vorbit sau învăţat pe alţii, ci la ceea ce am trăit în adâncul fiinţei mele, unde nu m-a văzut nimeni decât El şi îngerii care vor să admire înţelepciunea Lui nespus de feluritä şi lucrarea harului în cei chemaţi. Nu ce s-a făcut prin mine, ci în mine, vesteşte în chip deplin acele puteri minunate şi mă adevereşte şi pe mine în neamul de preoţie împărătească pe care Dumnezeu şi 1-a câştigat pentru El!
Neam de împăraţi înseamnă rangul cel mai înalt, putere, autoritate, domnie împreună cu Hristos-Domnul. Iar preoţie înseamnă dragoste, milă, bunătate, îndurare. Acestea numai în El se unesc şi se manifestă în chip desăvârşit. Aceasta este poziţia şi slujba Bisericii, pe temeiul a ceea ce este şi a

 făcut pentru ea Domnul ei!
Recent, am văzut inaugurarea noului preşedinte al SUA. Extraordinar ce rol frumos şi important a avut soţia lui. Ea a fost tot timpul lângă el. Ea nu avea nimic de zis sau de făcut, decât să stea alături de el, să reprezinte unitatea ei perfectă cu el! Biserica nu are nici un merit, nici o calitate în sine. Ea este în Hristos, cu El, alături de El, în tot ceea ce este şi are El: slavă, cinste, putere, glorie, onoare, dreptate, bogăţie. Unde domneşte El, acolo domneşte si ea; unde El îsi manifestă dragostea, bunătatea, frumuseţea, acolo este si ea!
Preoţie împărătească înseamnă pentru viitor o strălucire cerească asa cum nu au cele mai înalte fiinţe create care nu au avut nevoie de har. în această strălucire este acum Biserica ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Pe pământ, ea trăieşte în plinătatea harului şi într-o slujire cu devotament total pentru slava lui Dumnezeu şi interesele sfinte ale împărăţiei Sale. Şi nu o slujire în cantitate, ci calitate, potrivit cu înclinaţiile tainice ale inimii si cu sinceritatea ei fată de Domnul. Căci mulţi fac multe, dar rămâne puţin sau nimic! Este important ceea ce trece prin foc fără să se facă scrum! (1 Corinteni3: 10-15)
Biserica este triumfătoare atunci când a renunţat la toate drepturile legitime ale vieţii pământeşti, a murit şi s-a îngropat împreună cu Hristos-Domnul. Ridicată în puterile învierii Lui, ea este si va fi în vecii vecilor: "o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi 1-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestească puterile minunate al Celui ce a chemat-o din întuneric la lumina Sa minunată"!

21 martie 2001

A LUA SAU A ŢI SE DA?!

Cuvântul cărţii Apocalipsa spune: "Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape"! (1 :3)
Dacă Duhul Cel Sfânt al lui Dumnezeu ne fericeşte în felul acesta, noi ne supunem cu bucurie acestor trei condiţii puse: citire, ascultare şi păzire, ca să avem parte de fericirea ce ni se asigură prin Cuvântul Domnului. Căci nu pentru lume, nici pentru cei străini de Dumnezeu a fost dată Domnului nostru Isus Hristos această "Descoperire", ci robilor Săi care-L ascultă şi Bisericilor Sale care trăiesc Adevărul Său! (1: 1; 22: 16)
Nu toţi avem chemarea sau darul de a tălmăci proorociile din această carte minunată, nici de a descifra tainele cuprinse în ea. Dar toţi putem fi fericiţi privind gloria cerească a Domnului nostru Isus Hristos, la care El ne-a chemat părtaşi, precum şi multe aspecte ale splendorilor cereşti şi ale activităţilor intense ce se desfăşoară în prezenţa slăvită a lui Dumnezeu. Prin faptul binecuvântat că fratele nostru Ioan - părtaş cu noi la necaz, la împărăţie şi la răbdare - a scris tot ce a văzut, îl putem contempla şi noi pe Fiul proslăvit în frumuseţea sfinţeniei Sale,

în măreţia biruinţei Sale, în maiestatea domniei Sale, ca Miel împreună cu Cel Veşnic! (22:1) Miliardele de îngeri şi alte fiinţe cereşti înalte, dotate cu capacităţi, forţe şi calităţi necunoscute nouă, care-L adoră şi-L slujesc, completează priveliştea sferelor cereşti care ni s-au descris în carte şi ne învaţă ordinea şi disciplina care
domneşte acolo.
Căile lui Dumnezeu, orânduirile şi judecăţile Lui sunt drepte, sfinte şi curate! El va fi găsit drept în toate hotărârile Lui, neprihănit în toate judecăţile Lui şi înţelepciunea va fi găsită dreaptă de toţi fiii ei! (Psalm 51: 4; Luca 7: 35; Psalm 19: 8-9)
Şi, chiar dacă vedem în carte procesul greu al lui Dumnezeu cu o lume nelegiuită, care L-a respins pe Fiul Său,

 vedem dreptatea şi sfinţenia Sa care nu pot fi călcate, dar vedem şi îndurările Sale nemărginite şi biruinţa strălucită a credincioşilor Săi. Biserica, falsul creştinism, Israel, lumea, fiarele pământului şi Satana constituie obiectivele cărţii. în ţinuta şi demnitatea Sa de Mare Preot ceresc, Domnul Isus Hristos adresează mesajul Său divin celor şapte biserici locale din Asia Mică din vremea aceea. Dar acele şapte biserici cu fost alese ca să ilustreze istoria întregii biserici, de-a lungul călătoriei sale pe pământ. După aceea, Biserica dispare din obiectiv pe timpul desfăşurării judecăţilor, pentru că ea nu va avea parte de ele şi nu va mai fi pe pământ, ci va fi răpită la cer, după Cuvântul Domnului (1 Tesaloniceni 4: 15-18). Apare din nou, atunci când slava lui Dumnezeu va restaura toate lucrurile (Apocalipsa 19: 6-9; 21: 1-27).
Dragi surori, ceea ce am scris până acum sunt foarte scurte şi concise tangente la cuprinsul dumnezeiesc al acestei sublime cărţi, care încheie Biblia, cât si revelaţia divină. Asa v-am scris cum am învăţat de la oamenii lui Dumnezeu vrednici de încredere.
Dar acum aş vrea să vă împărtăşesc ceea ce am învăţat
eu personal, cu prilejul ultimului rând de citire al Apocalipsei.
în diferite feluri este scris în carte cu privire la lucrurile
care "s-au dat". Şi fiara a avut de dat, şi balaurul, şi puterile
întunericului au avut de dat unora şi altora puteri nimicitoare.
Dar nu la aceasta m-am oprit, ci am privit cu sfântă
admiraţie la ordinea, disciplina si frumuseţea flintelor cereşti,
chemate să execute ordinele Prea Sfântului şi Dreptului
Judecător. Nimeni nu-şi ia singur nici o demnitate, nici o
însărcinare sau mesaj. îngerii aleşi să execute planul justiţiei
divine se perindă în procesiuni solemne, sunt îmbrăcaţi într-
o curăţie desăvârşită şi iau în primire ce "li s-a dat". Pe lângă
ei, am văzut în carte, în ordinea în care sunt scrise, şapte
poziţii în care apare verbul "s-a dat":
1) Capitolul 6: 11 - Fiecărui suflet de martir de sub altar "i s-a dat" o haină albă.

2) Capitolul 8:2- Celor şapte îngeri "li s-au dat" şapte trâmbiţe.
3) Capitolul 8:3- Unui anumit înger "i s-a dat" tămâie
multă...
4) Capitolul 11:1- Lui Ioan "i s-a dat" o trestie de
măsurat.
5) Capitolul 11: 3 - Celor doi martori "li s-a dat" să
proorocească...
6) Capitolul 12: 14 - Cele două aripi ale vulturului celui mare "au fost date" femeii...
7) Capitolul 19: 8 - Ultimilor şapte îngeri "li s-au dat" cele şapte potire.
Ce frumos se poate vedea în gloria cerească Legea Duhului de Viată după care a lucrat însuşi Fiul lui Dumnezeu! El n-a luat ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu (Filipeni 2: 6), n-a făcut, n-a vorbit, n-a voit nimic de la Sine, nu Şi-a luat singur slava de a fi Mare Preot (Evrei 5:50); cartea cu şapte peceti a primit-o din mâna dreaptă a Celui Ce şedea pe Scaunul de Domnie; "Descoperirea" (Apocalipsa) Dumnezeu i-a dat-o! (1:1)

Cât de adevărat este că "smerenia merge înaintea slavei"! Când vorbeşte Bisericii, Domnul Isus promite că "va da", va răsplăti şi va înălţa numai pe "cel ce va birui". El a înzestrat pe ai Săi cu tot ce trebuie, pentru biruinţă! El însuşi a primit de la Tatăl "partea Lui la un loc cu cei mari şi va împărţi prada cu cei puternici"... (Isaia 53: 12). Eroii, învingătorii, fidelii vor fi încununaţi, nu cei ce a dezertat, ori s-au ascuns, ori au dat înapoi!
Credinţa dă biruinţa şi în dragoste nu este frică!
Câte nu ne-am luat noi singuri "pe apucate": slava de sine, dreptatea de sine, pofte, plăceri şi nu am ales "dreptul" de a fi răstigniţi, morţi şi îngropaţi împreună cu El, ca să avem parte de o înviere aleasă şi de domnie împreună cu El!
Dar mai este în cartea Apocalipsa un preafrumos "i s-a dat": în capitolul 19: 7-8. Soţia Mielului (Biserica) "s-a pregătit", dar rochia de mireasă "i s-a dat"! Este adevărat că în

ţesătura măiastră a veşmântului de nuntă al Miresei sunt urzite "faptele neprihănite ale sfinţilor", dar ce are ea ce să nu i se fi dat? Căci înseşi faptele i-au fost pregătite mai dinainte, ca să umble în ele!
Să nu uităm că Biserica (cu totul separată de lume) va trece prin judecata focului (1 Corinteni 3: 10-15). Focul nu va cruţa lemnul, fânul şi trestia! Lemnul - arta omenească meşteşugit alcătuită; fânul - slava deşartă omenească ce se usucă şi arde; trestia - deşertăciunea (aşa cum e goală pe dinlăuntru trestia) gândurilor şi filosofiilor omeneşti - se vor face scrum!
Aurul - adevărul Cuvântului, credinţa şi faptele ei (aceea dată sfinţilor pentru totdeauna); argintul - Evanghelia răscumpărării; pietrele scumpe - viaţa ascunsă de preoţie şi slujire cu darurile Duhului, sunt "lucrările" care rămân neatinse, pe temelia care este Hristos-Domnul.
Nu toţi am umplut la fel faptele pregătite mai dinainte! Multe goluri am lăsat, multe neîmpliniri! N-am umplut "măsura chemării noastre", n-am fost la fel de devotaţi, fideli, adevărului şi gata de jertfele dragostei! Dragostea cu gura e uşor de spus si de predicat, dar dragostea care se dăruie şi se jertfeşte lipseşte!
Trecută prin judecata focului, Biserica va avea si pierderi, şi lacrimi de regret. O soră spunea cândva: "Prefer să-mi roşească obrazul de o mie de ori aici, decât o singură dată acolo sus!"
Să nu luăm cu uşurinţă harul si nici slava eternă pe apucate!
Ultimul har pe care îl va primi Mireasa va fi haina de nuntă, perfectă, strălucitoare, de o fineţe ("in subţire") cum nu o au îngerii! Ca "Trup" al lui Hristos, ea va fi fără pată, fără zbârcitură, fecioară curată, părtaşă gloriei fără sfârşit!
"Si Duhul si Mireasa zic: Vino"!...
"Cel Ce adevereşte aceste lucruri zice: 'Da, Eu vin curând!'Amin! Vino, Doamne Isuse!"
"Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi toţi! Amin!" 142
Octombrie 1994

IOV CAPITOLUL 26

Binecuvântat în veci să fie Cel Binecuvântat! El ne trece prin valea umbrei morţii si tot El ne scoate la lumina vieţii, prin Fiul Său preaiubit şi împreună cu El! A Lui să fie neîncetat lauda, slava şi mărirea, căci se cuvine, este drept şi
este frumos!
Scriu cu bucurie, pentru că în Sfintele Scripturi mă întâlnesc cu cel Minunat şi lucrările Sale minunate, şi pentru că El împlineşte cu credincioşie ceea ce a promis: "apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă vie, care va tâsni în viata veşnică"!
Lumină, bogăţie şi bucurie s-a revărsat în ultima vreme din cartea lui Iov. "Taina lui Dumnezeu-Tatăl, adică Hristos-Domnul, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ştiinţei"... (Col. 2: 2-3), acum poate fi descoperită prin Duhul, pe temeiul harului îmbelşugat care curge din jertfa de la Golgota! Voia şi plăcerea Tatălui este ca mărturia despre Hristos-Domnul să fie întărită în mijlocul nostru şi să nu ducem lipsă de nici un fel de dar în aşteptarea arătării Sale (1 Cor. 1: 6-7).
Am văzut încă de la începutul cărţii lui Iov că acest neprihănit a fost un preot în casa şi familia sa, căci plin de cucernicie aducea arderi de tot pentru fiii şi fiicele sale, pentru fiecare în parte. La sfârşitul cuvântărilor sale (capitolul 29), din felul în care îşi autodescrie

personalitatea sa din trecut, am văzut că a fost înzestrat cu atâta prestanţă, autoritate şi distincţie, încât apărea ca un prinţ în viata publică a societăţii din vremea sa. Dar, din tot ce a vorbit în cursul apărării sale, oricât a fost aceasta de tensionată şi plângătoare, se poate vedea că a fost şi un prooroc. Iov a fost un adevărat iniţiat al lui Dumnezeu, a fost dotat cu ştiinţă şi pricepere în domeniul natural şi în cel spiritual, iar caracterul său a fost de unică integritate. El n-a putut fi depăşit de prietenii săi, în nici un fel, căci aceştia

au fost descoperiţi în toată viclenia şi făţărnicia lor, oricât au vorbit de "frumos" despre Dumnezeu, dar nu au vorbit "drept"!!!
Pentru că nu este puţin lucru şi nici uşor a cuprinde bogăţia din cartea lui Iov şi a spune mult în cuvinte puţine, aş dori să mă opresc la capitolul 26. Se pare că aici inspiraţia profetică a lui Iov aduce o lumină din izvoare foarte vechi şi îndepărtate, proiectând-o tot atât de departe peste vremea sa şi dincolo de propria sa conştientă.
La începutul capitolului, Iov îl ironizează caustic pe Bildad, care îşi sfârşise cel de-al treilea discurs, în care a încercat din nou să-1 acuze pe Iov şi să-1 scoată vinovat înaintea lui Dumnezeu. Ca şi ceilalţi pretinşi filosofi şi apologeţi ai lui Dumnezeu, oameni ai religiei, dar nu şi ai adevărului, Bildad si-a construit gândirea pe raţionamente false si cunoştinţe limitate. Logica lor insuficientă a fost: Dumnezeu îl fericeşte pe cel neprihănit şi îl pedepseşte pe cel vinovat şi păcătos. în concluzie: dacă Iov este nefericit, înseamnă că e vinovat şi pedepsit. Cu aceasta L-au limitat pe Dumnezeu, care, în suveranitatea Sa, îl poate încerca pe cel neprihănit şi îl poate lăsa pe cel rău să prospere în bunurile sale până la judecată. Iar pe Iov l-au aruncat într-o disperată, dar dreaptă luptă de apărare. Cum să fi fost Iov vinovat înaintea lui Dumnezeu, când însuşi Domnul Se laudă cu neprihănirea lui în ceruri? Ceea ce atunci a fost o taină, dar acum nu mai este, este faptul că neprihănirea omenească este limitată şi coruptibilă, că neprihănirea care este în Domnul Isus Hristos este veşnică, deplină, desăvârşită şi incoruptibilă. Această realitate Iov ajunge s-o cunoască doar când s-a întâlnit cu Domnul şi ochiul L-a văzut (capitolul 42: 5-6).
Dar, după ce îl descalifică pe Bildad, Iov trece la o mult superioară afirmare a cunoştinţei despre Dumnezeu, despre lucrările Sale în cosmos şi despre realităţile spirituale. Puţine descrieri poetice, care să fie în acord şi cu ştiinţa exactă, există în literatura universală, aşa cum există în această

cuvântare a lui Iov! Prins în exaltarea divină a inspiraţiei, el face un salt admirabil de la lumea inferioară nevăzută (..."înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele sub ape şi sub locuitorii lor; înaintea Lui, locuinţa morţilor este goală, adâncul n-are acoperiş"...), la natura medie: pământul, atmosfera, legile matematice ale creaţiei, apoi se ridică la natura superioară: scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi lucrările Sale în sfera spirituală, în care străluceşte splendoarea slavei Sale.
Se ştie că cea mai veche carte din Sfânta Scriptură este cartea lui Iov. Ea a fost scrisă cu mult înainte de cărţile lui Moise, Iov fiind contemporan (aproximativ) cu patriarhii Isaac şi Iacov. Iov avea cunoştinţe profunde cu privire la creaţia lui Dumnezeu, cunoştinţe la care omul modern a ajuns destul de târziu. "El întinde miază-noaptea asupra golului (vidului) şi spânzură pământul pe nimic." Această teorie ştiinţifică veritabilă, ca şi altele cuprinse în cartea lui Iov (de exemplu, capitolul 38), au slujit drept bună mărturie fraţilor noştri în faţa anchetatorilor Securităţii, în anii cei grei de prigoană. Aceştia din urmă nu conteneau să-şi bată joc de Biblie şi de credincioşi, luaţi drept înapoiaţi şi obscurantişti, dar au amuţit când fraţii au ştiut să apere adevărul şi slava lui Dumnezeu cu enunţurile ştiinţifice din cartea lui Iov. Distinsul nostru învăţător duhovnicesc, care ne-a deschis ochii să vedem lumina cunoştinţei adevărate, ascunsă ca aurul în mină în cartea lui Iov, a fost preţiosul şi neuitatul nostru frate V. V. M.)
Am trecut ca în zbor peste adâncimi, înălţimi şi frumuseţi cuprinse în acest capitol până aici,

ca să poposim împreună la "marginea căilor sale şi la adierea lor uşoară, care ajunge până la noi", descrisă în versetul 13. Mi-am adus aminte cum într-o dimineaţă frumoasă de duminică, fratele V. V. M. a venit foarte bucuros la Adunare şi ne-a spus că în dimineaţa acea de la ora 4 n-a mai dormit, de bucurie, fericit de revelaţia pe care a primit-o din acest verset. Citindu-1 în ebraică în original, Cuvântul suna aşa: "Suflarea Lui împodobeşte cerul şi mâna Lui a fost străpunsă cu dureri ca de naştere (obstetricale) când a

creat şarpele fugar." Regret mult că nu mai ştiu ce a spus mai departe, dar ştiu că o flacără aprinde altă flacără fără să piardă nimic din intensitatea ei, şi că lumina se naşte din lumină. Suflarea lui Dumnezeu este Duhul Său Cel Sfanţ, care se mişca pe deasupra adâncului de ape, în întunericul şi pustietatea haosului în care căderea heruvimului răzvrătit a aruncat pământul (Gen. 1:2). El a încălzit răceala morţii, ca să poată ieşi la lumină puterile vieţii şi haosul să se schimbe în ordine si frumuseţe. Cu suflarea Sa a înseninat cerul si 1-a împodobit cu luminătorul de zi şi luminătorii de noapte, pe care i-a aranjat în constelaţii superbe, ca să fie de folos vieţii de pe pământ.
în cântarea sa de laudă, Debora, inspirată, a spus: "Din ceruri se luptau, de pe cărările lor, stelele se luptau împotriva lui Sisera" (Jud. 5: 20). Iar în divina Sa cuvântare adresată lui Iov, Domnul vorbeşte despre influenta binefăcătoare a constelaţiilor (Iov 38: 31-33). Cel Veşnic le-a făcut cu înţelepciune pe toate, aşa ca El însuşi să poată să spună despre tot ce a făcut: "... şi iată că erau foarte bune"... (Gen. 1: 31), doar omul păcătos le-a pervertit şi rostul şi sensul. "Cerurile spun slava lui Dumnezeu", zice psalmistul (Psalm 19: 1) şi tot atât de drept este tradus: "Cerurile scriu slava lui Dumnezeu"..., căci ordinea, armonia şi frumuseţea creaţiei sunt slove prin care este scrisă în limbaj dumnezeiesc pe firmamentul eternităţii istoria Fiului pentru care toate au fost făcute: "din El, prin El şi pentru El" - şi marea Sa operă de răscumpărare. De aceea, nu lipseşte din "oştirea" disciplinată şi strălucitoare a corpurilor cereşti constelaţia Dragonului, şarpele cel vechi, a cărui prezenţă în istorie a fost o tragedie, dar s-a încheiat cu biruinţa slăvită a Fiului lui Dumnezeu.
Cunoştinţa despre constelaţia Dragonului (balaurul) printre cele ce împodobeau cerurile, ca prezenţa lui Iuda între cei doisprezece apostoli (despre care Domnul Isus a spus că este "dracul"...) se leagă imediat cu cuvântul inspirat care urmează: "mâna lui străpunge şarpele fugar"! în această primă

IOV CAPITOLUL 26
formă de exprimare se vede clar cum o singură mână atotputernică, mâna lui Dumnezeu, a putut să străpungă, să ţintuiască această făptură abilă, inteligentă şi perversă şi să oprească puterea ei de distrugere. în pustie, Moise a ilustrat acest fapt prin şarpele de aramă ţintuit pe o prăjină, iar la Golgota Fiul lui Dumnezeu a fost înălţat şi ţintuit în cuie pe cruce pentru salvarea noastră! (Ioan3: 14-16)
Dar în cea de-a doua formă de exprimare se poate vedea cât L-a costat pe Dumnezeu salvarea noastră, a întregii creaţii, a onoarei Sale, adeverirea şi întărirea pe vecie a Scaunului Său de domnie.
"Mâna Lui a fost străpunsă cu dureri ca de naştere când a format (creat) şarpele fugar", căci în ştiinţa Sa mai dinainte Domnul a cunoscut totul. Cuvântul ne spune că "în El, în Domnul Hristos, am fost aleşi înainte de întemeierea lumii"... (Efes. 1: 4-6) şi aceasta a însemnat un plan înalt şi grandios al lui Dumnezeu, de a crea o flintă liberă, care să-L iubească şi să-L asculte de bunăvoie. Dar aceasta a însemnat si o punere la risc, la probă, la alegere! Dumnezeu nu poate fi surprins de nimic. în tot ce a plănuit şi a lucrat, S-a sfătuit cu Fiul şi S-a bizuit pe dragostea şi ascultarea Fiului, care este "Dreapta" Lui cea biruitoare, "Braţul Său" care I-a venit întotdeauna în ajutor în înfăptuirile Sale.
Mâna Lui a fost străpunsă când a creat şarpele fugar, cunoscând mai dinainte amarul şi costul imens al răzvrătirii înaltului heruvim, Satana, şi totuşi l-a creat. Mâna Lui, Dreapta Lui, Tăria Lui, a suferit străpungerea şi durerile naşterii unei noi creatiuni, nesupusă păcatului şi morţii, atunci când a cunoscut că cea dintâi se va strica. Dar pentru slava Sa veşnică si binele legat de această slavă, Dumnezeu S-a pus la încercare pe El însuşi. La Golgota, Fiul lui Dumnezeu a

fost STRĂPUNS pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... (Isaia 53: 5) "Cuvântul Domnului este încercat"... (Psalm 18: 30), este "ca un argint lămurit în cuptor de pământ şi curăţit de şapte

ori"... (Psalm 12: 6) Punându-Şi la încercare Cuvântul, Dumnezeu Se pune la încercare pe El însuşi, rezistenţa şi durata Tăriei Sale, şi nu poate ieşi decât biruitor! El L-a încercat pe Fiul Său învăţându-L să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit (Evrei 5: 8) şi nu ca Fiu neascultător, ci ca Unul desăvârşit, Care a trebuit să ne lase o pildă şi o cale de urmat! L-a încercat în pustie, în Ghetsimani şi la Golgota, când "Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine"! (2 Cor. 5: 19) Biruinţa Sa în încercare înseamnă adeverirea slavei Sale, care nu va mai putea fi atinsă, şi siguranţa mântuirii celor chemaţi (Romani 8:28-30). Prin acest Cuvânt încercat de şapte ori noi avem mântuirea prin har, făgăduinţele, învierea şi slava cea nepieritoare împreună cu Domnul Hristos. Iar şarpele fugar are capul zdrobit, ruşinea şi iazul de foc. La cruce, el a zdrobit călcâiul Sâmânţei femeii, prin zdrobirea Trupului Celui Neprihănit, aşa cum înainte de a fi lumea a străpuns mâna celui ce l-a creat. Dar şi începutul şi sfârşitul lui au slujit să adevereasc㠄 dreptatea, sfinţenia si domnia Celui Veşnic, cu atât mai mult dragostea Sa arătată prin Fiul, care se va întoarce împreună cu cei răscumpăraţi, în sânul senin şi în pacea Dumnezeirii (1 Cor. 15: 24-28).